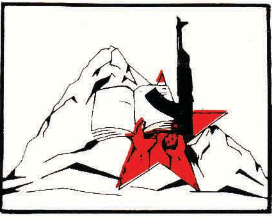
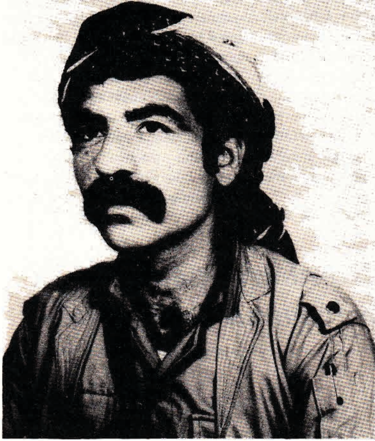

SERXWEBÛN

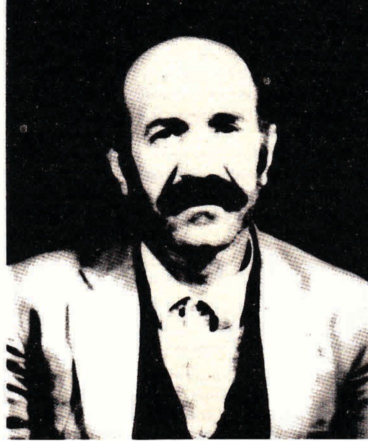
JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NINE

Sayı 56 / Ağustos 1986 / 2.- DM

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZI TÜM YÖNLERİYLE TANIYALIM; MÜCADELEMİZDE YAŞATALIM

Emin DAL

M. Emin SEZGİN

Kürdistan halkı, bugün tarihinin hiç de küçümsenmeyecek gelişmelerini yaşıyor. Faşist sömürgecilik, büyük bir çıkmaz içerisine girmekte; bunun karşısında ise, ulusal kurtuluş mücadelemiz zafer yolunda emin adımlarla ilerlemektedir. Kuşkusuz, geleceğimizden bu derece emin, güvenli ve umutlu bir şekilde bahsetmemizin temelinde yatan nedenler vardır. Yani bizi bu kadar rahat ve kedimize güvenli bir konuşmaya götüren sebepler var. Direniş şehitlerimiz ve toprağa dökülen her damla kanımız bizi haklı olarak gurur duyduğumuz bir aşamaya getirmiştir. O halde, bugünkü düzeyin yakalanmasında temel kilometre taşları olan direniş şehitlerimizin yaşamı ve mücadelesi iyi kavranmak zorundadır.

Her bir direniş şehidimiz, mücadelemizin kısa bir sürecini yaşamış olsa da, onlar yüzyıl sonraki tarihimizin nasıl şekillenmesi gerektiğinin filizlerini de bu kısa mücadele pratiklerine sığdırarak, bize armağan ettiler. İşte bu değerli ve vazgeçilmez armağanlara ulaşmak her şeyden önce, onları tanımakla mümkündür.

YAZISI SAYFA 7'DE

15 AĞUSTOS ATILIMI YENİ BİR DÖNÜM NOKTASI

Partimizin ve ulusal direniş mücadelemizin tarihinde, önemli bir aşamada mücadelemizin üst bir evreye sıçratılmasında önemli bir hamle olan 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümünde, TC'nin bu atılıma uçak bombardımanları ile karşılık vermesi, her bakımdan faşist cuntanın iç ve dış politikasının iflası olduğu kadar, mücadelemizin önünde durulamaz bir noktaya geldiğinin de açık bir ifadesidir. 15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan halkı, geleceği hakkında gerek kendisinin, gerek başkalarının biçmiş olduğu hükmün geçersizliğini kanıtlarken, yaşaması gerekenin kim olduğunu da ortaya çıkarmıştır. Çağdışı ve ancak faşist sömürgecilik olarak nitelendirilebilecek bir rejimin, kendisini her bakımdan yetkinleştirdiği ve bu faşist rejimi istikrara kavuşturmak istediği, bunda da hayli iddialı olduğu bir dönemde bu atılıma cesaret edilmesi başlı başına büyük bir olaydır.

Faşist-sömürgeci rejim, ilk günlerde 15 Ağustos Atılımına 72 saat ömür biçti. Daha sonra bu süre uzatıldı. 3 ay denildi, 1 yıl denildi. Bu süre zarfında faşist rejim, ulusal kurtuluş mücadelemize özel savaşın görülmemiş yöntemleri ile saldırdı. 12 Eylül rejiminin, ulusal kurtuluş mücadelemiz hakkında biçtiği hüküm ve planlar mevsim mevsim, yıl yıl geçersiz kılındı. Faşist rejim, bugün ancak görüntüyü kurtarmak, kara ordusunun işlemezliğini örtbas etmek ve ulusal kurtuluş mücadelemizin muazzam etkilerini hiç olmazsa sembolik de olsa kitleler nezdinde boşa çıkarmak için başvurduğu 15 Ağustos 1986 uçak bombardımanı, TC'nin Kürdistan politikasının boşa çıkışının da kanıtıdır. Böylece TC'nin tüm cumhuriyet tarihi boyunca uyguladığı politika işlemezliğini ele verirken, Kürdistan halkı ise tarihinin hiçbir döneminde görülmemiş derecede bir direnişçiliği uzun bir süredir, hem de silahlı mücadeleyle sürdürmektedir. Bu direnişin bastırılması şurda kalsın, dalga dalga toplumu en derin çeperlerine kadar sarıyor. Silahlı direnişin 2. yıldönümünde uluslararası alanda kamuoyu Kürdistan gerçeğini tanımakta, tartışmakta ve en önemlisi de vahşetin, barbarlığın temsilcisi ile mazlumun ve haklının kim olduğunu daha iyi gördüğü gerçekliğini ortaya koymaktadır.

Devamı Syf: 12'de

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:

15 Ağustos Atılımının 3. Yılında

PARTİLİLER VE TÜM HALKIMIZ; ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA!

«Halkımız bize, şimdiye kadar, hiçbir güce göstermediği kadar maddi ve manevi bağlılık göstermiştir. Parti Önderliğine sözlü ve yazılı yüzlerce bağlılık mesajı gelmektedir. Halkımız milyonlar halinde esenliğimiz-sağlığımız için dilek ve temennilerde bulunmaktadır. Halkımızın bu sahip çıkışı karşısında derin bir minnettarlık duygusu içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Bunların karşılığını söz ve mektupla tek tek verme olanaklarımızın kıtlığını halkımız anlayışla karşılayacaktır. Bizler için sarfettikleri her sözün yüreklerimizin derinliğinde yer ettiğine, ama bununla yetinmeyip onlar için daha doğru düşünce ve daha doğru eyleme ulaşmada elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanmalıdırlar. Biz kendilerinden, kendilerinin yetersiz bulduğu ama bizim nazarımızda çok büyük olan katkılarını bundan sonra daha da anlamlı hale getirmelerini bekliyoruz.

«Sözlerimizi bitirirken, direniş şehitlerimizin en son halkalarından birisi olan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı tekrar anarak, O'nun şahsında tüm şehit yoldaşlarımıza ve yaşayan değerlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyor, daha da netleşen kızıl yolda yürümek için Partimiz ve halkımız görev başına, diyoruz.»

YAZISI SAYFA 14'TE

FAŞİST MAHKEMENİN 25 İDAM KARARI "YAŞASIN PKK" SLOGANI İLE KARŞILANDI

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesinde görülmekte olan PKK Adana, Antep, Maraş, Adıyaman, Mersin illeri davası karara bağlandı. 638 tutuklunun yargılandığı ve 5 yıldır süren mahkemede 25 tutuklu için idam, 25'i için ise müebbet hapis cezaları açıklanırken, 230 tutuklu için 1 ay ila 24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları verildi.

12 Eylül faşist-askeri darbesi ardından Diyarbakır başta olmak

üzere birçok alanda PKK davaları açıldı. 6. Kolordu bünyesinde de bir dava açılmakla beraber, bu dava 5 yıldır sonuçlandırılmamış ve uzatılmıştı. 1986 Bahar Atılımı ile mücadelemizin yoğun gelişmeler yaşadığı ve Adıyaman, Pazarcık vb. alanlarda direnişimizin kök bulduğu bir dönemde yeniden gündeme konulan 6. Kolordu bünyesindeki bu dava ile, faşist sömürgeciler mücadelemize karşı idam cezaları yağdırarak, bu atılımı cevaplandırmak ve etkisini kırmak istemektedir. Bu nedenle, 6. Kolordu bünyesindeki davada, bu dönemde yeniden ve alelacele bir şekilde açıldı.

PKK'li savaş esirleri faşist mahkemelerde yaptıkları savunmaları ile sömürgecileri bir kez daha mahkum ederek, mücadelemizin zaferini haykırdılar. Faşist mahkeme yetkililerinin kararı açıklamasını, "Kahrolsun sömürgecilik", "Yaşasın PKK" sloganlarını haykırarak karşılayan savaş esirleri, faşist cuntanın yaratmak istediği karanlık ortamı direnişleriyle parçaladılar. Savaş esirleri, faşist sömürgecilikle partimiz PKK öncülüğünde Kürdistan halkı arasında şiddetli bir savaşımla devam eden mücadelede, yeni bir sınavı daha halkımız adına böylece kazandılar.

Ali Poyraz, Hüseyin Acar, Mehmet Dirlik, Mehmet Gencer, Recep Nur Cengiz, Hasan Şerik, Metin Uluca, Galip Öğüt, M. Ali Yılmaz, Mehmet Teren, Faruk Özdemir, Mehmet Soğan, Doğan Kılıçkaya, Hamza Bindal, Muharrem Karabulut, Mehmet Çimen, Mehmet Aktaş, Yusuf Korkmaz, Sabri Işık, Halil Kırık, Ali Kostalmış, Cemal Ağcakaya, M. Sait Korkmaz, M. Sıddık Korkmaz ve Kenan Şen hakkında idam cezası verilirken, Hüseyin Bünül, H. Merdan Dirlik, Mustafa İspert, Salman Örge, Ahmet Cerenbelli, Abdullah Paydaş, Hasan Kartal, İbrahim Kasakoğlu, Hıdır Akteke, Akif Özdemir, Bobo Aslan, Mustafa Faki, M. Faruk Özgür, Mehmet Polat, Mehmet Şahsürek, Hasan Karakuş, Mehmet Bal, Bekir Meriç, Cemal Susun, Fethi Lale, İskan Açıkça, Başril Çelik, Ahmet Çalışkan, Mehmet Özkan, Ali İnanç adlı savaş esirleri de müebbet hapis cezasına çarptırıldılar.

15 Ağustos Şahlanışının 3. Yılında

KÜRDİSTAN, TARİHİ BİR DÖNEMİ YAŞIYOR

Partimiz ve Halkımız 15 Ağustos'u 15 Ağustos Ruhuyla Selamladı!

YAZISI SAYFA 2'DE

15 Ağustos Şahlanışının 3. Yılında

KÜRDİSTAN, TARİHİ BİR DÖNEMİ YAŞIYOR

Partimiz ve Halkımız 15 Ağustos'u 15 Ağustos Ruhuyla Selamladı!

Halk ve Parti tarihimizde Bağımsız-Demokratik ve Birleşik Kürdistan için şahlanışının adı olan 15 Ağustos, tüm Kürdistan çapında yükselen direniş ve saldırı eylemleriyle selamlandı. Kars'tan Mardin'e, Hakkari'den Dersim'e, Maraş'tan Bitlis'e, Antep'ten Van'a, Bingöl'den Siirt'e kadar Kürdistan'ın her kent ve köyünde; ülkemizin yalçın dağlarından engin ovalarına kadar, kısaca her karış toprağımızda halkımız 15 Ağutos ruhuyla şanlandı. 15 Ağustos ruhunun ulusal direnişe çağrısında yurt dışındaki Kürdistanlı yurtsever emekçiler de aynı coşkuyla karşılık verdiler.

Kürdistan halkının şanlı önderi PKK'nin öncülüğünde HRK birlikleri düşmana vurdukları darbelerle üçüncü yılında yeni bir 15 Ağustos daha yarattılar. Kürdistan'ın dört bir yanında, düşman ekonomik ve askeri hedeflerine başarılı saldırılar düzenlendi. Yüzlerce düşman askeri öldürüldü, ya da yaralandı. Düşmanın ekonomik kuruluşları tahrip edildi. Ajan-milis çetelere karşı yoğun bir eylemlilik süreci yaşandı. Birçok alanda çetecilik ya dağıtıldı, ya da vurulan ağır darbeler sonucu işlemez hale getirildi. Çeteler HRK birliklerine hızla teslim olmaktan başka çare bulamaz oldular.

Sömürgeci-faşist düşman bütün güçlerini teyakkuz durumda tutmaya devam etti. Sürekli takviye birliklerle gücünü birkaç kat daha artırdı. Şehirlere giriş-çıkışlar yasaklandı, görülmemiş bir baskı uygulamasıyla muhtemel kabarışların önü alınmaya, halk kitleleri sindirilmeye çalışıldı. Sayıları artırılan kontr-gerilla timleri daha azgın bir saldırganlıkla halkın üzerine gönderildi. İşkence, zulüm artan bir vahşetle sürdürüldü. Ancak tüm bunlar, sömürgeci-faşist düşmanın halkı sindirmesi bir yana, kendisini koruması için bile yetmedi. Gelişen direniş ve saldırı eylemleri, onu çok daha pervasız saldırılara yöneltti ve sömürgeci-faşist ordu kendi yenilgisini bir kez daha kendisi ilan etti. 15 Ağustos uçak bombardımanı bunun en son noktası oldu.

Halkımız şimdi 15 Ağustos'un isyan ruhuyla yeni bir atağa daha kalkışın coşkusunu yaşıyor. HRK birliklerinin bağımsızlığı ve özgürlüğü haykıran silahları Kürdistan'ın dört bir tarafında yankılanıyor. Halkımızın, PKK-ERNK-HRK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi şimdi denge çapında da daha güçlü yankılar buluyor. Dost ve düşman güçler daha açık kimlikleriyle ortaya çıkıyorlar.

15 Ağustos'un 3. yılında halkımız, gururlu ve mutludur. Bağımsızlık ve özgürlük ruhunun şahlanışı Kürdistan'ın dünya halklarıyla kucaklaşmasının olanaklarını da güçlendirmiş, bunu maddi bir gerçeklik haline getirmeye başlamıştır.

– 15 Ağustos, Partimize ve Halkımıza Kutlu Olsun!
– Köle Bir Halkın Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm İçin İsyanı Dünya İlerici İnsanlığına Kutlu Olsun!

Kırıkkale Silah Fabrikasında Sabotaj

Kırıkkale silah ve mühimmat fabrikasında meydana gelen yeni patlama, 12 Ağustos'ta Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesinin hemen ardından meydana geldi. Denk geldiği dönem açısından bu patlama olayı ilginçtir. Hatırlanacağı gibi, bundan önce de aynı fabrikada birkaç patlama olayı meydana gelmişti.

İlk patlamaları, işkazası ve tedbirsizlik olarak açıklayarak, geçiştirmeye çalışan sömürgeciler, bu yeni patlamayı da bir kez daha aynı yalana başvurarak gizlemeye çalıştılar. Fakat, patlamanın denk geldiği dönem ilginçtir. Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesinin hemen ertesi gün meydana gelmesi aradaki bağı da ele vermektedir. Türkiye işçi sınıfı, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine bu eylemle önemli bir desteği sunmaktadır. Faşist yetkililer, her ne kadar olayı gizlemeye çalışsalar da altında yatan gerçeklik budur.

2,5 ton TNT'nin patladığı fabrikada, üç katlı bir bina yerle bir oldu. Patlama sonucu 7 kişi ölürken, 25'i de yaralandı. Patlama esnasında meydana gelen hasarın maddi olarak yüksek bir meblağa ulaştığı söylenmektedir. Bilindiği gibi, Türk ordusunun önemli oranda askeri malzeme ve silah ihtiyacı bu fabrikadan karşılanmaktadır. Bu fabrikaya yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj, faşist orduya darbe vururken, ulusal kurtuluş mücadelemize de bir destektir.

Azgın Bir Faşist Tabur İmha Edildi

HRK birliklerinin bir pusu eyleminde kullanılmaz hale getirilen Türk ordu aracı...

Kürdistan halkının silahlı kurtuluş kuvvetleri olan HRK birlikleri, 15 Ağustos'u selamlama eylemlerinde, halkımızın kurtuluş umutlarını daha da büyüttüler.

HRK'ye bağlı bir birlik, 12 Ağustos 1986 günü, Uludere-Ortabağ kırsalında düzenlediği saldırı eylemiyle azgın bir düşman taburunu imha etti. Gündüz saatlerinde gerçekleşen saldırı eyleminde 1 binbaşı, 1 başçavuş ve on asker öldürüldü, açıklamalara göre 12 asker de yaralandı. Daha sonra yaralı iki askerin de öldüğü açıklandı. Ancak, düşman kuvvetlerindeki yaralı sayısının çok daha fazla olduğu sanılıyor.

15 Ağustos'un 3. yılını, 15 Ağustos ruhuyla karşılayan HRK birlikleri, Kürdistan'ın diğer alanlarında da düşman kuvvetlerine yönelik birçok başarılı saldırı gerçekleştirdiler. 12 Ağustos 1986 günü, HRK'nin devrimci saldırısıyla imha edilen düşman taburu, sömürgeci-faşist düşmanın 15 Ağustos'a yönelik hazırlıklarında, karşı-devrimci imha ve baskı operayonlarında kullanılmak üzere bölgede faaliyet yürüten özel harekat birliği idi. Devrimci birliklerimize ve halkımıza yönelik imha amaçlı saldırılar için görevli olan böyle özel bir tim'e indirilen bu darbe, 12 Ağustos saldırısının anlamını daha da büyütmüştür. Düşman, en çok güvendiği ve umut bağladığı özel birliklerinin HRK saldırıları karşısında kendilerini bile koruyamaz duruma düştüklerini görmenin telaşı ile imha amaçlı saldırılarına hız vermiştir. 12 Ağustos devrimci saldırısı halk kitlelerindeki coşkuyu daha da artırmış, geleceğe atılan güçlü bir adım olmuştur.

15 Ağustos Uçak Bombardımanı Sömürgeci-Faşist Türk Ordusunun Yenilgisidir

15 Ağustos 1986 günü, sömürgeci-faşist Türk ordusuna bağlı savaş uçakları kendi açıklamalarına göre 22 yerleşim yerini bombaladılar. Onlarca savaş uçağının katıldığı bombardımanda, yöre halkından kadın ve çocukların da içinde bulunduğu yüzlerce insan katledildi.

15 Ağutos sabahı gerçekleştirilen uçak bombardımanını, sömürgeci-faşist başbakan Özal, yaptığı bir basın toplantısında bizzat açıkladı. Doğrudan Genelkurmaylık tarafından planlanan ve uygulamaya geçirilen uçak saldırısının gerekçeklerini kendisine açıklattırılan kukla başbakan Özal, şöyle dedi: *"12 Ağustos 1986'da Uludere İlçesi civarında bir askeri konvoyumuz pusuya düşürülmüş, 1 binbaşı, 1 astsubay ve 10 er ve erbaş maalesef şehit olmuştu. 10 er ve erbaş da muhtelif düzeyde yaralanmıştı. Bunu da nazari itibare alarak son 1,5-2 senedir civardaki hudut bölgelerinden sınırlarımıza girip, birtakım hareket icra eden şakilerle ilgili yaptığımız tespitler ve bu konuda Sayın Cumhurbaşkanı'nın başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu'nda bu konuda görüşülmüş ve netice itibari ile bu meselelere çözüm yolu bulmak için KHK (Kanun Hükmünde Kararname) çıkarılması, gerek sıkıyönetim ve gerekse olağanüstü halin verdiği yetkiye dayanılarak Anayasa'nın 121. ve 122. Maddelerine de dayanılarak kararlaştırılmıştı. Ama bu kararnamenin önemli bir harekat sonrasında yürürlüğe konması şeklinde mutabakata vardığımız hususu yerine getirdik ve KHK yürürlüğe girdi.*

Bu sabah da (dün) 12 Ağustos günü tespit edildiği gibi, 1,5 senelik tatbikatımızda da görüldüğü gibi, bunların kaçtığı, saklandığı sığınaklar, saat 06.00'da Hava Kuvvetlerimiz tarafından bombalanmıştır. 3 yer bombalanmıştır. Biraz evvel Genelkurmay'da bana bombalanan yerlerin fotoğraflarını da gösterdiler. Aldığımız bilgiler, onların izahatı tam isabet kaydedilmiştir. Bütün uçaklarımız üslerine dönmüştür. Herhangi bir mesele yoktur. Bu vesile ile özellikle bu konuda gayet kararlı olduğumuzu, bu şakilerin inlerine kadar takip edeceğimizi ve inlerinde de bulundukları yeri başlarına geçireceğimizi, bilhasa yıkacağımızı şu hareket gösterme-lidir. Bunlara melce (sığınacak, iltica olunacak yer) verenlere de bu vesile ile tekrar ihtar ediyorum. Yeniden hareket yapmaya ihtiyaç göstermeyecek kadar hedefler tahrip edilmiştir."

HRK'nin 12 Ağustos 1986 günü, düzenlediği saldırıda bir düşman taburunu imha etmesinin gerekçesi olarak gösterilen 15 Ağustos bombardıman saldırısı, Kürdistan, Türkiye halkları ve dünya kamuoyuna savaşın ulaştığı boyutları gösteren açık bir belge niteliğindedir.

15 Ağustos, hem Partimiz ve Kürdistan halkı ve hem de faşist Türk sömürgeciliği açısından tarihi bir gündür. 15 Ağustos 1984 günü, Eruh ve Şemdinli'ye yapılan baskınlarla bu iki kasaba birkaç saatliğine de olsa, sömürgeci-faşist egemenliğe karşı, devrimin egemenliğini yaşamış ve bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Ordusunun çekirdeği olan Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK)'nin kuruluşu ilan edilmişti. Yöneldiği hedefler itibarıyla da 15 Ağustos, savaşın yönünü belirlemiş ve Kürdistan halkına, ulusal isyana kalkışın en güçlü pratik çağrısı olmuştu. 15 Ağustos'un tarihi önemi, o gün gerçekleştirilen eylemlerin güçlü askeri saldırılarla pratik başarılar elde edilmesinden çok siyasal anlamından kaynaklanıyordu. 15 Ağustos, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ilanı, halk ordusunun kuruluş müjdesi ve halka siyasal ve askeri ordulaşması için bir çağrı ve emir olma anlamını taşıyordu. Halkımızın isyan ruhunun şaha kalkışı olan 15 Ağustos, bu tarihten itibaren düşman için de en büyük korku kaynağı oldu.

15 Ağustos 1985'te düşman, Genelkurmaylık ve ordu komutanlarının düzenlediği basın toplantısında karşısında savaştıkları tek gücün PKK olduğunu açıktan ilan etmek zorunda kaldı. Bu açıklamaya bir yıllık savaş içinde Türk ordusunun kanıtlanan iflası sonucu varıldı. Bir yıllık savaşın başlangıcı, sömürgeci-faşist Türk ordusu için kaldıramayacağı kadar ağır olumsuz gelişmeleri içeriyordu.

15 Ağustos 1986'da düşman, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerine kendince hakkettikleri dersi vermek için savaş uçaklarını havalandırdı. Gerilla kamplarının bombalanması adı altında yüzlerce kadın ve çocuğun katliamıyla sonuçlanan sefil bir saldırı düzenledi. Sömürgeci-faşist başbakan Özal, dünyanın gözleri önünde gerçekleştirilen bu katliamı, HRK birliklerini kastederek, *"Bulundukları yerleri başlarına geçireceğiz"* biçimindeki aciz sözler ardında haklı çıkarmaya çalıştı.

15 Ağustos uçak bombardımanı, Kürdistan'da şiddetlenen savaşın varmış olduğu boyutları ortaya koyması açısından büyük önem taşımaktadır.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu olayın önemi, bir bombardıman saldırısı olmasından kaynaklanmamaktadır. 15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar iki yıllık sıcak savaş içerisinde Kürdistan'da birçok yerleşim alanı, Türk savaş uçakları, helikopterleri ve karadan top atışlarıyla defalarca bombalanmış,

yüzlerce köy yıkılmış ve bu saldırılar esnasında sivil halktan yüzlerce insan hayatını kaybetmiştir. Kürdistan halkı bu saldırılara yabancı ve onlara karşı hazırlıksız değildir. Ancak düşman, bugüne değin Kürdistan'daki sivil yerleşim alanlarına havadan ve karadan yöneltiği bu tarzdaki bombardıman saldırılarını resmen kabul etmediği gibi, onları büyük bir titizlikle gizlemeye de gayret etmiştir. Türk savaş uçaklarının 15 Ağustos 1986 günü, aynı anda birçok yerleşim merkezine yönelttiği bombardıman saldırılarının en resmi ağızlardan ilan edilmesi, bu bakımdan savaşın ulaştığı boyutların düşman tarafından itirafı olmuştur. Sömürgeci-faşist düşman, kendi cephesinde bütün taktiklerinin iflas ettiğini, artık toplu imha amaçlı saldırılarını tırmandırmaktan başka çaresi kalmadığını bu saldırıyla dünya kamuoyunun önünde kabullenmiştir.

Böyle bir saldırı için, 15 Ağustos gününü seçmiştir; çünkü bu gün, onun yenilgisinin ilk ilan edildiği gündür. Çünkü bu gün, halkımız için bir zafer günüdür. Sömürgeci-faşist düşman, bombardıman saldırısı için böyle bir günü seçmekle, 15 Ağustos'u bir kara bayram haline getirmek istemiştir. Bu nedenle, gerilla kamplarını bombalama adı altında gözü kara biçimde saldırarak yüzlerce masum insanı katletmiştir. Ama, işte burada da kendi yenilgisini bir kez daha tüm dünyaya ilan etmiş ve Kürdistan gerçeğini bütün çıplaklığıyla dünya kamuoyuna dayatmıştır.

15 Ağustos 1985'te, düşman o güne kadar ısrarlı inkarlarına rağmen karşısında savaştığı gücün adını ilan etmek zorunda kalmıştı. Ama, buna rağmen "çete, eşkiya" vs. demeye devam etti. Özellikle uluslararası alanda ulusal kurtuluş mücadelemizin tanınmaması için, terörizm yaygaraları ardına gizlenerek, gelişen savaşı bir terörizm olarak göstermeye çalıştı, buna umut bağladı.

15 Ağustos 1986'da, savaşın karakteri artık çok çıplaktır, sömürgeci-faşist düşman bütün silahlarını yitirmiştir. Uçak bombardımanı bunun ulaştığı en son noktadır.

Bugün dost ve düşman herkes çok iyi bilmektedir ki, PKK, ERNK ve HRK öncülüğünde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, karakteri gereği bütün ülke sathında verilen bir savaştır. Sömürgeci-faşist düşmanın daima bir mesele gibi canlı tutmaya çalıştığı "sınırlardan geçme" iddiaları saçma olduğu gibi, komiktir de. HRK birlikleri, Kars'ta, Ağrı'da, Urfa'da, Mardin'de, Muş'da, Erzurum'da, Adıyaman'da, yani kısaca Kürdistan'ın en ücra köşelerinden en yoğun yerleşim alanlarına kadar dört bir taraftan düşman kuvvetlerine ardı kesilmeyen darbeler indirirken, Kürdistan'ın işçileri, köylüleri, gençleri, kadınları ve diğer yurtsever kesimleri her alanda savaş içinde örgütlenirken, sömürgeci-faşist düşman "gerilla birliklerinin eylem yaparak sınırı geçtikleri" iddiasıyla bombardıman saldırısına gerekçe icat etmeye çalışırken, kendisini son derece rezil etmiştir.

Diğer önemli bir husus ise, bu saldırının öyle gösterilmek istenmesine rağmen, ani bir saldırı olmadığıdır. 12 Ağustos'ta bir düşman taburunun imha edilmesi ve yükselen devrimci eylemler, gelişmelerin günümüzde vardığı son nokta olarak elbette düşmanın bir histeri nöbeti içerisinde savaş uçaklarıyla saldırıya geçmesinde ve bunu açıkça ilan etmesinde önemli bir role sahiptir. Ama bu ani bir gelişme değil, iki yıllık devrimci mücadele pratiğinin düşmanı getirdiği iflas noktasıdır. Düşman bu süreçte parça parça yenilmiş, önce de belirtildiği gibi bütün silahları ters teptirilmiştir. İmha amaçlı yaygın operasyonları, "Pişmanlık Yasası", çetecilik, köyleri boşaltma ve stratejik köyler oluşturma politikaları ulusal kurtuluş mücadelemizin karşısına çıkardığı birer savaş taktiği olarak bir biri ardına yenilgiye uğratılmış, düşmanın devrime karşı her dayatması iflas etmiş, bir önceki taktiğin içerisinden daha başta ölü olarak doğmak durumunda bırakılmıştır. Bu anlamda, iki yıllık savaş düşmanı parça parça yenilgiye götüren bir yıpratma savaşı olarak, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunu her alanda güçten düşürmüştür. Sömürgeci-faşist Türk ordusu, 15 Ağustos 1986'da Güney Kürdistan sahasını içine alan 22 yerleşim merkezini savaş uçaklarıyla bombalarken, işte bu yenilgiler üzerinde hareket etmektedir. Yani, son uçak bombardımanı, iki yıllık savaş sonucunda düşmanın açık yenilgi noktası, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin ise, 15 Ağustos'un 3. yılında yeni bir siyasal zaferidir.

Türk basını, Libya lideri M. Kaddafi'nin Kürt halkına destek sunan mesajına büyük tepki gösterdi.

Sömürgeci-Faşist Ordunun Bombardıman Saldırısına Tepkiler Büyüyor!

KADDAFİ: *"Kürt halkının bağımsızlık ve birliğine karşı olmak, Arapların da bağımsızlık ve birliğine karşı olmaktır"*

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun 15 Ağustos 1986 sabahı, Güney Kürdistan sahasındaki bazı noktaları da dahil, kendi açıklamalarına göre 22 yerleşim merkezine savaş uçaklarıyla bombardıman saldırısı düzenlemesi dünya kamuoyunda çeşitli tepkilere yol açtı. Dünya güçleri, Ortadoğu'da Kürdistan olgusu etrafında tavır belirlemek zorunda bırakıldı.

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun bombardıman saldırısı, bölgedeki gerici ittifakın günümüzde hangi noktaya ulaştığını ortaya koyması bakımından da net bir ayna olmuştur. Kendilerinin de bizzat itiraf ettikleri gibi, saldırı sömürgeci-faşist Türk devleti ile faşist Saddam rejiminin işbirliği ile gerçekleşmiştir. 1983'teki ortak harekat anlaşmasının bugün vardığı nokta, karşı-devrim güçlerinin bölgemizdeki ulusal kurtuluş ve demokrasi hareketlerine karşı siyasal ittifak çerçevesini aşarak bunu bir savaş ittifakına dönüştürdükleri, bölgemiz halklarının merkezinde faşist Türk devletinin bulunduğu, bölgemiz gerici güçlerinin askeri cephesi ile karşı karşıya oldukları bir dönemin yaşandığını ortaya koymaktadır. Kaldı ki, düzenledikleri bu saldırı ardından faşist sömürgeciler, başta Suriye ve İran olmak üzere, komşu devletleri ve bölge ilerici güçlerini açıktan tehdit etmekten de geri durmamışlardır. Saldırganlıkta, başka devletlerin egemenlik haklarını hiçe sayacak ve tehdit altında tutacak kadar fütursuz olan sömürgeci-faşist Türk devleti, 1980 askeri-faşist darbesi ile emperyalizm adına bölgede soyunduğu rolünü de şimdi her zamankinden daha açık olarak sergilemek durumunda kalmıştır. İslamiyet, Arap-Türk dostluğu vb. maskeler altında Ortdoğu'da tutturmak istediği konuma, bir cambaz misali her telde oynadığı halde ulaşamamış, gelişen mücadelemiz onun gerçek çehresini bu sahada da açığa çıkarmıştır. Şimdi bu nedenledir ki, Türk burjuvazisi ABD'nin Ortadoğu'daki bir numaralı karakolu olan İsrail siyonizmiyle açık ilişkiye girmekten, Arap halkları ve ilerici güçlerine açık tehditler savurmaya kadar, gerçek tutumunu sergilemekte herhangi bir sakınca görmemektedir. Mücadelemizin dayatmaları sonucu gerçek kimliğini ele vermesi, onu, Ortadoğu'daki rolünü açık oynamaya mecbur bırakmıştır.

Bu durum, bölgemiz halkları ve ilerici-demokratik güçlerinin de önüne büyük görevler dayatmaktadır. Emperyalizm ve bölge gericiliğinin Ortadoğu'da sadece siyasal değil, askeri cepheleşmeyi de içeren bir gericilik çemberi oluşturma ve gelişen halk hareketlerini bunun içinde boğma stratejisine karşı, bölgemiz halkları ve ilerici demokratik güçleri bölge çapında güçlü ittifaklarla çıkamamanın zayıflığını yaşamaktadırlar. Bu, emperyalizm ve bölge gericiliğine güç veren ve biz ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici-demokratik güçlerden kaynaklanan olumsuz bir durumdur. Dünya ve bölge gericiliği kendi içinde bölge halklarına karşı vurucu askeri birlikler ve cepheleşme yaratırken, anti-emperyalist güçlerin en azından bu ortak amaç doğrultusunda güçlü bir dayanışmayı gösterememeleri, parça parça kalmaları artık kaldırılamayacak bir yük haline gelmiştir. Çünkü bu ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici-demokratik güçleri zayıf düşürmekte, ortak bir kuvvet haline gelememek, gelişmenin daha sancılı olmasına yol açmakta ve halklara derin izler bırakan büyük acılar yaşatmaktadır.

Libya Devrim Konseyi Başkanı M. Kaddafi

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, karşısında savaştığı düşmanın karakterinden dolayı da, bir de bu bakımdan bölgemiz halklarının anti-emperyalist mücadele cephesinin pratik bir olgu olarak gerçeklik kazanmasını dayatan bir ağırlığa sahiptir. Daha gelişmesinin başlangıcında ve henüz kendi içinde birçok zayıflığı taşıyor da olsa Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu rolü, düşmanının rolüne karşıt olarak açığa çıkmıştır. Biz ulusal ve bölgesel çapta cepheleşmeyi savunur ve bunun yaratılması için müthiş bir çaba ortaya koyarken, besbelli ki sadece Kürdistan halkının çıkarlarından değil, başta Türk, Arap ve Fars halkları olmak üzere tüm bölge halklarının çıkarlarından hareket ettik; gücümüzü bu ortak çıkarlardan aldık ve savaşımımızın onlar uğruna olmasından ötürü dayatıcı olduk. PKK'nin bu yönlü mücadelesinin haklılığı, gerçekliği ve dayatıcılığındaki doğruluğu bugün daha iyi anlaşılabilmektedir, veya en azından gelişmeler bu noktaya doğrudur.

Türk faşist sömürgeciliği, PKK'nin öncülük ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında yenilgiyi yaşayan ve nihai çöküşe doğru giden bir güç olarak ve aynı zamanda çöken bir emperyalist sistemin bölge jandarması olarak dizginsiz bir saldırganlığı kendisine temel almak zorundadır. O, tıpkı ABD emperyalizmi gibi çığırından çıkmış bir saldırganlık yumağı, bölge halklarının bağrına sokulan bir hançerdir. Daha birkaç ay öncesinde Libya topraklarını bombalayan ABD savaş uçaklarının saldırısı ile, Türk savaş uçaklarının hiçbir uluslararası kural tanımaksızın TC sınırlarını da aşıp Kürdistan halkına yeni bir vahşeti yaşatması kabul edilecektir ki, öz itibarıyla aynı emperyalist-sömürgeci saldırganlığın ürünüdür. Uşak, birkaç ay geriden de olsa efendisini izlemiş ve hiç de ondan geri kalmayan bir biçimde halkımızın şahsında insanlığa olan kinini kusmuştur.

Başta bölgemiz halkları ve ilerici-demokratik güçleri olmak üzere, dünya demokrasi ve sosyalizm güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçleri ve Kürdistan halkının maruz kaldığı bu saldırganlığın uluslararası ve bölgesel anlamını da derinden görerek karşısında aktif tavır almakta gecikmemeliler. Bu halkımızın haklı bir beklentisi ve enternasyonalist dayanışmanın gereğinden hareketle haklı bir dayatmasıdır.

Libya lideri M. Kaddafi'nin, Türk savaş uçaklarının 15 Ağustos bombardıman saldırısına karşı almış olduğu tavır, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle gerçek bir dayanışmaya varmak ve bölgemiz halklarının anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve anti-faşist birliklerinin oluşturulması yolunda atılmış önemli bir adımdır. Kürdistan halkı, maruz kaldığı sömürgeci-faşist saldırganlığa karşı, M. Kaddafi'nin demecinde dile gelen Libya halkının desteğini yanında görmekten son derece mutluluk duymuştur. Bunu, daha da güçlendirilmesi ve yaygınlaştırılması gereken bir dostluk olarak kabul etmektedir. Ama vurulması gereken hedef açısından sadece bir başlangıçtır.

Libya lideri M. Kaddafi, "*Türk hava saldırısının hedefi; Irak'taki Kürt vatandaşları katletmek ve yerlerinden sürgün etmeye yönelik bir eylemdir. Biz bu eylemi kesinlikle reddediyoruz. Bu saldırı, tüm halklar tarafından kınanmaktadır. Çünkü bu eylem, bir nevi halk katliamıdır. Bu saldırı ayrıca evler ve köylerin yakılmasına, kadın ve çocukların katliamına sebep oldu. Bu, siyonistlerin Arap halkını yok etme yötemine ve G. Afrika halkının ırkçı-rejim tarafından yok edilmesine benzemektedir.*

Kürtler, bir tarafta ulusal devrimci güçlerin üyeleridir. Ayrıca bu halka, bağımsızlık ve birlik hakkı olan bir ulus olarak saygı gösterilmelidir. O; Türk, Arap ve İran ulusları ile akrabalığı olan bir ulustur. Kürt halkının ulusal haklarını inkar, kendi öz özgürlüğümüzü savunma hakkını da inkar demektir.

Bu olay beni çok öfkelendirdi. Bir daha tekrar edilmeyeceğini umit ederim.

... Türk hükümetinin bir komployla Irak hükümeti ile birlikte Kürt kardeşlerimize karşı cezalandırma eylemlerine girişmeleri, beni müteessir etmektedir. Bu Irak Hükümetinin utandırıcı ve görülmemiş bir komplosudur" derken, önemli bir gerçeği vurgulamaktadır. Şu çok açık bir gerçektir ki, bölgemiz halklarından birinin bile boynunda emperyalizm ve sömürgeciliğin kölelik halkası olduğu müddetçe, bölgenin diğer halkları da daima tehdit altında olacaklardır. Ama, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizme doğru atılan her adım da, halkların bağımsız yaşama hakkının biraz daha güvence altına alınması anlamına gelecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin enternasyonalist karakteri, bugün çok daha açık biçimde kendisini duyurmakta, sömürgeciliğin yüzlerce yıllık paslı prangalarına karşı açılan mücadele bayrağı, Ortadoğu halklarının da bağımsız ve demokratik geleceğini müjdeleyen bir kardeşliği sunmaktadır.

Türk faşist sömürgecilerinin son uçak bambardımanı, Kürdistan adına hareket eden güçler için de halkımızın ulusal bağımsızlık ve birliği yolunda olumlu tavır almaları için uyarıcı bir role sahiptir. Kürdistan adına konuşup da, bunun gereklerini yerine getirmemenin bu güçler için ağır felaketlerle sonuçlanacağı şimdi çok daha açıktır. Basit çıkarları bir yana bırakarak yüce ulusal çıkarlar etrafında birleşmenin ve savaşmanın zamanı çoktan gelmiştir. M. Barzani'nin son saldırı karşısında almış olduğu tavrı, bu bakımdan olumlu yönde atılmış bir adım olarak görüyoruz. M. Barzani, *"15 Ağustos 1986 günü, saat 06.30'da Türk hava kuvvetlerine bağlı üç fantom uçağı bizim denetimimizde bulunan Erbil bölgesinde Heyat Shirwan'ı bombaladılar. Bu alanlar, Irak sınırları içerisinde bulunmakta ve sınıra 7 mil uzaklıktadır. Bu saldırı, Irak'ın hakimiyetini zedeleyen ve her türlü meşru zeminden yoksundur. Bu aynı zamanda, Türkiye ile Irak'ın 10.000 km^2 kurtarılmış sahaya sahip I-KDP'ye karşı işbirliğini de kanıtlamaktadır.*

Biz Türk hükümetini uyarıyoruz, eğer tekrar böylesi bir harekatta

bulunursa nerde ve ne zaman uygun görürsek bu saldırılara cevap vermek mecburiyetinde kalacağız. Tüm bize dost hükümetleri ve uluslararası güçleri, Irak'taki Kürtlere karşı TC ile Irak'ın askeri saldırısını protestoya çağırıyoruz" derken PKK'nin dostluğun bir gereği olarak daima vurguladığı bir gerçeği de ifade etmiştir. Bu gerçek, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan'ın her parçasındaki halkımızın ortak düşmanı olduğudur, bu güçle ancak düşmanlık yapılabileceğidir. Güney Kürdistan'daki halkımız bu gerçeğin bilincindedir ve pratik gelişmeler de ortaya koymuştur ki, Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi ve önderi PKK'yi yürekten desteklemektedir. Çok çıplak olan bu gerçeğin görülmemesi halkımız açısından kabul edilir bir yaklaşım değildir. Bu doğrultuda olumlu yönde atılan her adımı, PKK ve halkımız ulusal çıkarlarımıza hizmet eden bir gelişme olarak görmektedir ve gerekli karşılığı vermekte kusur etmeyecektir.

ERNK Bayrağı Altında Birleşen Kürdistanlı Yurtseverler Ulusal Kurtuluşun Sesini Avrupa'da da Haykırdılar

15 Ağustos Atılımının 3. yılını kutlamaya hazırlanan Avrupa'daki yurtsever emekçiler, günü daha da anlamlı kılan faşist Türk sömürgecilerinin bombardıman saldırısına karşı tek bir yürek olarak atmasını bildiler. Türk savaş uçaklarının saldırısı haberinin duyulmasıyla birlikte Avrupa çalkalanmaya başladı. Yüzlerce yurtsever ERNK'nin çağrısı ile harekete geçti, Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde düzenlenen işgal, yürüyüş vb. eylemlerle, sömürgeci-faşist ordunun PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında düştüğü aczi örtmek için, kadın ve çocukların da içinde bulunduğu sivil halka saldırmasını protesto etti. Kürdistanlı emekçi yutseverler, Avrupa ilerici kamuoyu ve demokrasi güçlerini faşist sömürgeciliğin dizginsiz saldırılarına tavır almaya ve Kürdistan halkının PKK-ERNK-HRK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemeye çağırdılar.

ERNK Avrupa Temsilciliği de dağıttığı bildiri ve düzenlediği basın toplantısında, Türk savaş uçaklarının bombardıman saldırısının çıkmazını ortaya koyarak, dünya kamuoyunu, demokrasi ve sosyalizm güçlerini Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen haklı mücadelesini desteklemeye davet etti.

Gerek gelişen kitlesel protesto eylemleri ve gerekse ERNK'nin resmi düzeydeki her girişimi, dünya basın ve yayın kuruluşları ve ajansları tarafından ilgiyle izlendi.

Gelişmelerden kaygı duyan Türk faşist sömürgecilerinin 15 Ağustos Atılımının yıldönümüne denk gelecek biçimde önceden hazırlamış olduğu bir provakasyonu uygulamaya geçirişi, gelişmelere olan ilgiyi daha da artırdı.

Avrupa'nın çeşitli merkezlerinde zincirleme yaşanan gelişmeler şunlar oldu:

BİELEFELD: 18.8.1986 tarihinde 50 kişilik ERNK sempatizanı bir grup, WDR televizyon binasını işgal etti. Eylemcilerin kararlılığı karşısında isteklerini kabul etmek zorunda kalan WDR yetkilileri bir de basın açıklaması yaptılar.

Yine 25 Ağustos 1986 tarihinde, 90 kişilik bir grupla SPD bürosu da işgal edilerek, faşist cuntanın hava bombardımanı kınandı.

NÜRNBERG: 19 Ağustos günü SPD bürosunu işgal eden kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu bir grup yurtsever emekçi, eylemini saat 10.00'da başlattı. Televizyonun yaklaşık yarım saat görüntülediği eylem, Bayern televizyonu tarafından 1-2 dakika görüntülü olarak yer verilirken, ayrıca yerel basın, BBC, Köln-WDR radyoları tarafından da yayınlandı.

26 Ağustos tarihinde ise, Nürnberger Nachricten gazetesinin bürosu, 60 kişilik bir grup tarafından işgal edildi.

BERLİN: 18.8.1986 tarihinde, Reuter ajansı, DPA, BBC vb. haber ajanslarının içinde yer aldığı bina işgal edildi. 50 kişilik bir grupla binayı işgal eden ERNK taraftarları, BBC yetkililerinin olumsuz tutumuna yerinde karşılık vererek, eylemlerini başarıyla sonuçlandırdılar. Eyleme WDR, BBC ve Berlin radyolarının yanısıra, birçok gazete de yer verdi.

21 Ağustos tarihinde ise, yine bir grup emekçi, aynı amaçla SPD bürosunu işgal etti.

STUTTGART: 30 kişilik ERNK sempatizanı bir grup, Tagblatt gazetesini işgal etti. 23 Ağustos tarihinde ise, bir yürüyüşle uçak bombardımanını protesto eden emekçilerin eylemlerine birçok basın-yayın kurumu haberlerinde yer verdi.

MANNHEİM: 21 Ağustos'ta, 30'a yakın bir grup emekçi, DGB Mannheim başkanının bürosunu işgal etti. DGB yetkilileri yaptıkları açıklamada, Kürt halkının baskı altında olduğunu açıklayarak, saldırıyı kınadılar.

25.8.1986 tarihinde ise, SPD bürosu işgal edildi. Her iki eyleme de basın yer vererek, eylemin amacını açıkladılar.

FRANKFURT: Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu geniş bir toplulukla Hessen Radyosu, 18 Ağustos'ta işgal edildi. Eyleme radyolar ve televizyonlar başta olmak üzere, basın ve yayın kurumları geniş yer verdi.

GİESSEN: Belediye başkanının makamı bir süre işgal edildi. TV ve radyoların geniş yer verdiği eyleme, başta Frankfurt Rundschau, Süddeutsche Zeitung olmak üzere basın organları da ayrıntılı yer verdiler. Makamında bulunmayan belediye başkanının yardımcısı eylemcilerin isteğini başkana ileteceğini belirterek, eylemin basına duyurulması için bir açıklama yaptı. 30 kişinin katıldığı eylem yaklaşık 1,5 saat sürdü.

OLDENBURG: 40 kişilik bir grupla Belediye binası işgal edildi. Polis eylemcilere karşı şiddet kullandı. Yurtsever emekçiler polisin bu tutumunu protesto ederek, isteklери yerine getirilene kadar binayı terk etmeyeceklerini açıkladılar. Yurtseverlerin direnişi sonucu, Belediye yetkilileri bir açıklama yapmak zorunda kaldılar.

DUİSBURG: 18 ve 25 Ağustos tarihlerinde, SPD bürosu 2 kez işgal edildi. Her bir eyleme 60'a yakın yurtsever katıldı. SPD yetkilileri yurtseverlerin isteklerini kabul ederek, Türk faşist cuntasının uçak bombardımanını kınayan basın açıklaması yaptılar.

HANNOVER: 18 Ağustos tarihinde yaklaşık 100 kişilik bir topluluk, Hannover Algemeine gazetesi önünde bir protesto gösterisi düzenlediler. Eyleme basın-yayın kurumları yer verdiler.

BONN: DGB binasını yaklaşık 5 saat süreyle işgal eden eylemciler, isteklerinin kabul edilmesi üzerine eylemlerini sonuçlandırdılar.

KÖLN: 23 Ağustos günü, yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi.

HAMBURG: 18 Ağustos'ta, Kızıl Haç binası işgal edildi. Kızıl Haç yetkililerinin sempatiyle karşıladığı eylemciler, polisin sertliğine karşın olgun davranarak oynanmak istenen oyunu boşa çıkardılar. Kızıl Haç yetkilileri de, eylemcilerin misafirleri olduğunu açıklayarak, polisin tutumunu kınadılar.

DORTMUND: 21 Ağustos günü, THY seyahat bürosu işgal edildi. Eylemi, basın-yayın kurumları kamuoyuna duyurdu.

BOCHUM: Bir grup Kürdistanlı emekçi, SPD bürosunu kısa bir süre için işgal ederek, uçak bombardımanını ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelen komploları protesto ettiler.

İSVİÇRE-BERN: Almanca yayın yapan Bern radyosu, bir grup ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi.

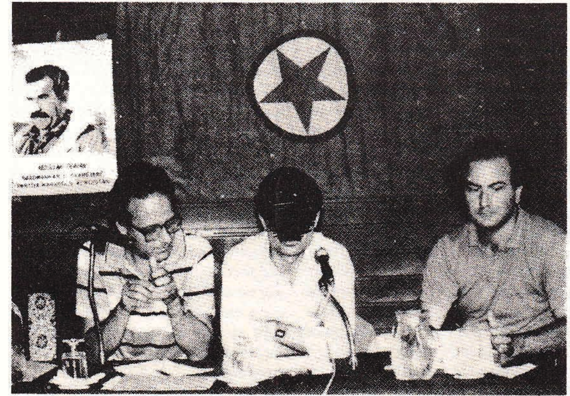
DANİMARKA: Kopenhaag'ta, Sosyal Demokrat Partinin binası işgal edildi. Parti yetkilileri, eylemcilerin isteklerini yerine getirdi. Hemen bir basın açıklaması ile olayı kamuoyuna duyuran parti yetkilileri, ayrıca uçak bombardımanını ve TC ile ilişkileri meclis gündemine getireceklerine de söz verdiler.

HOLLANDA-DEN HAAG: 18 Ağustos'ta, 70 kişilik bir grupla Dışişleri Bakanlığı binası işgal edildi. 50 kişilik grup üst kata çıkarken, 20 kişilik bir grup ise alt katta kaldı. Bakanlık yetkilileri, yaptıkları açıklamada saldırıyı kınayarak, kadın-çocuk demeden Kürt halkı üzerinde uygulanan katliamı ise vahşet olarak değerlendirdiler. Radyo, TV ve basın eyleme geniş yer verdi.

FRANSA-PARİS: 18.8.1986 tarihinde, 75 kişilik bir grup tarafından Fransa Sosyalist Partisi merkez binası işgal edildi. Eylemciler, TC'nin vahşetini ve katliamlarını kınadılar. Eylem devam ettiği anda, saat 13.15'te TV 1. kanalı haberi görüntülü olarak yayınladı. Eylem alanına AFP, AP, Vie Rewluation ajansları ve çok sayıda gazeteci geldi. Eylem geniş yankı uyandırdı.

22.8.1986 tarihinde gerçekleştirilen 2'nci eylemde ise, Fransa Radyo Genel Merkezi işgal edildi. Eylem yaklaşık 2,5 saat sürdü. TV 3. kanalı, haber ajansları ve gazeteciler eylemcilerle istekleri üzerine görüştüler. Eylem, Fransa'da olduğu kadar diğer birçok ülkenin basın organlarına da yansıdı.

HRK'nin Kuruluşunun 2. Yıldönümünde Basın Toplantıları

Atina: Basın toplantısına PASOK-MK üyesi Karalambadis de katıldı.

HRK'nin kuruluşunun 2. yıldönümü 15 Ağustos Atılımının ise 2. yılını doldurması vesilesiyle, bu yıl Avrupa'nın 3 merkezinde basın toplantıları düzenlendi. Atina, Brüksel ve Kopenhaag'ta düzenlenen basın toplantıları, ulusal kurtuluş savaşımızın uluslararası kamuoyuna duyurmada önemli bir rol oynadı. Faşist Türk cuntasının 15 Ağustos uçak bombardımanından kısa bir süre sonra gerçekleştirilen basın toplantılarına ilgi bu gelişmeden dolayı daha da arttı. Her bir toplantıya çok sayıda haber ajansı, radyo TV ve gazete muhabiri katıldı.

ATİNA: Yunanistan ERNK Temsilciliği adına düzenlenen basın toplantısına 60'a yakın basın muhabiri ve izleyici katıldı. Toplantıda basın mensuplarına 15 Ağustos'un yıldönümüne ilişkin bilanço, uçak bombardımanına ilişkin gelişmelerin de içinde yer aldığı dosyalar dağıtıldı.

Toplantıya, AFP, Reuter, AP, UP, ANSA (İtalya), ARD (Almanya), BTA (Bulgaristan), Yunan I. ve II. Kanal TV, Danimarka radyolarının yanısıra, Yunanistan gazetelerinde ve uluslararası basında çalışan 20'yi aşkın gazeteci de katıldı.

PASOK-MK üyesi Michael Karatambadis'in de konuşmacı olarak katıldığı basın toplantısı, uluslararası basına çok geniş bir şekilde yansıdı.

BRÜKSEL: 20 Ağustos'ta Kürdistan Komiteleri adına düzenlenen basın toplantısına; çok sayıda basın mensubu ve izleyici katıldı. Kürdistan'daki gelişmeleri ve ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı aşamayı belgelendiren bilgileri içeren ve önceden hazırlanmış olan bir dosya, basın mensuplarına dağıtıldı. Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin açıklamaları ilgi ile izleyen basın mensupları, uçak bombardımanında ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi PKK'nin hiçbir kayıp vermediğinin açıklanması üzerine, TC'nin yalanını bir kez daha teksirlere geçirdiler.

Basın toplantısına birçok gazete, radyo, TV muhabirinin yanısıra, belli başlı şu ajans, radyo, TV'lerin muhabirleri katıldı: Ajans Belga, BBC, WDR, Bulgar Telografik ajansı, Lüxemburg Rad-TV, Bulgaristan Basın Ateşesi ve Libre Belgique de Morgen, IPC.

KOPENHAAG: Aynı tarihte, Kürdistan Komiteleri adına Kopenhaag'ta da bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıya çok sayıda gazete ve ajans muhabirinin yanısıra, İskandinav radyo-TV kurumları da katıldı.

Her üç kentte yapılan basın toplantılarına radyolar, TV'ler ve gazeteler geniş yer verdi. Dünyanın birçok ülkesine duyurulan haberleri öğrenebildiğimiz kadarıyla basın organları geniş yer verdiler. Ancak bunlardan bazılarının adlarını öğrenebildik. Basın toplantılarını; BBC, Standort, Le Libre Belgique, de Morgen, Belçika, Lüxemburg, İtalya, Bulgaristan, Alman, Fransız, İskandinav, Yunanistan vb. radyo ve TV'leri, Le Monde, Süddeutsche Zeitung, Ta Nea vb. gazetelerin yanısıra, İtalya, İspanyol, Fransız, Hollanda, Belçika, Almanya, İsviçre Bulgaristan ve tüm İskandinav basını yer verdi.

Avrupa Basını Uçak Bombardımanına Geniş Yer Verdi

Faşist Türk cuntasının 15 Ağustos'ta uçak bombardımanına girişerek, masum Kürt insanları üzerinde kadın-çocuk demeden katliam yapması, ilerici insanlığın tepkisine yol açtı. Basın organlarına geniş olarak yansıyan bombardımana ilk tepki, Almanya'dan geldi. Yeşiller milletvekilleri ve Azınlık Halklarla Dayanışma grubu, Alman Meclisine verdikleri önergelerde, saldırı esnasında Alman silahlarının kullanılıp kullanılmadığını sordular. Uluslararsı Af Örgütü, İnsan Hakları Komisyonu ve çeşitli partiler yaptıkları açıklamalarda, Türk faşist cuntasının uçak bombardımını kınadılar.

Avrupa basınına, saldırı şu başlıklarla yansıdı: Du Standort: **"Kürtler Üzerinde Ağır Bombardıman"**, Hetlaatste Niwws:**"Türk Bombardımanında Çok Sayıda Kürt Öldü"**, Handelsblat: **"Irak'taki Kürt Hedeflere Türk Saldırısı"**, Le Monde: **"Türk Uçaklarının Irak'taki Kürtlere Karşı Saldırısı"**, Liberation: **"Türklerin Irak'taki Kürtlere Müdahalesi"**, General Anzeiger: **"Irak'ın Izniyle Sıcak Takip-Kürt Bölücülerinin Kamplarına Türk Saldırısı"**, Taz: **"Kürtlere Karşı Cephe"**, Frankfurter Algemeine: **"Kürt Sığınaklarına Türk Saldırısında Çok Sayıda Ölü"**, Politiken: **"Kürdistan Kanlı Bir Rüya"** vb. vb.

Avrupa basınında yorumlara da konu olan Türk uçaklarının bombardımanına ilişkin olarak, şu pasajları okuyoruz: Politiken:*"Türkiye'den ayrılma mücadelesi veren, Kürt direniş örgütü PKK, bugünlerde, Türk hükümetinin hızlandırdığı saldırılarının ne kadar tehlikeli boyutlara ulaştığını Batı Avrupa kamuoyunun anlamasına çalışıyor... Türk askeri uçakları geçtiğimiz günlerde ilk defa, Irak'la işbirliği içinde, asileri takip etmek için İran sınırları içine saldırdılar.*

Uçaklarla yapılan operasyon, Irak sınırına yakın Uludere şehrine yakın bir yerde, Türk askeri birliklerine karşı geliştirilen bir pusu eyleminden sonra gerçekleştirildi. Bu pusu eyleminde, 1 subay ve 11 erbaş öldürülmüş, 10 erbaş ise yaralanmıştı. Pusu eylemi güpegündüz cereyan etmiş; Reuter ajansının bidirdiğine göre, bu eylem Kürtlerin 2 yıl önce başlattığı silahlı isyandan bu yana en önemli çarpışma olarak değerlendirilmektedir...

"Kürtlerin bağımsızlık mücadelesi son yıllarda önemli bir mesafe katetti. Bu mücadeleyi yürüten öncü güç ise ilk silahlı isyanını 15 Ağustos 1984 olarak belirleyen PKK-Kürdistan İşçi Partisi'dir."

General Anzeiger: *"Türk Hava Kuvvetlerinin Irak'taki Silahlı Kürt bölücülerine karşı yaptığı saldırı, Ankara'nın 'bölücü eşkiyaya karşı mücadelesinde kararlı olduğunu' ispatladı. İsyancılar tarafından geçen aylarda pusuda Türk askerlerinin öldürülmeleri, Ankara'yı güvensizliğe itip sabrını taşırdı."*

Le Monde: *"15 Ağustos günü Türk uçakları, bağımsızlıkçı Kürt isyancılarına karşı Irak toprak larında bir karşı saldırı geliştirdi. Bu saldırı, 14 Ekim 1984'te Bağdat'ta Türk-Irak yetkilileri arasında yapılan anlaşma temelinde oldu."*

NRC Handelsblad: *"Özal'a göre saldırılar 'isabetli' idiler. Saldırı, jandarma karakollarına karşı baskın düzenleyerek dikkatleri üzerine çeken 2 baskın ile, Güneydoğu-Türkiye'de Kürt gerilla mücadelesinin başlamasından 2 yıl sonra aynı günde oldu.*

Dünkü bombardımanlar... 6 Türk askeri aracının konvoy halinde pusuya düşürülmesine bir tepkiydi."

Avrupa basınından alıntılarımızı çoğaltabiliriz. Fakat bu kadarı da dünyanın ülkemizdeki gelişmelere nasıl baktığını ve bu gelişmeleri nasıl değerlendirdiğini öğrenmemiz açısından yeterlidir. Tüm alıntılarda da görüldüğü gibi, mücadelemizin bugün ulaştığı düzey inkar edilememekte ve bu açık bir gerçeklik olarak kabul edilmek zorunda kalınmaktadır. Yorumlar değişik bazı yönleri dile getirseler de, bir gerçekliği inkar edememektedir. Faşist cuntanın, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı seviye karşısında böylesi bir bombardımana başvurduğu açık olarak belirtilmektedir. Halkımız, içine girdiği yeni dönemde, mücadelesinin gerçekliğini, yoğunlaştırdığı direniş eylemleriyle tüm ilerici insanlığa göstermektedir. Bugün basından insan hakları savunucusuna kadar, herkes bu gerçekliği duymakta, görmekte ve yaşamaktadır.

Sosyal-Şoven, Küçük-Burjuva Reformist ve Tasfiyeci Güruhlar Yine Kin Kustular

15 Ağustos uçak bombardımanı karşısında ilerici insanlık, faşist cuntayı kınayıp, protestolarda bulunurken, tasfiyeci sol adeta yemin etmişçesine mücadelemize saldırılarını sürdürdü. TKP'nin Sesi Radyosu, Uludere'de faşist bir taburun imha edilmesini "karanlık güçlerin gerçekleştirdiği eylem" olarak niteleyip, gerçekleri tersyüz etmedeki becerisini bir kez daha gösterdi. Açıklamalarına devamla faşist cuntanın bu "karanlık eylemi bahane ederek saldırıya giriştiğini belirten TKP, efendilerine ne kadar iyi bir uşak olabileceğini de kanıtladı. SHP'nin ara seçim manevralarıyla meşgul olan, asırlık fakat içi boş TKP'nin başındaki beyefendilerin huzurları bozulmasın diye Erdal İnönü'nün açıklamalarına tam destek verdiler. Bu açıklamalarıyla bir kez daha hangi saflarda yüzdüklerini ele verdiler.

Faşist cuntadan işlediği katliamın, yüzlerce masum Kürdün kanının dökülmesinin hesabı sorulması gerekirken, bu baylarımız kraldan daha kralcı bir edayla, ulusal kurtuluş eylemlerimizin bitirilmesinin tam tersine giderek güçlenmesine öfkelenmektedirler. Sol Birlik adına yapılan açıklama ve dağıtılan bildirilerinde bunu açıkça görmek mümkün. Dağıttıkları bildirilerde saldırının, "Güney Kürdistanlı güçlere yönelik ve esas amacının İran ve Irak'taki Kürt ulusal kurtuluş hareketini ezmek olduğunu" açıklayan Sol Birlik güçleri, büyük bir sahtekarlık örneğini daha ortaya koydular. 1983 Mayıs'ında düzenlenen saldırı için de benzer şeyler söylenmişti. Nitekim daha sonra faşist cunta yetkilileri, Güney Kürdistan'a PKK'yi ezmek için girdiklerini açıkladılar. Bugün, daha saldırının açıklandığı gün esas hedefin PKK olduğu belirtilmesine rağmen, uşaklığın iliklerine dek işlendiği bu güçler, eşi görülmemiş bir sahtekarlık ve utanmazlık örneği sergileyerek, gerçekleri gizlemeye çalışmaktadırlar. Ama nafile! Takke düşmüş ve kel görünmüştür. Tüm dünyanın bildiği, duyduğu bir gerçeği, bu kuş beyinli baylarımız mı örtbas edecekler? Tabii ki hayır!

Ulusal kurtuluş eylemlerimize geçmişte de, "provakasyon, maceracılık" diye saldıran yine aynı güçlerdir. Bugün biraz daha ileri giderek, "karanlık güçlerin işi" demektedirler. Aslında bu beyanlarıyla, kendilerinin ne kadar karanlık bir güç haline geldiklerini ortaya koymaktan öte bir sonucu yaratamamaktadırlar. Bunların dışında kalan "sol" güçlerin ise, adeta sesi soluğu duyulmaz oldu. Bu baylarımız bildiri dağıtacak kadar güçlerinin olduğunu kanıtlamak için, alelacele bir bildiri kaleme alırken, diğer sol maskeli güçler ise beklegör politikasını tercih ettiler. Tüm dünyanın üzerinde durduğu, mutlaka ama mutlaka bir yorum getirdiği bir gelişme karşısında hem de yakından ilgilenmesi gereken güçlerin sol adına suspus olmaları ibretle anılacak bir olaydır.

Türkiye Kamuoyunun Dikkatleri Kürdistan'da Yoğunlaşıyor

Türk savaş uçaklarının, 15 Ağustos bombardıman saldırısı ve bunun başbakanın ağzından resmen ilan edilmesi, Türkiye kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan'da neler oluyor sorusu üzerinde yoğunlaştırdı.

Faşist generaller çetesi ve kukla başbakanları Özal, "Bir avuç eşkiya terörist" vs. adlar altında lanse ettikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerine karşı, bu kez de savaş uçaklarını resmen havalandırmak zorunda kalmalarını hiçbir gerekçeyle izah edemediler. Sözde gelişmelere ilişkin devlet tutumunu izah ettikleri basın toplantısında da, bir devlet gücünden çok mahalle kabadayısını temsil ederek, boş böbürlenmeler ardına sığınmaya çalıştılar.

Saldırın önemli bir amacının, artık gizlenemez hale gelen Kürdistan'daki sömürgeci imha savaşının Türkiye kamuoyuna benimsettirilmesi olduğu açıktır. Türk faşist sömürgecileri, özellikle son iki yıldır ve genelde ise tüm cumhuriyet tarihi boyunca ordu-millet sloganı temelinde azgın bir şovenizmi kitlelerin ruhuna işletmeye çalışmış, "vatanın birliği ve bütünlüğü" adına Türkiye emekçi halkını da kendisinin kanlı cinayet ve katliamlarına suç ortağı yapmak için bütün gücünü ortaya koymuştur. Bu yönlü çabaları son iki yılda en uç noktasına varmıştır. Kürdistan gerçekliği konusunda her hususta daha çok koyu bir bilinçsizlik ve şartlanmışlık içinde tutulu Türkiye emekçi halkı, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan modern ulusal kurtuluş hareketi karşısında da yine düşmanca bir şartlanmaya tabi tutulmaya çalışılmıştır. Sömürgeci Türk burjuvazisinin bu çabalarına tasfiyeci sol'un da sosyalizm adına onay vererek şovenizmi körüklemeleri eklenince Türkiye halkının, Kürdistan gerçekliğini kavraması çok daha zorlaşmıştır. Ancak gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin doğal bir sonucu olarak şovenizm duvarı zorlanıp, mücadelenin sesi doğrudan yansıtıldıkça, emekçi halkın giderek artan bir ilgi ve sempatiyle yaklaştığı ve hatta mücadelemize umutla baktıkları görülmüştür. Bu, sömürgeci Türk burjuvazisini korkutan en ciddi tehlikelerden biridir. Gelinen aşamada artık çürümüş şoven iddialarını kitlelere kabul ettiremmekte, maskeşi düşen tasfiyeci sol ise, artık bir set olma rolünü oynayamamaktadır. Faşizmin ağır zulüm, sömürü ve baskısı altında her türlü ekonomik, demokratik ve siyasi hakları gaspedilmiş olan Türkiye emekçileri, Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık mücadelesinin kendi öz çıkarlarının da savunucusu olduğunu görmeye başlamış ve tarihte ilk kez bu iki halk arasında gerçek kardeşliğin oluşumu ve perçinlenmesinin olanakları ortaya çıkmıştır. Son iki yıllık devrimci savaşımız sonucu, bu temellerdeki tartışılmasını, işçi sınıfının yoğunlaştığı merkezler başta olmak üzere, tüm halk kitlelerinin gündemine sokmuştur. Türkiye'de de bugün artık hiç kimse, Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü azgın sömürgeci savaştan ve buna karşı Kürdistan halkının proletarya partisi önderliğinde ulusal kurtuluşun bayrağını yükselttiğinden habersiz değildir. Ancak gelişen bu ilgi ve sempati henüz maddi bir destege ve birliğe de dönüşmemiştir.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusu tam da böyle bir noktada azgın şovenist duyguları geliştirmeye ağırlık vermiştir. 15 Ağustos Atılımı sonrasında Bulgaristan'daki "Türk azınlığı" meselesi bir yönüyle de bunun için icat edilmiş, şovenizm duyguları Yunanistan ve Bulgaristan meselelerinde olduğu gibi mutlaka yaratılan bir mesele etrafında canlı tutularak, halk kitlelerinin burjuvazinin yönlendirisinden çıkmamaları için ne gerekiyorsa o yapılmıştır. Ama artık oyun bitmiş, halklarımız tarihinde yeni bir sayfa açılmıştır. Şimdi her şeyi gerçek özüne büründüren, asıl çehresiyle ortaya çıkmasını zorlayan, içinde halkların gerçek kardeşliğinin filizlendiği bir savaş yaşanmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, tarih boyunca Türk halkının alnına vurduğu kara damgayı bir kez daha vurmaya çalışırken yakayı ele vermiştir. Kendisinin ve tasfiyeci sol'un bütün sahtekarlıkları açığa çıkmıştır. Türkiye halkı şimdi yüzyılların hesabını Türk burjuvazisinden sorma ve Kürdistan halkına karşı görevlerini yerine getirmenin hazırlığı içindedir.

Bu gelişmenin telaşı en açık biçimde Türk burjuva basınında izlenebilir. Düzenin resmi partileri, basın ve yayın organları, Türk burjuvazisinin telaşını nasıl dile getiriyorlar, bu şimdi daha iyi görülebilir. Tasfiyeci sol'un kuyruğuna takıldığı SHP ve DSP gibi "sol" yaftalı partiler, Türk ordusunun Kürdistan halkına karşı saldırılarını desteklediklerini nasıl açıkladılar, bir ibret vesilesi olarak bu onlarca yıllık "komünist" ve "demokratlar"ın gözleri önüne şimdi daha iyi serilebilir. Artık bu konuda söylenecek fazla bir söz kalmamıştır. Her şey yaşamın çıplak gerçekliğinde zaten söylenmiştir ve hala da burada söylenmeye devam edilecektir. Halkımız, Türkiye halkının mücadelemize en sıcak kardeşlik bağlarıyla gerekli dayanışmayı göstereceğine sonsuz bir inanç duymaktadır. Karanlık geçmişin bedeli sömürgeciler ve her soydan işbirlikçilerine, Türkiye-Kürdistan halklarının birliği ile ve hem de çok ağır ödettirilecektir.

Biz burada sadece sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve yarattığı gelişmeler karşısında ne durumda olduğunu göstermek açısından resmi partilerin, basın-yayın organlarının ve generallerinin şahsında sergilediği sefaleti kendi dilleri ve kalemlerinden aktarmakla yetineceğiz. 15 Ağustos uçak bombardımanı ardından sergilenen tutumlar, görülecektir ki, Türk burjuva egemenliğinin çöküşünün ifadesi, yaşadığı yenilginin en zavallı dilden hikaye edilmesinden öte bir anlam taşımamaktadır.

Düzenin resmi partileri ve basınyayın organları şunları söylüyor... şunları yazıyorlar!...

DYP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI BAKİ TUĞ:

"Bu, geç kalınmış bir harekattır. Tedbirlerin daha önce alınması gerekirdi. Askeri Ceza Kanunu'nda savaş hali hükümleri vardır. Buna göre devlet tedbirleri yerinde ve zamanında alma yetkisine sahiptir. Buna bakılmamış, yeni bir kanun hükmünde kararname çıkartılmıştır. Ama çok geç kalınmıştır."

MÇP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI HASAN TOKUŞ:

"Kararı uygun buluyoruz. Devletin yanındayız. Ancak çok geç kalınmıştır. Olaylar bu seviyeye getirilmemeliydi. İtibar ve devletin bütünlüğü zedelenmiştir. Tedbirler çok önceden alınmalıydı. Bir avuç eşkiyanın kökünün kazınması gerekir."

SHP GENEL BAŞKANI ERDAL İNÖNÜ:

"Biz, Güneydoğu'daki olayları üzüntü ile izliyoruz. Hükümetten gereken sorumluluğu almasını ve üzerine düşen görevi yapmasını bekliyoruz."

RP GENEL BAŞKAN YARDIMCISI RIZA ULUCAK:

"Türkiye'nin iç politikasındaki bazı zayıflıklar, bölücülere cesaret vermektedir. Devletimizin menfaatleri her şeyin üzerindedir. Bu harekatı normal karşılıyoruz."

IDP GENEL SEKRETER YARDIMCISI BAYRAM GİRAYHAN:

"İktidar, Türkiye düşmanları ile mücadele programını açıklamalıdır. Son operasyon konusunda karar vermek için Meclisin toplantıya çağrılmasını istiyoruz. Böyle bir konuda iktidar tek başına karar veremez. Bu hassas bir konudur. Biz, Cihan Harbi'ne de böyle bir emrivaki karar sonucu girdi ve Türkiye'nin 10 misli büyüklüğündeki toprak parçasını kaybettik."

Burjuva partilerin sözcülerinden aktardığımız pasajlar tek bir noktada birleşiyor. Böylesi bir saldırıyı gecikmiş olarak değerlendirmektedirler. Bu açıklamalar mevcut partilerin 12 Eylül rejimine nasıl sıkı sıkıya bağlı olduklarını da ortaya koymaktadır. Burjuva muhalefeti sağı ve solu ile uçak bombardımanı karşısında tek bir ses durumuna gelmiştir. Bu açıklamalar, "demokrasi oyununun" aldatmaca olduğunu bir kez daha gözler önüne sererken, sözde SHP, DSP gibi sosyal-demokratların ise nasıl halis bir faşist destekçiler olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Burjuva partilerin yaptığı açıklamaların bir benzerini ise, köşe yazarlarının yorumlarında okuyoruz. Bu ise, faşist sömürgeciliğin Kürdistan halkına karşı uyguladığı katliam ve vahşetin bir bütün olarak, Türk şovenizmi ve gericiliği tarafından destek bulduğunun kanıtıdır. Yine SHP Genel Başkanının, "Meclise başvurulması gerekir" biçimindeki açıklamalarının da ne kadar sahte olduğu gözler önüne sermektedir. SHP, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu tür yöntemlerin daha fazla uygulanmasına taraftardır. Fakat benzer saldırıların biraz da adabına uygun kamufle edilerek sürdürülmesinden yanadır. Bunu, bu partinin demeç ve açıklamalarında görmekteyiz.

Burjuva köşe yazarları da aynı noktada birleşmektedirler. Hürriyet'de Coşkun Kırca şöyle diyor: *"Aynı zamanda, son olaydaki gibi ani bir saldırıya derhal karşılık vermek, kaçınılmaz bir zorunluluktu. TBMM'nin toplantıya çağrılması, toplanması ve karar alması beklenseydi, Silahlı Kuvvetlerimizin karşı darbesi gecikmiş olur, şakiler imha edileceklerini önceden öğrenirler ve sığındıkları yeri terk ederek sillemizden kurtulmak imkanını bulurlardı."* Tercüman'da Prof. Fahir Armaoğlu ise, Yorum adlı köşesinde aynı şeyleri tekrar ediyor: *"Geçtiğimiz bayramın en mühim hadisesi, şüphesiz, arefe günü olan 15 Ağustos sabahı Türk jetlerinin, sınırın hemen ötesindeki Irak topraklarında yuvalanmış olan bölücülere indirdiği darbedir. Böylece, 12 Ağustos günü, Hakkari'nin Uludere mevkii yakınlarında on er ve erbaşımız ile bir binbaşımızı şehit eden ve on kadar erimizi yaralayan saldırgan bölücülere gereken ders verilmiş oldu."* Milliyet'te Mehmet Barlas yüklendiği sıfata uygun olarak yaptığı açıklamada, padişah soytarılarını bile geride bırakırcasına sırf Evren'e yaranmak için şu incileri döküyor: *"Birincisi ve en önemlisi, Türk topraklarının bütünlüğü ve güvenliği söz konusu olduğu zaman, iktidar ve muhalefet, birleşmek zorundadır... Güneydoğu yöresinde subaylarımız ve erlerimiz tuzaklara düşürülüp öldürülürken, bu durumu sona erdirmeyi amaçlayan kararlara, ancak destek verilir."*

Birkaç köşe yazarından yaptığımız aktarmalar gerçeğin birçok yönüyle açığa çıkmasını sağlamakla kalmıyor, faşist rejim şahsında yaratılmak istenen şoven birliği de tüm yönleriyle açığa çıkarıyor. İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, harekatın amacını açıkladığı meclisteki konuşmasında, burjuva köşe yazarlarının da birleşmek için çağrı yaptığı amacını şöyle ortaya koyuyor: *"Bu harekatın amacı PKK'nin faaliyetini önlemek, İran ve Suriye'deki unsurlarını sindirmek, bunları Barzani'nin kamplarından ayırıp hareketten caydırmak, yardımların kesilmesini sağlamak, onu besleyenlere karşı Türkiye'nin kararlılığını göstermektir."* Burjuva temsilcilerinin konuşmaları, demeçleri ve açıklamalarından bu yazımıza aldığımız pasajlar, uçak bombardımanının başarıya ulaşması için nasıl elbirliği ile çalıştıklarını ortaya koymaktadır. İçişleri Bakanının da belirttiği gibi, "Alınacak tüm tedbirler alınmıştır" bir tek hava kuvvetlerinin kullanılması kalmıştı. Bu da 15 Ağustos uçak bombardımanında kullanıldı. Basını ve burjuva partileri ile Türk egemen sınıfları bu gerçeğin bilincindedir. Bu nedenle her biri dört bir yandan bu saldırıya alkış tutmakta ve "gecikmiştir" diyebilmektedirler.

Dokuz Anti-Faşist Katledildi

Ovacık ilçesine bağlı Topuzlu köyü yakınlarında faşist ordu birlikleri ile çatışmaya giren 9 anti-faşist alçakça katledildi. Olay, 1 Ağustos 1986 günü meydana geldi. Yapılan açıklamalarda bir ihbarı değerlendiren sömürgecilerin pusu kurması sonucu çıkan çatışmada, 9 anti-faşistin katledildiği söylenmektedir. Çatışmada şehit düşen 9 anti-faşistten 8'nin kimlikleri belirlendi: **Cahit Oğuz, Ali Demir, Yusuf Tosun, Cumhur İçöz, İsmail Kaya, Veli Gür, Yusuf Yıldırım ve Süleyman Kaya** çıkan çatışmada alçakça katledildiler.

Ovacık'ta yaşanan bu katliam nedenleri ve sonuçları itibarıyla öğretici derslerle doludur. Şüphesiz ki, onlar faşizme karşı direnerek şerefleriyle ölmesini bilmişlerdir. Bu direnişlerini saygıyla anıyor ve Türk faşizminin döktüğü her damla kanın hesabını mücadelemiz tarafından sorulacağı gerçeğini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Mücadelemiz bugüne kadar yüzleri aşan şehit verdi. Ülkemiz topraklarının her karışı bu şehit kanlarıyla sulandı. Ve biz hiçbir zaman ölmemeliydiler demedik. Tam tersine nasıl soylu bir davanın şehitleri olduklarını bilerek, anılarını mücadeleyi geliştirmede daima bir emir kabul ettik. Şehitlerin anısına bağlılığımız mücadelemizi bugünkü gelişme noktasına getirdi. Tereddütsüz ölümün üzerine yürüyenlerin geride bıraktıkları bizlere güveni boşa çıkarılmadı, en azından onlara layık olmaya çalışıldı. Umut, davaya katık edilen kanlarımız, emeklerimizle büyütüldü. Bugün yaşanan, halkımızın umudunun büyüdüğü, zafer olanaklarının arttığı müthiş bir savaştır. Dökülen her damla kanın, çekilen acıların hesabının sorulması, tarihi bir intikam mücadelesidir. Burada vurgulanması gereken önemli bir gerçek, verilen kayıplar ve dökülen kanlar ne kadar çok ve ağır olursa olsun izlenen eğer doğru bir politik hat ise, gelişmenin kaçınılmazlığıdır. Tersi durumda ise boğulmak, ezilmek kaçınılmazdır. Yine, doğru siyasetin doğru taktiklerle geliştirilememesi de yalnızca felaket getirir.

Mücadele pratiğimiz, doğru siyasal hattın ancak gelişme yaratabileceğinin en net biçimde doğrulanmasıdır. Mücadelemizin gerilla savaşına gerçekçi yaklaşımı, ülkemizin her alanında çığ gibi büyüyen bir halk savaşı sürecine girişimimizi gerçek haline getirmiştir. Sömürgeci-faşist düşman şüphesiz ki, zaman zaman bize de ağır darbeler vurmuş, devrimin birçok kadrosu savaş içerisinde şehit verilmiştir. Ama bunlardan hiçbirisinde düşman bir zafer kazandığını iddia edememiştir. Ovacık'ta yaşanan son katliam, bu bakımlardan üzerinde düşünmeyi gerektirmektedir. Görülmüştür ki, faşizm bundan çok şey umut etmiş ve olayı kendisi açısından bir zafer gibi işleyerek kitlelerin moral gücünü etkilemeye çalışmıştır. Gerilla savaşına gerçekçi yaklaşmamanın, savaşla oynamanın pahalıya malolan sonuçları, sömürgeci faşistlerin sahte zafer çığlıklarıyla tüm bir halka da taşırılmaya çalışılmıştır. Öte yandan mücadelemiz, düşmanın bu taktiğini de bozan ve daha kanları kurumadan katledilen bu dokuz anti-faşistin de intikamını alan tek güç olmuştur. Bu, Partimizin dökülen her kana nasıl sahip çıktığının, mücadele birliklerinden neyi anladığının, savaş içinde nasıl bir dayanışma ve dostluklar yaratma çabası sürdürdüğünün açık bir göstergesidir. Partimizin bu yönelimiyledir ki, Ovacık olayının yarattığı karamsar sonuçlar fazla varlık bulma imkanı bulamamış, bu sonuçları bizzat mücadelemiz silmiştir.

YAZ ATILIMI, GELECEĞİ KAZANMADA GÜÇLÜ BİR ADIM OLUYOR

Onlarca Milis Çete Cezalandırıldı

15 Ağustos Atılımının yeni bir yıldönümüne ulaştığımız bu günlerde eylemlilik düzeyimiz önemli oranda yükseldi. Bahar Atılımının ardından yaza da güçlü eylemlerle girilmesi, 15 Ağustos Atılımının yıldönümünde yeni bir 15 Ağustos yaşanacağının açık bir kanıtıydı.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, oluşturduğu özel vurucu timlere, köy korucularının sayısını artırmasına rağmen mücadelemizin gelişimini durduramamaktadır. Tam tersine ajan-milis yapı, çeteciliğe ve ordu güçlerine vurulan önemli darbelerle sömürgecilik önemli oranda köşeye sıkıştırıldı. Milis yapıyı ayakta tutamayan sömürgeciler, birçok milis tutuklamakta; bir kısmının ise silahını geri almaktadır. Yine birçoğu devrimci birliklermiz tarafından safdışı edilmekte, bir kısmı da silahlarını bırakarak savaşmak istemediklerini açıklamaktadırlar.

Yaz Atılımı süresince sayısız eylem gerçekleştirildi. Bu eylemlerden ancak bir bölümü hakkında bilgiler elimize ulaştı. Her gün sömürgecilere ağır darbe vurarak gelişen eylemlerimizin yarattığı etki eşi görülmemiş bir düzeye ulaştı. Şırnak, Şemdinli, Uludere, Kığı ve daha birçok alanda milis yapı çökertildi ve düşmana korkulu anlar yaşatıldı.

1- Mayıs ayı sonlarında Şırnak-Başağaç köyünde, sömürgeci ordu birlikleri ile karşılaşan bir partizan birliği 1 askeri cezalandırdı ve bir çoğunu da yaraladı.

2- Yine aynı tarihlerde Eruh'ta meydana gelen ayrı bir çatışmada ise 1 asteğmen ve 5 er yaralandı.

3- 10 Temmuz 1986 tarihinde Şemdinli'nin Derecik köyüne bir baskın düzenleyen bir HRK birliği, 2 milis çeteyi ölümle cezalandırdı. Baskında ayrıca 4 milis çete de ağır yaralandı.

4- 28 Temmuz 1986 Şırnak-Geçitboyu köyünde, 1 milis çete ölümle cezalandırıldı.

5- 30 Temmuz 1986 günü Şemdinli-Alan köyünde, milislikten vazgeçmeleri temelinde teslim alınan 3 ajan, bir daha ihbarcılık yapmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine serbest bırakıldılar. Eylemde, ajanlara ait bir adet Kalaşnikof silaha da el kondu.

6- 31 Temmuz 1986'da Siirt-Meşelidere köyüne baskın düzenleyen HRK birlikleri, 3 çeteyi öldürürken, 5'ini de ağır bir biçimde yaraladılar.

7- 31 Temmuz 1986'da Eruh'un Görmeç köyünde, Beşir, Ömer ve Hamit Uluç adlı milis çeteleri teslim alan HRK savaşçıları, halkın da onayıyla bu hainleri kurşuna dizdiler.

8- Temmuz 1986'da azılı bir hain olan ve yörede milisliği örgütlemeye çalışan feodal ağa Mehmet Olgaç'ın çiftliğine bir baskın düzenlendi. Baskında 3 çete öldürüldü. Hainin de içinde olduğu 5 kişi ise ağır yaralandı.

9- Ağustos 1986'da Uludere'ye bağlı Ortabağ köyüne bir baskın düzenlendi. Baskında 3 milis çete öldürüldü, 2'si ise ağır yaralandı.

10- Şırnak-Uludere sahasında yine aynı tarihlerde meydana gelen bir dizi eylemde 6 milis imha edildi.

11- Şemdinli'nin Bağlar köyünde teslim alınan 2 ajan, propaganda konuşmalarından sonra serbest bırakıldılar.

12- 9 Ağustos'ta Beytüşşebap'ta yol yapım çalışmalarını sürdüren şantiyeye karşı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 16 Adet çadıra el konuldu. Ayrıca 2 adet dozer imha edildi ve bir kompresör uçurumdan aşağı yuvarlandırıldı.

13- 11 Ağutos 1986'da Kığı-Ayaoğlu köyünde, ajan-muhbir İbrahim Sertel, meydanda yargılandıktan sonra kurşuna dizildi.

Bu eylemlerin yanısıra Kürdistan'ın dört bir yanında eylem haberleri gelmektedir. Doğubeyazıt, Dersim, Araban, Hakkari, Siirt, Bingöl vb. alanlarda yeni eylemlerin gerçekleştirildiği bildirilmektedir. Ayrıntıları henüz elimize ulaşmayan eylemleri, gelecek sayılarımızda okuyucularımıza duyuracağız.

15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünü bu derece yoğun eylemlerle karşılamamız, sömürgecilerin artık içinden çıkamayacakları bir batağa saplandıklarının da açık kanıtıdır.

HRK'NİN ÖRNEK SAVAŞÇISI; SANA SELAM OLSUN!..

28 Mart 1986 günü, Şırnak mıntıkasında bulunan Gabar dağında, sömürgeci ordu birlikleri tarafından kurulan hain pusuda, savaşımızın büyük komutanlarından Mahsum KORKMAZ yoldaş şehit edilirken, kahraman savaşçılarımızdan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş ise, bacağından aldığı bir kurşunla yaralanmıştı.

Ağır kış koşullarının yaşandığı bir sıradır, Metin yoldaşın yaralandığı günler. Kürdistan'ın aşılmaz gibi görünen yalçın dağları, beyaz karlarla kaplıdır. Grup, komutanını kaybetmiştir. Bu yüzden acısı büyüktür. Ama Metin yaralıdır, yürüyecek durumda değildir. Bu kahraman yoldaşın kurtarılması gerekir. Düşmanın kurşunları altında yoldaşları, O'nu omuzlarına alır ve ateş hattı dışına çıkarmayı başarır. Burada, grubun imhası da dahil büyük riskler göze alınır. Ve alınmak zorundaydı da. Çünkü; Metin gibi yiğit bir yoldaşın kurtarılması gerekir. Çünkü; savaşta yaralılar kurtarılır ilkesinin maddi bir olgu haline getirilmesi gerekir. Çünkü; kahramanlar partisi PKK'nin özüne yaraşır yoldaşlık örneğinin sergilenmesi gerekir...

Ve ...

Karlı ovalar, vadiler tepilir. Aşılmaz gibi görülen dağlar aşılır. Metin yoldaş, omuzlarda götürülerek güvenlikli bir noktaya yerleştirilir. Metin'in özel bakım ve tedavisi için, iki yoldaşı görevlendirilir. Ama koşullar ağırdır, acımasızdır. Yoldaşları, O'nu gündüzleri başka noktada kontrol altında tutarak, tedavisini ancak gece yapabilmektedir. Bu işi günlerce bıkmadan, usanmadan büyük bir zevk ve gururla yaparlar. Fakat Metin, hareket edecek durumda değildir. Yoldaşlarına silahını almaları için ısrar eder. Yalnız her ihtimale karşı el bombasını yanında bırakır. Çünkü O, şereflice bir ölüm dışında herhangi bir ölüm biçimini kabul etmeme kararındadır. Ve küçük el bombasıyla bunu garantiye alır.

Tarih, 7 Nisan 1986'dır. Dağda sürü güden bir çoban tesadüf sonucu, Metin yoldaşın bulunduğu mağaranın önünden geçer. Çobanın kendisini gördüğünü farkeder, ama yaralıdır, yanına gitme durumunda değildir. Konuşmak için çobana seslenir, ancak çoban karşılık vermeden hızla uzaklaşır. Metin, gece tedavi yapmak için yanına gelen yoldaşlarına durumu bildirir. Fakat yoldaşları çevrede ihbar yapılabileceğine ihtimal vermezler. Daha önce alanda yürütülen çalışmalara güvenirler. Köylü yapısının günlük şiddetten etkilenebileceği, bu nedenle farklı tutum takınabileceği ve savaşın günlük değişiklikler yarattığı gerçeği gözden kaçırılır.

Tarih, 8 Nisan 1986'dır. Dağlarda bir ölüm sessizliği vardır. Her şey olduğu yerde cansız durmuş gibidir sanki. Ne bir çoban sesi, ne de kuzu melemesi vardır. Ama savaşçılar bunu doğal karşılar, alışkındırlar buna. Çünkü Kürdistan bir yasaklar ülkesidir. Vahşi düşmanın, insanlarımızın sahibi oldukları dağlarına bile çıkmalarını yasakladığına az tanık olmamışlardır.

Tarih, 9 Nisan 1986'dır. Düşman ava çıkmıştır. Metin yoldaşın bulunduğu mağarayı büyük bir askeri kuvvetle kuşatır, etrafa sayısız pusular kurar. Ama yoldaşları aldıkları talimata göre uzak bir noktadadırlar. Sayıları azdır. Düşman birliklerini geri püskürtebilecek güçte değildir. Ve Metin yoldaşın tek başına koyduğu direniş eylemi bu günden başlar.

Yoldaşlarının yapabilecekleri tek bir şey vardır. O da, yer aldıkları birimi bir an önce gelişmelerden haberdar etmek. Fakat bu yol, günleri alır. Düşman pusudadır, grubu imha etme amacındadır.

Tarih 9, 10, 11, 12, 13, 14 Nisan 1986'dır. Metin yoldaş, yalnız kalalı 7 gün oluyor. Ama düşman hala pusudadır. Yanına yaklaşma cesareti gösterememiştir. Metin yoldaş, 7 gün boyunca görülmemiş bir direniş sergilemektedir. Kendisini düşmanla son karşılaşma anına hazırlamaktadır. Kafasında sabitleşmiş tek bir düşünce vardır. **"Direnmek, direnmek ve sonuna kadar direnmek... Komutanı Mahsum KORKMAZ'ın anısına yaraşır bir direniş sergilemek... O'nun intikamını almak... Düşmanı bir değil, bin defa kahretmek..."**

Ve tarih, 15 Nisan 1986'dır. Düşman asıl saldırısına geçmiştir. Sabahın erken saatlerinde dağın iki noktasını aynı anda tutarak, bir taşla iki kuşu vurma hesabındadır. Ama onun bu çirkin emelleri kursağında bırakılır. Devrimci kurtuluş birliğinin kini, acısı hala taptazedir. Gözbebekleri gibi sevdikleri komutanlarının kanı henüz kurumamıştır. Bu duyguyla vurur düşmana, hem de onun kendi kuşatmasında. Kurdukları pusuda 4 düşman askerini yere sererler. Türk ordusu ilk kez gündüz geri çekilmek zorunda bırakılır. Kurtuluş birliği hiç kayıp vermeden çatışmadan başarıyla çıkar.

Ancak Metin yoldaş, tektir, yaralıdır. Yedi gün, tam yedi gün aç, susuz, uykusuzdur. Ama her şeye rağmen, büyük ordu birlikleri yanına yaklaşma cesaretini kendisinde bulamamaktadır. Çünkü; düşman, küçük kaya oyuğunda bir Metin'i değil, bir orduyu görmektedir. PKK savaşçılarının her birinin yalnız başlarına bile bir ordu gücünü temsil ettikleri gerçeğinden hareketle, kuşatmasını buna göre hesaplamıştır. Dışarıdan Metin yoldaşa mütemadiyen "teslim ol" çağrıları yapılır. Ama O, kendisini şerefli sona hazırlamıştır. Yanındaki el bombasının pimini bile çekmiştir. Ve kendi direniş kalesinden düşmana seslenir: *"Benim hareket etme durumum yoktur. İstiyorsanız kendiniz yanıma gelin."* Bunun üzerine, sömürgeci düşman elinde bir maşa olmanın dışında hiçbir fonksiyonu olmayan Mehdinanlı Süleyman, üç asker ile birlikte Metin yoldaşın yanına gönderilir. Düşman, yoldaşımızdan yöneltilebilecek saldırıya karşı korunmak için mevzilenir. Metin yoldaş, gelenlerin yanına iyice yaklaştığı bir anda, avuçlarının içinde sakladığı bombayı patlatır. Patlama sırasında kendisi **"Bijî PKK** ve **Bijî Serok Apo"** sloganlarını atarak şehit düşerken, ihbarcı ve üç sömürgeci asker de imha olur.

Metin yoldaş, bacağından vurulmuş, hareket edemez ve tek başına bulunduğu bir durumda ve binlerce askerin katıldığı kuşatma altında bile, Partisinin ve savaşın bütün güç ve prestijini kendisinde temsil etme gücünü gösterebildi. O, düşmana karşı koyduğu eylemi büyük bir başarıyla sonuçlandırdı. Çünkü O, yalnızken bile yalnız yaşamadı. Partisini, halkını yaşadı. O'nun zaferi, sadece 3-4 askerin imha edilmesi değildir. O, burada düşmanın acizliğini, tükenmişliğini; halkımızın ve Partimizin gücünü ortaya koydu. O'nun kahramanlığı da buradan kaynaklanıyordu.

Ancak Metin yoldaşın, savaşımız ve halkımız açısından örnek alınacak birçok özelliklerinin de bilince çıkarılması gerekiyor. Metin yoldaş, bilinçli bir yaşamın örneğiydi. O'nun cesareti, kahramanlığı, fedakarlığı ve bir inanç ögesi olması, yaşadığı her anın bilincinde olmasından kaynaklanıyordu. Şehit yoldaşımızın adını andığımızda, O'nu tanıyan herkes, en azından bir an sessizliğe gömülüp düşünmekten, saygı duruşuna geçmekten kendisini alamıyor. O, atağa kalkan, kendi özgürlüğü ve bağımsızlığı yolunda şahlanan bir halkın ulusal kurtuluşçusu olmanın bütün özelliklerinin somut bir örneği, kahraman savaşçısıydı. Buna, günlük yaşamından yığınla örnek verilebilir. Eğer yaşam sadece dar bir çerçeve içinde ele alınacaksa; gün doğumundan ve batımına kadar zorlukları nasıl en önde göğüslediğini dakika dakika, hatta saniye saniye anlatmak gerekir. O, yaşamı böyle görmedi, göremezdi. Ve O'nun kahramanlığı da buradan kaynaklanıyordu. Mücadelenin yükünü omuzlamak, O'nun için en doğal işti.

Yaşamıyla bize çok şey öğreten, her an halkı, savaşı yaşayan, zorluklar ortamında bile, en küçük bir tereddüte düşmeden halkın davası için öne atılan Metin yoldaş, yaşamıyla, mücadelesiyle kendisini kanıtlamış bir şahsiyetti.

Daha şehit oluşunun iki ay öncesinde bir kez daha yaralanmış, yer aldığı birimden ayrı düşmüştü. Günlerce tedavisiz ve her türlü imkandan mahrum bir şekilde ve en önemlisi de olumsuz bir unsurla birlikte bulunmak zorunda kalmıştı. Yanındaki unsurun, *"Parti sana sahip çıkmıyor, tedavisiz ölmene bilinçli göz yumuyor..."* vs. gibi art niyetli yaklaşımlarına karşı, bir PKK savaşçısına yaraşır en devrimci tutumu takınmasını bilmişti. O, bu tür düşüncelerden etkilenme bir yana, bunları mahkum etmede amansız davranmış, örnek davranışlar sergilemişti.

Metin yoldaş, her şeyi Partiden bekleme, hazıra konma anlayışına karşı amansız bir savaşçıydı. O, aşığı olduğu ülkesi ve halkının kurtuluşu yolunda savaşmak için, kendisine verilen silahı bile, haketmediği ve erişilmez bir değer olarak gördü. En doğal haklarını kendisine fazla görebilecek, *"Parti, bize sunduğu bu kadar imkanın yanında, silah da mı verecek?.. Hayır olmaz. Bizim kendi silahlarımızı savaşarak temin etmemiz gerekiyor"* diyebilecek kadar sınırsız bir alçakgönüllülüğe sahipti.

O, mücadele yaşamı boyunca, düşmana karşı savaşmanın dışında hiçbir şeyi sorun olarak görmeyen, inanç fışkıran bir kişilikti. O'na göre, halka ve mücadeleye inanan biri için, mücadele saflarında sorun diye bir şey olamazdı. Fedakarlığın, güçlü yoldaşlık örneğinin sergilenebileceği yerde, sorundan, uyumsuzluktan bahsedilemezdi. Ve O, saygı ve sevginin, yoldaşlara bağlılığın, fedakarlığın en güzel, en yüce örneklerini sergiledi, bunu çevresine egemen kılmaya çalıştı.

Metin yoldaş, şehit düşerken bile aynı gerçeğin başka bir yansıması olarak, ulusal kurtuluş savaşımızın gücü, yenilmezliği ve ölümsüzlüğünü ortaya koydu. Son eylemiyle düşmanı bir kez daha yenilgiye uğrattı. O, düşmana karşı sadece askeri bir başarı kazanmadı, eylemin en büyük ve asıl başarısı siyasal alanda oldu. Kazandığı zaferle, düşmanın çirkin oyunlarını boşa çıkardı. Sömürgecilerin, geçmişte yaşanan bazı ihanet olaylarını halk üzerinde inançsızlığı geliştirmek için kullanma çabalarını yerle bir etti, onu en büyük silahından etti.

Metin yoldaşın soylu direnişi dilden dile dolaştı, halkımızın dilinde en büyük direniş efsanelerinden biri haline geldi. Daha olayın meydana geldiği an, O'nun direnişi tarihe mal oldu. Halkımız, bu direnişe sahip çıktı ve sahip çıkışını kurtuluş birliklerine verdiği destekle ortaya koydu.

Metin yoldaşın bu direnişini sadece kişisel bir kahramanlık olarak görmüyoruz, göremeyiz. Yoldaşımızın şahsında gösterilen bu direniş, halkımızın, ordumuzun ve Partimizin gücünün en yalın biçimde ortaya konuluşudur. Evet mücadelemiz bugünkü gücüne nasıl ulaştı? Yine, '86 Bahar Atılımı hangi zorluklar ortamında gerçekleştirildi ve bununla neler garantiye alındı? Bu gerçekliğin derinliğine kavranılması ve bilince çıkarılması gerekir.

Açık ki, her aşama büyük acı ve zorluklar temelinde yaratılmıştır. Bunu, açlığa, susuzluğa ve ağır doğa koşullarına katlanma biçiminde değerlendirmek, son derece sığ ve sığ olduğu kadar da tehlikeli bir anlayış olacaktır. Faşist Türk ordusunun askeri ve siyasi imkanlarının tümünü seferber ederek, bütün gücüyle mücadelemizin üzerine geldiği bir dönemde düşman saldırılarını göğüsleyebilmek için, büyük fedakarlıkların ve dayanma gücünün gösterilmesinin gerekliliği son derece açıktır. Ve yaratılan her değer, düşmanın saldırı çemberi ortasında yaratılmış, bu çember ortasında kan dökülerek mevziler kazanılmıştır.

Özellikle 1985-86 döneminde, devrimci savaşımızın atılım yapmasını önleyebilmek için düşman olağanüstü çabalar sarfetti. '86 Bahar Atılımının ortalarına doğru, "Milli Hakimiyet Harekatı" adı altında, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı askeri, siyasi, ideolojik, ekonomik vb. tüm alanlarda büyük bir saldırı başlattı. Savaşı yerlileştirme politikasına işlerlik kazandırmak için, çeteciliği geliştirme faaliyetlerine daha bir ağırlık verdi. Hareketimizi içten çökertmek amacıyla, uşak ruhlu birkaç zayıf unsuru satın alarak, bunlar vasıtasıyla komplolar düzenlemek istedi. Teslimiyet ve ihanet politikasına bir kez daha sarıldı, bunu yaygınlaştırmaya ve egemen kılmaya çalıştı. Bunların yanında, karakol ve pusu kurma faaliyetlerini doruğa çıkardı.

İşte '86 Bahar Atılımı, böyle bir ortamda gerçekleştirildi. Sömürgeci devletin çok yönlü kuşatması yarılarak, mücadelemize yeni bir atılım yaptırıldı. Yaratılmak istenen pasifikasyon ortamı tümden parçalanarak, yoğun bir eylemlilik süreci başlatıldı. Düşmanın, Hareketimiz üzerindeki oyunları boşa çıkarıldı, çirkin emelleri kursağında bırakıldı. Kitleler için de muazzam bir güven ortamı yaratıldı.

Milis örgütlerin faaliyetine karşı gerçekleştirilen eylemlerle, çetecilik önemli oranda dağıtıldı. Sömürgeci ordu birlikleriyle girilen muharebelerde "mehmetçik"e savaşma cesareti tümden yitirtilerek, düşman birlikleri kendilerini savunmak zorunda bırakıldı. Küçük karakol veya birliklerle, ulusal kurtuluşçu güçlere karşı savaşılamayacağı düşmana açıkça gösterildi. Bu gelişmeler sonucunda, sömürgeci devlet yeni önlemler ve arayışlar içine girdi.

Ve bu süreçte, halkımızın kurtuluş mücadelesine paha biçilmez değerler kazandırıldı. Düşmanın saldırı ve imha çemberi yarılarak, halk olarak ordulaşma sürecine girildi. Kurtuluş savaşımız ileri boyutlara vardırılarak, savaşı daha büyük partizan birlikleriyle yürütmenin zemini yaratıldı.

Bu anlamda, şehit verdiğimiz her yoldaşımız, bizim için bir kayıp değil, tam tersine kazanılmış birer sağlam mevzidir. Metin yoldaşın direnerek şehit düşme olayını da bu çerçevede ele alıyor ve değerlendiriyoruz. Yoldaşımızın son noktada koyduğu direniş, düşmanın son umutlarını da kırarak onu bozguna uğrattı. Savaşımızın büyük komutanı Mahsum KORKMAZ yoldaşı şehit etmekle, direnişin belini büktüğünü sanarak, büyük hayallere kapılan faşist ordu sürüsü, karşılaştığı bu direnişle ne kadar büyük bir gaflet içerisine düştüğünü açıkça gördü.

Böyle bir sürecin yaratıcıları olan, başta direniş önderlerimizden Mahsum KORKMAZ yoldaş olmak üzere, Kalender İLHAN (Metin) ve tüm şehit yoldaşlarımız mücadeleleriyle, direnişleriyle omuzlarımıza büyük görevler yüklediler. Onların çağrılarına verilebilecek tek devrimci cevap; en değerli varlıkları olan canlarını katık ettikleri bu savaşta, yeni yeni mevziler kazanmak ve nihai zaferi sağlamak olacaktır.

Mücadele Arkadaşları

YAŞAMAK İSTERİM ÖLÜMDE

Yaşamak isterim nefes almak
için değil
Yaşamak isterim yemek
için değil
Yaşamak ki kılıcın keskinliği
Namlunun sıcaklığı
Kor alevler içinde

Dört yanı duman
Yaşamak isteği
Bedenleri saran
Alev alev haykıran
Bir şarjör otuz mermi
Yazacaksa yeniden geleceği
Bir mermi içindeki barut olmak
isterim yaşamda

Yedi can, bir nefes, tek düşünce
Yaşamak isterim
Satılmak için değil
Onurlu bir kavganın ufkunda
Dört duvar üçe-iki
Tek delik bir-elli

Yaşamak için yeterse eğer
Yaşamaktır isteğimiz
Kişisel değil
Yirmi milyon bir ülke
Bedeni saran
Onurlu istem

Öyle ki yaşam
Sıfır saniye ölüm
Binlerce saat yaşam
Dört yandan düşman
Potin miğfer dolaşsa da
İt gibi yanımızda

Her kalp atışı zonklasa bile
Pür dikkat kesilse de kulak
İnan ki ölerek yaşamaktır istem
Başka bir şey değil
Yaşamaktır derim istem
Namussuzca, korkakça değil

Kurşun girse beyne
Kalbi delse bile
Ölüm çizgisini yırtsa bile
Yaşamak isterim
Kansız bedende
Bin kez şerefle ölümde

I. Hüseyin BILGİN

Abdullah ACAR Yoldaşın Anısı Mücadelemizde Yaşayacaktır

22 Mayıs 1986 günü Kürdistan'ın çilekeş halkı, üç değerli, fedakar, kahraman ve yılmaz komutanını çıkan bir çatışmada şehit verdi. Ulusal kurtuluş savaşımızda, ne ilk ve ne de sonuncusu olacak bu çatışmada kahramanlık destanı yaratarak ve bu direnişleriyle sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin barbar ordusunu sersemletici bir darbe daha indirerek şehit düşen, halkımızın bu üç değerli komutanından birisi de Abdullah ACAR (Yaşar) yoldaştır. Abdullah yoldaş, Şırnak'ın Sipindarok köyünde yoksul ve yerel feodal zorbaların zulmü altında inleyen bir ailenin çocuğu olarak gözlerini dünyaya açar. Ailesinin yoksul ve topraksız olmasından dolayı, her Kürdistanlı gibi O da, henüz çocukluk yaşındayken çalışmaya başlar. Kendisi için fazla ağır gelmeyen bir iş sahasını bulamayan Abdullah yoldaş, babasıyla birlikte Şırnak alanında bulunan kömür ocaklarında çalışmak zorunda kalır. Erginlik çağlarında bile insanların fazla dayanamadıkları bu oldukça zor ve yıpratıcı olan işe sonuna kadar katlanır. Ancak başladığı işin fiziki zorlukları yanında bir de manevi zorluklarıyla karşılaşır. Orada Kürt egemen despotlarının ve sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin dizginsiz sömürüsünü ve pervasız baskılarını görür ve bizzat kendisi yaşar. O'nu en çok etkileyen zorluk da budur. Bu sömürü ve baskılar çevresindekilerde olduğu gibi, onda da büyük bir kin ve öfke birikimine yol açar. Buna daha fazla dayanamaz ve yevmiyeyle çalıştığı bu işini bir süre sonra sona erdirir. Başkalarıyla ortaklık halinde bu sefer de kendisi yeni bir ocak açma işine girişir. Ancak alanda ve Şırnak

Abdullah ACAR yoldaş ile birlikte aynı çatışmada şehit düşen Ekrem GÜVEN yoldaş (arka sırada soldan üçüncüsü), askeri eğitim devresinde bir grup HRK savaşçısı ile...

kömürü üzerinde sömürüsünü doruğa çıkaran Alixan Tatar zorbası, O'nun bu girişimine engel olur. Bu girişimin de kendisine pek fazla yarar getirmeyeceğini anlayan Abdullah yoldaş, artık 18 yaşına basmıştır. Hayatının en anlamlı bu yıllarında bu sefer de sömürgeciliğin askerliği kendisini kapıya dayatır. Kendisini, dostunu ve düşmanını sınırlı da olsa yaşamında tanıyan Abdullah yoldaş, askere gitmemek için giriştiği tüm çabalara rağmen, bir yolunu bulamaz ve askere alınır. Kürt insanının özünden, insanlığından boşaltılarak adeta robotlaştırılmaya çalışıldığı Türk ordusunun askeri ocaklarında Abdullah yoldaş, kendisini tümüyle bırakarak değil, kendi gerçekliğini daha iyi tanıyarak halkının durumunu bir de orada görerek, kavrayarak, düşmanının barbar emellerini anlayarak çıkar. Bu nedenle sömürgecilere iki yıl askerlik yaptıktan sonra, kendisini tanımaz hale getirilmiş bazı insanlarımız gibi, "Güzel ev, zenginlik" vb. hayallerle değil, düşmanına karşı büyük bir kin ve halkına karşı dolup taştığı bir sevgiyle köyüne döner. Abdullah yoldaş, köyünü hiç de iki yıl önceki gibi görmez. Doğa aynı, insanları aynıdır, ama düşüncelerin köklü bir değişikliğe uğradığını görür. İnsanlar bilinçlenmiş, tartışmalar, kaynaşmalar vardır. Eskiden masal ve hikayeler anlatılan köy cemaatlerinde siyasi meselelerin konuşulduğuna ve yeni gelişmelerin yaşandığına tanık olur. O'nun düşünceleriyle çakışan ve zaman zaman hayal ettiği bu gelişmeler O'nu daha da etkiler. Bir an evvel devrimci mücadeleye katılmak için devrimcileri arar ve sonuçta umduğunu bulur. Yani halkımıza çektirilen bin yıllık işkencelerin intikamını almak, özgür bir toplum ve bağımsız, müreffeh bir Kürdistan yaratmak için ayağa kalkan halkımızın öncü gücü olan PKK partizanlarıyla ilişkiye geçer ve onlarla birlikte hareket eder. Devrimci kişiliğin en güçlü özelliklerini kendi şahıslarında bütünleştirmiş Kürdistan devrimcilerine kavuşma, insanlara en büyük değeri veren bu insanlarla yaşama, Abdullah yoldaşa gurur verir. O, atıldığı bu yeni yaşamda yoldaşlarına yük olmamaya büyük bir itina göstererek kendisine yönelir. Kendisiyle birlikte getirdiği alışkanlık ve yetmezliklerin ulusal kurtuluş mücadelemize yarar getirmeyeceğini, tersine bu alışkanlıkların yoldaşlarına ve mücadelesine büyük zararlar vereceğini erkenden kavrayan Abdullah yoldaş, hızla bunları gidermek için çaba sarfeder. Ve bu çabasında da tümüyle başarılı olur. O'nun kendisini geliştirmede gösterdiği başarılar yoldaşları için de örnek olur. O'nun bu tavrı yoldaşlarında kendisine karşı olan güveni perçinler. Bu nedenle, Partinin olanaklarından yararlandırılmaya fazlasıyla layık görülen Abdullah yoldaş, 1984'ün sonbahar aylarında, askeri ve siyasi eğitim görmek üzere Parti okullarına alınır. 6 ay kadar bir sürede Parti okullarında eğitim gören bu yoldaşımız, okuma-yazma dahi bilmemesine rağmen siyasal olarak güçlü bir perspektife kavuşurken, askeri konularda ise, daha fazla kendisini geliştirir. O, bu alanda da hiç duraksama göstermeden, en ufak bir sorun yaratmadan eğitim devresini tamamlar. Pratik mücadeleye atılmak için kendisini hazır hale getiren Abdullah yoldaş, 1985'in baharında sömürgeci Türk devletinin, ilkel milliyetçiliğin ve şoven IKP'nin tüm provakasyon ve engellemelerine rağmen, 14 Temmuz Silahlı Propaganda Takımına bağlı bir mangada yer alarak, Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'a geçer. Ve büyük bir coşkuyla pratik mücadeleye atılır. Halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde belirleyici bir rol oynayan 1985 Bahar Atılımına katılma ve bu atılım süreci içerisinde rolünü oynama şerefine erişir. Mücadeleye ve halka bağlılığıyla, fedakarlık ve canlılığıyla görevlere karşı olan sadakatıyla, zorlukların üzerine gitmedeki cesaretiyle içerisinde yer aldığı birliğin en faal elemanlarından biri olmayı başaran Abdullah yoldaş, yoldaşlarıyla birlikte katıldığı eylemlerde de kişi olarak üzerine düşeni ve kendisine verilen görevi hakkıyla yerine getirir ve örnek tavrını burada da gösterir. 1985 Baharından 1986 Yaz Atılımına kadarki süreçte, Botan eyaletinde konulan eylemlerin çoğuna katılır ve bu eylemlerde en ağır görevleri yüklenir. Daha çok, büyük önder ve büyük komutan Mahsum KORKMAZ yoldaşın sorumluluğundaki birlikte yer alarak ulusal kurtuluş mücadelesini sürdüren Abdullah yoldaş, bu büyük kişiliğin kendisine ve yoldaşlarına verdiği değeri, gelişip güçlenmeleri için sarfettiği çabaları herkesten erken anlar ve mutlaka bu yakın ilginin karşılığını hakkıyla ödemeyi kendisi için vazgeçilmez bir görev, bir borç olarak bilirdi. İşte bunun için O, bir hak arayan (PKK'den) değil, kendisine verilenlerin karşılığını ödemeyi düşünen bir yoldaştı.

Büyük önder Mahsum KORKMAZ yoldaşın sorumluluğu altındaki birlikte, bizler de uzun bir süre yer alma ve O'nun bizzat komutasında mücadeleyi sürdürme şansına sahip olduk. Hem bu büyük insanı ve hem de O'nun güçlü kişiliğinden en çok etkilenenlerden biri olan Abdullah yoldaşı, yakından tanıma imkanına kavuşmuş olduk. Bu birlikteliğimiz, insanların tüm özellik ve yeteneklerini, olumlu yanlarını ortaya serecekleri bir ortamda oldu. Bu ortam, insanları tanımak için en elverişli olan bir ortamdı. Yani beraber düşmanın çemberine girdik, beraber bu çemberi yardık, beraber düşmanın üzerine saldırdık, beraber geri çekildik. Beraber aç, beraber susuz kaldık, günlerce yorgun, gıdasız, uykusuz beraber yürüdük. Soğukta, karda, yağmurda ve bazen de bir nefes havaya muhtaç olduğumuz sığınaklarda beraber kaldık. Zorluklara, acılara hep ortak katıldık vs. İşte beraber kaldığımız ortam böyle bir ortamdı. Mahsum yoldaşı da, Abdullah yoldaşı da orada tanıdık. Yoksa her şeyin güllük gülistanlık olduğu bir ortamda değil... Karşılaşılan ağır fiziki ve manevi zorluklar karşısında, bazı arkadaşlarımız zayıflıklar gösterirken, O birçok görevi birden üstlenerek, onlara, bu pratik tavrıyla, hiçbir devrimci görevin yerde kalmayacağını gösteriyordu. Yine O, kendi gücü dahilinde yanındakileri doğru anlayışlara davet ediyor ve pratiğiyle doğru anlayışları dayatıyordu. Kuşkusuz O'nun, bu dönemde gördüğümüz birçok özelliklerine tanıklık etmek mümkündür. Fakat biz, burada O'nun en çok dikkat çekici olan ve O'nun ulusal kurtuluş mücadelemize sonsuz ve kesin bağlılığını simgeleyen sadece iki özelliğine değineceğiz. Sanırız bunlarla dahi Abdullah yoldaşı tanımak ve anlamak mümkün olacaktır.

O, savaş koşullarına göre belirlenmiş Parti kurallarına sonuna kadar bağlı kalmayı, her an ve her koşul altında disiplinli olmayı savunan ve bunları kendisinden başlatmaya çalışan tavizsiz bir komutandı. Hareket etmede, eylemde, ilişkide vs. görevler gerçekleştirilirken, savaş kurallarına bağlı kalmak ve uygulamak için her çeşit zorluğa her koşul altında katlanmaya canıgönülden razı olan bu yiğit yoldaşımız, bunu yaparken aynı zamanda da bu kuralların uygulanmasını yoldaşlarından isteme hakkını kendisinde bulurdu. Öz disiplini uygulamada olduğu gibi, grup disiplininde de diyebiliriz ki, bu yoldaşımız bizler için örnek bir yoldaştı. Mücadelede laçkalığın, gevşekliğin, karmaşıklığın, plan- ve programsızlığın ne tür olumsuz gelişmelere yol açtığını gören, hangi değerlerin tahrip olmasına neden olduğuna bizzat tanık olan bu yoldaşımız, bu ve benzeri alışkanlıklara saflarımızda kesinlikle tahammül etmezdi. Bilinçli veya bilinçsizce olsun, bunları ısrarla savunan veya yayılmasına neden olanlara herkesten daha çok O saldırırdı. O, "*Suç işleyenleri, kurallara uymayanları, disiplin ve otoriteye isyan edenleri Parti cezalandırsın ve bunu da benden başlayarak uygulasın; ben bunu içtenlikle ve samimiyetle söylüyorum*" diyenlerdendi.

O, gerek Partimizin saflarında olsun, gerekse Partimizin dışında olsun her çeşit teslimiyetçi eğilimlerin ve teslimiyetin doğal sonucu olan ihanetin amansız ve tavizsiz düşmanıydı. İhanetin ön kapısı olan, hastalıklara varan zaaflar ve sağcı eğilimlerin görüldüğü yerde ezilmesinden yana tavır alan bu yoldaşımız, bu yönlü doğru düşüncesini, en çok örgütüne sunanlardan biriydi. Çünkü O, pratikte yaşanan ve sonuçları itibarıyla büyük tahribatlara yol açan olaylardan belli sonuçlar çıkarmıştı ve şöyle diyordu: "*Eksikliklerinde direterek, bu eksiklikleri hastalığa dönüştüren insanlarımız, ilk önce devrimci görevleri savsaklıyorlar. Buradan hareketle içerisinde yer aldıkları örgütlerde işleyişi laçkalaştırıyorlar. Kendilerini tümden koyveriyorlar. Daha sonra işlerin kendileri gibi yürümediğini gördüklerinde de bu sefer sağa-sola çamur atmaya başlıyorlar, yanındakileri suçluyorlar. Burada da aradıkları ortamı bulamayınca da kendilerini mücadelenin dışında buluyorlar.*" Açık ki O, bu mesajıyla eksiklik ve yetersizliklerimize karşı nasıl amansız olmamız gerektiğini öğütlüyordu.

Daha da sıralayabileceğimiz birçok devrimci özelliği kişiliğinde somutlaştıran, halkına ve yoldaşlarına karşı büyük bir sevgi ve saygıyla dolup taşan Abdullah yoldaşın, çok kısa bir sürede bu seviyeye ulaşması ve bu kişiliği tutturması kadar doğal bir şey olamaz. Çünkü O, büyük öğretmen ve eğitmen Mahsum KORKMAZ yoldaşın başarılı talebesiydi. Çünkü O, yüreği, beyni ve bacakları devrim için çalışan ateşli bir yurtseverdi.

Yoldaş; kervanına katıldığınız siz şehitler için söylenmesi gerekenler tekrar tekrar söylenmiştir. Anınıza bağlı olmanın Kürdistan'ın bağımsızlığıyla mümkün olabileceği doğru olarak belirlenmiştir. İnsanlığın özgür olacağı bağımsız bir Kürdistan'ın yaratılışına kadar, bir an bile olsun silahlarımızı bırakmadan savaşacağımıza sizinle birlikte Mahsum KORKMAZ yoldaştan sonra da ant içmiştik. Sizler, içtiğimiz bu ant'a bağlı kalmasını bildiniz. Nitekim sizler, daha sonra sömürgeci-faşist düşmanla göğüs göğüse gelerek, büyük bir direniş örneği daha sergilediniz. Düşmana büyük kayıplar verdirip sözünüzün eri olduğunuzu, döktüğünüz kanla hem dosta hem de düşmana göstererek, yüreği pek, alnı açık olarak aramızdan ayrıldınız. Bu ölüm değil, yaşamın ta kendisidir. Şehitlerin anısına verdikleri söze bağlı kalma sırası şimdi yoldaşlarınızdadır.

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
– Abdullah ACAR Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!
– Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

Mücadele Arkadaşları
15 Haziran 1986

DİYARBAKIR DİRENİŞÇİLERİNDEN TACETTİN ARAT YOLDAŞ ŞEHİT DÜŞTÜ

13 Haziran 1986 günü, Çukurca-Oramar mıntıkasında düştüğü düşman pusuşunda çıkan çatışmada sergilediği görkemli direnişle, son anda da görevini eksiksiz yerine getiren değerli yoldaşlarımızdan Tacettin ARAT yoldaşla, şehitler zincirine bir halka daha eklenmiş bulunuyor. Her koşul altında Partinin direniş çizgisinden en küçük bir taviz vermeyen ve en kıt olanaklar içinde, en zor koşullarda direnişi temsil etme büyüklüğüne erişen, bu nedenle kahramanlık mertebesine çoktan yükselen Tacettin ARAT, son anda da hayatını aynı şekilde direnişle noktalayarak bu özelliklerini zirveye çıkarmıştır. Tacettin ARAT'ı tanımak, ancak yaşamış olduğu mücadele dönemlerinin özellikleri; görevlerin niteliği, zorlukları, mücadelenin düzeyi ve bu yoldaşımızın mücadele içindeki yerini vs. bilince çıkarmakla mümkün olabilecektir.

Yıl 1979-80. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi başta Hilvan, Siverek, Batman, Mardin, Antep ve Dersim olmak üzere, Kürdistan'ın birçok alanını içine alarak, kitleleri kucaklayıp yükselmektedir. Bunun sonucu, Türk sömürgecilerinin yerli uşakları iş yapamaz, sivil kurumlar ve yöneticiler işlemez duruma gelmiştir. Sömürgeciliğe ve her türlü köleliğe karşı isyan demek olan Tacettin ARAT da, ön saflarda çeşitli biçimlerde bu mücadelenin yürütücülerinden biridir. Aslen Diyarbakırlı olan Tacettin ARAT, alanda en fazla etkisini duyuran DDKD, ÖY, Rızgari gibi küçük-burjuva reformistlerine karşı yürüttüğü mücadeleyle de bu güçlerin boy hedefi durumuna gelir. Ancak daha ağır devrimci görevlere kendini hazırlamaya çalıştığı bir sırada, Türk sömürgeci güçleri tarafından, Diyarbakır cezaevine hapsedilir.

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle faşist cunta iktidara gelir. Neye uğradıklarını şaşıran sosyal-şoven ve işbirlikçi Kürt küçük-burjuvaların her biri bir yerden tüyerek soluğu ancak Avrupa'da alırlar. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini ezmeyi temel görev olarak önüne koyan faşist cunta, bir yandan öncüyü etkisizleştirmek, bir yandan da halkı pasifize ederek kısa sürede bu amacına ulaşmak için, ordu gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan'a yığarak, halkımıza ve önderi PKK'ye karşı tam bir sömürgeci savaşa girişir. Ancak, Partimizin yeniden daha güçlü saldırı için gündeme getirdiği geri çekilme taktiği karşısında, kendi taktiğinin boşlukta kalmasıyla çılgına dönen faşist cunta, tüm ağırlığıyla cezaevindeki PKK'li savaş esirlerine yönelir. Cezaevlerindeki baskıların dozajını alabildiğine artırır. Küçük-burjuva reformist güçler, tek tek unsurlar dışında daha ilk tehditlerde bir bardak çay, bir parça ekmek için düşmana her şeyleriyle teslim olacak kadar bu zeminde de alçaklaşırlar ve bununla da kalmayarak, büyük bir utanmazlıkla PKK'li savaş esirlerini de halka, ve devrime sırt çevirmeye çağırmaktan geri kalmazlar.

Oysa faşist Türk sömürgecileri, PKK'li savaş esirleri şahsında PKK'ye, ulusal kurtuluş mücadelesine ve Kürdistan halkına karşı tehlikeli bir komployu gerçekleştirme peşindedirler. Dışarıda ulaşamadıkları iğrenç amaçlarına bu zeminde ulaşmak istemektedirler. Onlar, öncelikle direnişin temsilcileri olan PKK kadro ve sempatizanlarını teslim alarak cezaevlerine, buradan tüm Kürdistan'a teslimiyeti yeniden, ama bu sefer bir daha dirilmeyecek biçimde tüm halkımıza egemen kılmak istemektedir. Bu komplolarının temeline ise, Diyarbakır zindanları alınır. Bu planlarını gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapılır. Her türlü savaş kurallarını, kendi yasalarını ve insanlık onurunu kolaylıkla ayaklar altına alan faşist-sömürgeci güçler, insanlığa karşı büyük bir suç demek olan bu komplonun hayata geçirilmesi için, PKK'li savaş esirlerini en vahşi uygulamalara tabi tutar. Her türlü günlük zaruri ihtiyaçları bile engellenerek, insan aklının alamayacağı işkence metodları uygulanır. Başta direnişin önderleri olmak üzere, savaş esirleri katliamdan geçirilir. Direnişçi PKK'yi tasfiye edip, Kenan Evren "PKK"si yaratmak için önder olarak ortaya atıkları, varlıklarını çoktan satmış Şahin-Yıldırım ve hempaları da papaz olarak ortalığa salınır.

Evet, sözkonusu olan; ne tek tek kişilerin teslim alınması, ne de kişilerin kaderlerinin çizilmesi olayıdır. Sözkonusu olan, PKK savaş esirlerinin şahsında bir çizginin, direniş çizgisinin ve bir halkın teslim alınmak istenmesi, kaderinin yönünün çizilmesidir. Savaş esirlerinin önünde iki yol vardır; ya her türlü insanlık değerlerine, bir halka, ve onun kurtuluş davasına sırt çevirme pahasına şerefsizce bir yaşamı seçmek, ya da her türlü kişisel güdüleri, şerefsizce yaşamın her türlüsünü elinin tersiyle, ama sert bir şekilde iterek halka, Partiye, devrime bağlılığın, inancın bir gereği olarak hayatını ortaya koyup direniş bayrağına sarılmak, onu yükselterek şereflice bir yaşam yolunu tutmaktır. Dolayısıyla saflar netleşmek, direniş ve ihanetin arasına kesin sınırlar çizilmek zorundadır. Tabii ki, bu noktada kendisine PKK'li deyip de kararsız kalan, ya da soluğu küçük-burjuva ihanetçilerin yanında alanlar olmadı değil. Ancak Tacettin ARAT yoldaşın da içinde yer aldığı savaş esirlerinin yüzde doksan beşi; Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşların önderlik ettiği direniş yolunu, hiçbir ikircikliğe kapılmadan tereddütsüzce seçerler. Çünkü Partimize ve önderlik ettiği halkımızın yeniden diriliş savaşına karşı tezgahlanmak istenen bu komplo, ancak kanları pahasına sergilenecek güçlü direnişlerle boşa çıkarılabilirdi. Nitekim başta direnişin önderlerinden Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlar olmak üzere, birçok savaş esiri canlarını ortaya koyarak, dünyada bile eşine ender rastlanan görkemlilikte bir direniş sergileyerek, sömürgecilerin bu komplosu boşa çıkarılır. Sömürgeciler bu zeminde en kötüsünden bir yenilgiye uğratılır. Bilinmektedir ki, PKK'li savaş esirleri bu soylu direnişleriyle sömürgecileri, egemenliklerinin sonunu da içinde taşıyan bir yenilgiye uğratmanın da ötesinde, tüm Kürdistan ve dünyayı adeta yerinden sarsarlar. Kürdistan halkının bu direniş etrafında kümelenmesini daha güçlü biçimde sağlar, faşist cuntanın dış kamuoyunda da teşhirini gerçekleştirerek, dünya halklarının dikkatini Kürdistan halkı ve onun direniş mücadelesi üzerine çekmeyi başarırlar.

İşte Tacettin ARAT yoldaş da, böylesine derin, soylu anlamı ve sonuçları olan Diyarbakır zindan direnişlerinin boyun eğmeyen direnişçilerinden biridir. O, tutukluluk süresi boyunca hiçbir zaman bir an bile tereddüte kapılmadan, tüm yoldaşları gibi tek silahı olan Partiye, devrime, halka olan inanç, bağlılık ve kararlılıkla direnişin ön saflarında yerini almış, bunun için hayatını ortaya koymada bir an olsun çekinmemiş, daima direniş duvarının sağlam taşlarından, hem de birçok taşı da tutan taşlarından biri olmasını bilmiştir. O'nun büyüklüğüne işaret eden diğer bir özelliği, bu koşullarda, daha özgür zeminlerde düşmana karşı savaşma umudunu kaybetmemesidir. En ağır işkenceler altında, ölümle pençeleştiği anlarda bile O, Kürdistan dağlarında, köylerinde ve şehirlerinde Mazlum, Hayri, Kemal yoldaşların devrettiği bayrağı dalgalandırırken görüyordu kendisini. Bir de bu nedenledir ki, cezaevinde kaldığı süreçte kendisini derinleştirmeye büyük çaba göstermiştir. Demek ki, Tacettin ARAT'ın büyüklüğü, yaşamının bir kesiminin geçtiği Diyarbakır zindan direnişlerinin niteliği, soyluluğu ve yoldaşımızın da yenilmez bir irade olarak yer aldığı durumu kavrandığı oranda anlaşılacaktır.

Yıl 1982. Tacettin ARAT yoldaş, 1982 yılının sonlarında cezaevinden çıkar. Ama takipçisi olduğu Mazlum, Hayri, Kemal ve diğer şehit yoldaşlarının devrettiği direniş bayrağını yükseltme gibi tarihi, soylu ve o kadar da ağır görev, O'nun mücadeleden uzak kalmasına müsaade etmez. O, bu görevin kendisine düşenini omuzlamak için bir an önce Partisiyle ilişkiye geçmenin, dağlardaki partizanlar arasında yerini almanın sabırsızlığı içindedir. Kısa sürede Parti ile ilişkiye geçmenin mutluluğuna erişir de.

İçerde olduğu sürede, gelişmelerden uzak kalmış olması nedeniyle, mücadelenin gelmiş olduğu aşamada kendisini dayatan devrimci görevlere uygun gelişimini sağlamak için, bir süre yurt dışındaki eğitim sürecine katılır. Gösterdiği büyük çaba ve azimle kısa sürede eğitimini tamamlayan Tacettin ARAT, artık olanakların daha fazla olduğu özgür bir ortamda, Türk sömürgeciliğine karşı dişe diş savaşmak üzere Kuzey Kürdistan'a döner. Bir süre Şemdinli ve Uludere alanlarında devrimci faaliyet sürdüren Tacettin yoldaş, son olarak gittiği Çukurca yöresinde grup komutan yardımcısı olarak devrimci çalışmalarını sürdürür. Dönemin ağır görevlerinin kendisini beklediği ve buna hazırlandığı bir dönemde, takvimlerin 13 Haziran 1986'yı gösterdiği gün, Oramar mıntıkasında grup, düşmanın hain pusuşuna düşer. Düşman güçlerle çıkan çatışmada, düşman mermilerinden biri değerli komutan yardımcısı Tacettin ARAT'ın gencecik bedenine isabet eder.

Ülke zemininde devrimci faaliyet yürüttüğü sürede, birçok kez düşman güçleriyle çatışmalara giren Tacettin yoldaş, her seferinde bu çatışmalardan başarıyla çıkmasını bilmiş, bu savaşçı özelliğiyle de düşman ve yoldaşlarının saygısını kazanmıştır. Açık ki, Tacettin yoldaşı, cümlelerle tanıtmaya çalışmak oldukça zor olacaktır. Ancak şu denebilir ki, O'nu tanıyan herkes, bükülmez bir irade, yenilmez bir inanç sahibi, Parti çizgisinden taviz vermez, Partiye, halka, yoldaşlarına sonsuz bir güvenle dolu, **"Partinin bize verdiği silahları kullanamayanlar, bıraksınlar kullanacaklara"** diyecek kadar alçakgönüllü, kendinden çok yoldaşlarını düşünen, onları koruyan, her işin en ağırına koşacak kadar fedakar, moral kaynağı olma gibi militan özelliklerine ilk anda tanık olmuştur. Yaşamı boydan boya direniş taşlarıyla örülen, bu özellikleriyle yoldaşlarının ve içinde faaliyet yürüttüğü kitlelerin büyük saygı ve sevgisini kazanan Tacettin ARAT yoldaş, son nefesinde de sergilediği görkemli direnişle, bu özelliklerini zirveye çıkararak şehitler ordusu içindeki yerini almış; ve böylece O, bir kez daha insanca yaşamın; bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmanın nereden geçtiğini, insanca yaşamın ne demek olduğunu göstermiş ve aynı zamanda bir kez daha, başta dava arkadaşları olmak üzere tüm Kürdistan halkını bu soylu dava yolunda daha güçlü ve sert adımlarla ilerlemeye davet etmiştir.

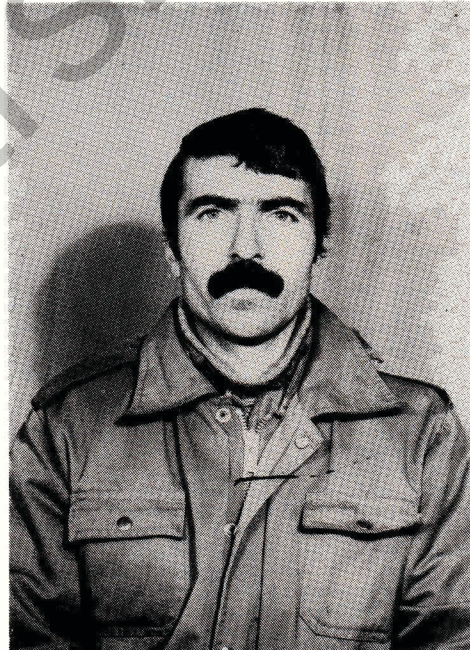
Tacettin ARAT yoldaşı, devrimci direniş bayrağını daha güçlü ve sürekli yükseklerde dalgalandırarak yaşatacağız.

Kürdistan, Türk sömürgecilerine ve her türden vatan hainlerine mezar olacaktır!

– Yaşasın Kahramanlar Yaratan PKK-ERNK-HRK!

Silah Arkadaşları
13.8.1986

REŞİDİYE-BEMBO DİRENİŞİNİN ÖLÜMSÜZ KOMUTANINI SAYGIYLA ANIYORUZ!

Halil ... (Celal)

ANLATIN

Anlatabilse içimdekileri
kalem, kitap
Anlatabilse dağ, silah
Ve yine anlatabilse dört duvar
Kızıyorum onlara
anlatmıyorlar diye
Taşıyor öfkem, kinim, nefretim
Ve haykırıyorum onlara
Anlatın ülkemin dağlarında
Aç, susuz savaşan partizanları
Anlatın zindanlardaki
Kahpeliklere karşı
Direnen savaş esirlerini
Anlatın köy meydanlarında
Çırılçıplak dolaştırılan
bacılarımı
Anlatın işkencehanelerde
Bağımsızlık sloganlarını
Haykıran şehitleri
Anlatın kanlarıyla
Partimin ismini
yazan kahramanları

Aslen Diyarbakırlı olan Celal yoldaş, 15 Ağustos sonrası direniş mücadelemizde bayraklaşan büyük değerlerimizden biridir. Halil yoldaş, birçok eyleme girmiş; düşmana başarılı darbeler vurmuştur. Şemdinli direnişimizin temel taşlarından biri olan Halil yoldaş, 13-17 Temmuz 1985'te Reşidiye-Bembo alanında sömürgecilerle girdiği çatışmada, Yaşar KAHRAMAN, Bozan OKTAY ve Abdülmecit YILMAZ yoldaşlarla beraber şehit düşmüştür.

Celal yoldaşın bu çatışmada gösterdiği kahramanlık çok ender rastlanabilecek türdendi. O, tek başına bir tepeyi ele geçirerek düşmana karşı dişe diş bir savaş yürütmüş; bir kişinin şahsında milyonluk bir ordunun görkemli gücünü sergilemiş ve elindeki bombalarla düşmanın üzerine yürüyüp kendisiyle birlikte çok sayıda düşman askerini de imha etmiştir. Celal yoldaş, bu destansal direnişi ile Kürdistan halkının ölümsüz bir komutanı sıfatına ulaşırken, grubundaki diğer yoldaşlarının da çatışmadan sağ kurtulmalarını sağlamıştır.

Anısı mücadelemize önderdir.

Bağımsızlık ve Özgürlük Fidanı, Axşun'ların Takipçisi Emin DAL Yoldaşı Cephe Bayrağı Altında Ordulaşan Halk Olarak Selamlıyoruz!

11 Mayıs 1986 günü, Uludere-Hêzil boyunda bulunan Elcan mıntıkasında faşist-sömürgeci ordu birlikleriyle meydana gelen çatışmada, kahraman yoldaşımız Emin DAL, **"Bîji PKK"** ve **"Bîji Serok APO"** sloganlarını haykırarak şehit düştü.

Ulusal kurtuluşumuzun sınırsız umut ve inancı, şehitlerimizin-önderlerimizin soylu değeri, zafer için çarpan bir yürek, halkımızın Cephe bayrağı altında oluşan ordumuzun korkusuz komutanı, devrimimizin onurlu evladı Emin DAL (Hasan) yoldaşı tanımak, anlamak, O'nun ve ruhları birleşen direniş şehitlerimizin özelliklerini emir ve talimat olarak kavramak demektir. Emin DAL yoldaşın yaşamı ve devrimci mücadelesi, gelecek toplumun yaratılmasında bizlere güçlü bir örnek olacaktır. O, mücadeleyi bütün ruhuyla sevmiş ve uğrunda savaştığı topraklarımızla kucaklaşarak kızıl bayrağı bizlere devretmiştir. O'nun yaşamını ve hareketle ilişkiye geçişini kendi kaleminden şöyle okuyoruz:

"Ben 3. 4. 1958 tarihinde Hilvan'ın İncirli köyünde doğdum. Esas olarak Siverekliyim. Hüviyet cüzdanında kayıtlı olduğum yer, Siverek ilçesi, Bucak nahiyesi Narlıkaya köyü. Ailem, Bucak nahiyesinde Kalender aşiretine bağlıdır. Aşiret içerisinde pek otoriter konumu olan yoktur. Aşiret, diğer aşiretlerde olduğu gibi aşiret özelliklerini korumakta olup, dağılmıştır. Aileler veya kabileler daha ziyade diğer aşiretlerin denetimindedirler. Ailem, orta köylülüktendir. 12 kardeşiz. Büyüdüğüm çevre feodal kalıntı ve inançların hakim olduğu, okuma-yazma oranının çok düşük –%4– olduğu bir çevreydi... İlkokulu köyde, ortaokulu Siverek'te okudum. Daha sonra Eskişehir'de okula devam ettim. Ortaokulu bitirdikten sonra liseyi İstanbul'da amcamın yanında okudum. İstanbul'a gitmeden önce amcamın oğlu şehirden köye geliyordu ve kendisiyle müslümanlıkla ilgili konularda konuşuyorduk. Bazı kitaplar da veriyordu, yaşadığımız çevre de buna müsaitti. İstanbul'a giderken ilk olarak Halk Evine gidip geliyordum. Bu döneme kadar devrimcileri, allahsız ve dinsiz biliyordum. Halk Evine gidip gelirken onların tavırlarından da pek hoşnut olmadım. Okula giderken, MTTB ile ilişki kurdum. Ve ilişkilerim bir yıldan fazla sürdü. Okulda, sınıfta tartışmalar oluyordu. Bizimle devrimciler arasında olan tartışmaların konusu, 'Doğu', 'Doğu'da ağalık' vb. Bu tartışmalarda MTTB'den ziyade devrimcilerle tavır alıyordum. MTTB ile ilişkilerim sürecinde kafamda Kürt milliyetçiliği ve materyalizm düşünceleri gelişiyordu. İki arada kalmıştım. Lise birinci sınıfı bitirdikten sonra Hilvan'a döndüm. Kendimi İstanbul'un yaşantısına uyduramıyordum. Bunun için yaşantı bana çok sıkıcı geliyordu...

"... Liseye Hilvan'da devam ettim. Hilvan'a geldiğim gibi Kawacılarla ilişki kurdum. İlişki kurmamın nedeni, daha önce kafamda Kürt milliyetçiliği düşünceleri vardı ve bunların da Kürdistan için mücadele ettiklerini bilip ilişki kurdum. Dönem 1976 yılıydı. Okulumuzda faşist öğrenciler ve öğretmenler vardı ve biz bunlara karşı mücadele etmek istiyorduk. Kawacılar sürekli pasifist bir tavır takınıp bunu engellemeye çalışıyorlardı. Bu dönemde

okulda bizim iki arkadaşımız vardı, Hilvan küçük olduğundan diğer arkadaşları da tanıyordum. Onlar yılmak bilmeyen bir mücadeleden yanaydılar. Ben Kawacılarla ilişkimi kesip, bizim arkadaşlarla ilişkimi geliştirdim. Dönem 1976'nın ortalarıydı...

"... Bu dönem, Hareketimizin ideolojik mücadeleyi geliştirdiği dönemdi. Bizim faaliyetlerimiz, eğitim çalışmaları yapmak, kitap okumak ve öğrendiklerimizin okulda, kahvede vb. gibi kitlenin olduğu yerlerde propagandasını yapmaktır. Bir yandan propaganda yaparken, diğer yandan da faşistlere karşı mücadele ediyorduk...

"... 1978 yılından sonra Hareket içindeki faaliyetlerim ve aldığım görevler kısaca şunlardır: Halil yoldaşın vurulmasından sonra ailem ile tüm ilişkilerimi kesip faaliyet yürütmeye başladım. Hilvan'da ilk aylarda nöbet tutma, propaganda yapma, bazen Hilvan-Urfa arası kuryelik yapıyordum. Kitlelerle ilişkilerimizin gelişmesiyle mahallelerde nöbetleri düzenliyordum. İşçi ve okul öğrencileriyle eğitim çalışmaları yapıyordum. Bunların yanısıra da çeşitli eylemlere katılıyordum. Dönem olarak 1979'ların başlarıydı. 1979 yılının 4 veya 5. ayında Hilvan'dan ayrıldım. Bu süredeki faaliyetlerim çeşitli eylemlere katılmaydı. Askeri faaliyetlerle uğraşıyordum. Mayıs ayında Hilvan yerelinde oluşturulan komiteye alındım. Komitede bana halkla ilişkiler ve yerel sekreterin yardımcılığı verildi. Komitedeki arkadaşların çoğu tecrübesizdi. Salih yoldaşın önderliğinde faaliyetleri yürütmeye başladık. Komiteye bağlı olarak mahalle, esnaf çevreleri, komiteleri geliştirmeye çalıştık... Harekete katılışımla birlikte herhangi bir kişisel istemim olmadı. Hareket tarafından hangi görev verilseydi onu yapmaya çalışıyordum. Fakat sürekli askeri alandaki faaliyetleri yürütmek istiyordum. Daha sonra bu faaliyetler içine girmemle önümde sorun diye bir şey kalmadı..."

Emin DAL yoldaş, genç yaşlarda atıldığı ulusal kurtuluş mücadelemizde, ateşli bir yurtseverliğe sahip olması, Cumaların, Salihlerin, Mazlumların ve M. Karasungur yoldaş gibi büyük devrimci önder ve kahramanların öğrenciliğini yapması, Onların yüce devrimci-direnişçi ruhlarıyla yoğrulmasından dolayı kısa sürede yurtseverlikten proleter devrimciliğe ulaşmış, faaliyetlerde sorumluluklar alabilecek kadar gelişme kaydetmiştir. Şekillenmesini ve direniş ruhunu bu temelden alan Emin DAL yoldaş, yıllarca özlemini çektiği kurtuluşçu ideoloji ve örgütlenmeye kavuşmanın coşkusuyla,

EY KIZIL YILDIZ

Her tan vakti
Güneşe teslim ederken nöbeti
Bu kavganın tarihi
derin diye yaz.
Çoktan davet edildik silaha,
Mevzi derinliklerinde,
Siper gerilerinde,
Namlu kadar kızgın
Yirmisindeki kadar genç
Başımız dik,
yüreğimiz pek.
Böyle öğrendik yaşamayı
Böyle devam edeceğiz.

Yol uzun...
yol engebeli...
Savaşçı aç... uykusuz...
yorgun...
Ne nasır bağlamış sabır
Ve ne de çatlak var bağrında.
Mücadele geleneğimizle
öğrendik yaşamayı.
Başımız dik
yüreğimiz pek.
Karar vermişiz bu kavganın
devamına,
Başaklar özgürce
yeşerene dek...

baskılarını yıllarca yaşadığı sömürgeciliğe, feodal ağalara, işbirlikçilerine ve reformistlere karşı büyük bir kin ve öfke içerisinde savaşıma atılmıştır.

Emin DAL yoldaşın savaşıma atılışı, ulusal kurtuluşumuzun uğrunda eylemden eyleme koşması, kısaca PKK'li Emin DAL olarak doğması, soylu bir çıkıştır. Emin yoldaş, yaptığı bu soylu çıkışına daha sonra devrimci kişiliğe kavuşma, mücadelenin, davamızın insanı olma doğrultusunda yaşadığı savaşımı da eklemiştir.

Hilvan-Siverek alanında yürütülen faaliyetlerde, olumlu-olumsuz tüm gelişmeleri yaşamış, meydana gelen gelişmelerden bazen direkt, bazen dolaylı olarak etkilenmiş, ama önderlerden aldığı direnişçi, Partiye bağlı kişiliğini sürekli yansıtarak 1980 askeri-faşist darbesine kadar faaliyetlerin yürütül-

Emin DAL ve Bozan OKTAY yoldaşlar, bir grup mücadele arkadaşı ile Kürdistan dağlarında...

mesinde bilfiil görev almıştır. Katıldığı eylemler sayısızdır. Çok arzuladığı askeri faaliyetlerde yer alması O'nu coşturdukça coşturmuş, sömürgeciliğe karşı kin ve öfke kusan bir silah olmuştur. Emin DAL yoldaş, sınıf savaşımının çatışmasını hem pratikte ve hem de kendi kişiliğinde yaşarken, birlikte savaştığı, uğruna ölümün üzerine yürüdüğü, şehitlerimizin kendisine devrettikleri bayrağa sımsıkı sarılmış, bu bayrak O'nu yaşanan mücadelenin gelişim seyri içerisinde karşılaşılan tüm zorluklar karşısında ayakta tutan en büyük güç ve komutanlık olmuştur. Sınıf savaşımının bütün çetinliği, devrim ve karşı-devrimin kişiliklerde çatıştığı yaşamın her saatinde devrimci kişiliği temsil etmek, karşı-devrimin üzerine yaşamın her alanında yürümek mücadelemizin en belirgin özelliğidir. Bunu PKK'li kadrolar mücadeleye adımlarını attıkları ilk andan son

ana kadar yaşamışlardır. Gelişme ve soylu-onurlu davayı temsil etme ancak bu şekilde mümkündür. Bu yoğun mücadeleyi yaşayan Emin yoldaş, eski toplumla hesaplaşmada, onu yorumlayıp yıkmak için üzerine gitmede yoğunlaşan bir mücadele demektir. O, bu mücadelesinde şehitlerimizin yarattıkları değerleriyle, bu değerlere sahip çıkarak zafer sağlamış, mücadele sürecinde, şehitlere olan bağlılıkta öylesine yoğunlaşmıştır ki, ortaya çıkan en ufak bir yetersizlikte son derece hassas davranmış, şehitlerimizin yolunda yürümede kendisinden kaynaklanan en ufak bir olumsuzluğa aman tanımamıştır. Çünkü O, şehitlerimizin etkisini ağır bir şekilde yaşayan ve Onlar karşısındaki sorumluluğunu bir an olsun unutmayan, şehitlerimizin kahraman yoldaşı olma onurunu taşıyan, bu onur ve gururda oldukça duyarlı

davranan bir yoldaştır. O'nun mücadeleye cesaretli, fedakar, yiğitçe katılımında, olaylara karşı koyduğu tavırlarda, kendine yönelmede Axşun direnişçilerimizin, Halillerin, Salihlerin, Karasungur yoldaşların talimatlarını görmemek mümkün değildir. O, kavgamızda dinmeyen bir silahtı, ateşli yurtseverliğin alev alev yandığı, halka, Partiye ve yoldaşlara bağlılığın, düşmana sıkılan mermilerde, yaratılan faaliyetlerde dile getirildiği, ölümde yaşamı yaratan yoldaşların şiirle, türküyle, romanlarla dile getirilişi demekti. Emin yoldaş, şehitlerimizin görkemli direnişlerinin gelecek nesillere çeşitli biçimlerde aktarılması için kalemini sürekli kullanmıştır. Direnişlerinden ve kişiliklerinden derinden etkilendiği kahramanlarımızdan Axşun Direnişçilerini yüreğinde-beyninde yaşayarak dile getirmiş, **"Özgürlük Fidanları"** adlı romanını Axşun direnişçilerine at-

fetmiştir.

Emin yoldaş, böylesine yoğunlaşmış bir kişilik olarak görevleri yerine getirirken, askeri-faşist cuntanın başa gelmesiyle, Partimizin uyguladığı geri çekilme taktiği gereği 1980 sonrasında Lübnan sahasındaki Parti eğitim okullarında, yeni döneme hazırlık çalışmalarına katılmıştır. Hazırlık döneminin çalışma tarzına uygun olarak geçmiş pratik mücadeleyi derinliğine irdeleme, pratik sonuçlar çıkarma ve çıkarılan deney ve tecrübeler temelinde yeni dönemin karşılayıcısı olma doğrultusunda askeri ve siyasi çalışmalara katılmış, bunun yanısıra Lübnan sahasında en sıcak savaş alanlarında yüce enternasyonalist görevini yerine getirerek, İsrail siyonizmine karşı da savaşmıştır. Emin yoldaş için, emperyalizme, siyonizme ve sömürgeciliğe karşı proletaryanın enternasyonalist gücü PKK önderliğinde bulunduğu her alanda, halklarla omuz omuza savaşmak bir şerefti, böyle kabul ediyordu ve o şerefe layık olmasını bildi.

Emin DAL yoldaş, yeni dönemin müjdecisi, geçmiş pratiğin devrimci teori ve yöntem süzgecinden geçirilerek Partimizin ve kadrolarının güçlendiği I. Konferansa katılmış, Konferansa sunduğu raporunda, yaşadığı Hilvan-Siverek mücadelesini değerlendirdiği yazılarda Partiyi aydınlatmış, pratiğin köklü değerlendirilmesinde önemli çabalar harcamıştır. I. Konferanstan güçlenerek çıkan Emin yoldaş, Konferansın aldığı kararlar doğrultusunda çalışmalarını yürütmüş, II. Kongreye de katıldıktan sonra, ülkeye dönüşün son hazırlıklarına başlamıştır.

Kongre sonrasında alınan kararların ülke pratiğinde yürütülmesi için oluşturulan öncü birimlerde, ülkeye dönen ilk yoldaşlardan olmuştur. Emin yoldaş, Partinin talimatı gereği Kürdistan'ın Doğu ve Güney parçalarında asli görevinin yanısıra, çeşitli faaliyetlerde bulunmuş, bu alanlarda bulunan önderlerimizden M. KARASUNGUR ve Mahsum yoldaşlar başta olmak üzere birçok yoldaşımızın değerli özelliklerinden derinden etkilenerek, hazırlık çalışmalarına katılmak üzere ülkeye girmiştir. Bu dönemi raporunda şöyle dile getirmektedir: *"Ülke içinde gücümüzün konumlanması için gerekli olan keşif ve istihbarat çalışmaları zorunluydu. Bu dönemde geliştirilen faaliyetlerimiz de buna yönelikti. Faaliyetlerimizin kapsamı, alanların sosyal, siyasal, ekonomik, coğrafik olarak tanınması, kitlelerle asgari düzeyde ilişkilerin kurulması, düşmanın resmi-sivil yerlerinin bilinmesiydi..."*

Emin yoldaş, önemli görevler üstlendiği hazırlık çalışmalarına Van-Çatak bölgesinde katılmış, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin-direnişimizin kitlelere aktarılması, onların örgütlendirilmesi, eyleme geçirilmesi için mevcut ortamla yoğun bir savaş içerisinde faaliyetleri yürütmüştür. Yaklaşık 1,5 yıl süren öncü birimin faaliyetleri belli gelişmeler katetmiş, ama meydana gelen gelişmeler öylesine yükselmiştir ki, daha üst bir örgütlenme ve savaşım kendini dayatmıştır. Bunun sonucu olarak çalışmalarda tıkanıklıklar çıkmış, bunların aşılması bir zorunluluk haline gelmiştir. Böylesi bir dönemin zorluklarını, tıkanıklıklarını, büyümenin

sorunlarını Emin yoldaş da yaşamış, üstesinden gelmek için daha üst bir savaşım ve örgütlenme olan 15 Ağustos Atılımına bu coşkuyla katılmıştır. Böylesine tarihi bir olayı, kişiliğinde yarattığı savaşımda atılımlar yaratarak yaşamıştır. Geçmiş pratikteki coşkun eylemliliğini, 15 Ağustos Atılımının verdiği güçle daha da geliştirmiş, dağdan dağa koşan, sömürgecilere, ajan-milis yapıya aman tanımayan kahramanlıklar sergileyerek şehit düştüğü 11 Mayıs 1986'ya kadar pratik mücadelenin yürütücüsü olmuş, mücadelemizde abideleşen şehitlerimizin kervanına katılmıştır.

Emin yoldaşın devrimci gelişimi Kürdistan'da devrimcileşmenin hikayesidir. Bunun birçok yönüyle anlatılması ve birçok yönüyle de tanınması gerekir zaten. Ancak böyle bir anı yazısında bunu başarabilmek hem zor ve hem de mümkün değildir. O'nu bazı sınırlı yönleriyle ama mücadeleye yaklaşımındaki kararlılık ve ciddiyetini ortaya koyan, sorunları ne denli derinliğine kavradığını gösteren bazı alıntılarla biraz daha iyi kavramaya çalışacağız. Emin yoldaş, hemen hemen her konuda düşüncelerini yazmış, öneri ve eleştirilerini Partili olmanın gerekliliğine uygun olarak raporlar biçiminde sunmuş ve bu bakımdan da örnek alınması gereken bir yoldaş olmuştur. Ondan çok şey öğreneceğimiz bu raporlarından bazılarında Emin yoldaş, çeşitli konulara ilişkin düşüncelerini şöyle belirtiyor: *"Parti mücadelesinin şimdiye kadarki tüm dönemlerini yakından yaşamış biri olarak, (bu dönemleri irdelemem) mücadelenin kişilere yüklediği yükümlülükler ve bu yükümlülüklerin yerine getirilmesindeki bekIentilere ne ölçüde cevap verip vermediğim açısından ve bundan sonra Parti saflarında mücadele eden bir insan olarak sorunlara sahip çıkmak ve yetkin bir devrimciliğin, proletarya devrimciliğinin sergilenmesi açısından zorunlu olan bir şeydir...*

"... Mücadele gerçekliğimizin peş peşe geliştirdiği atılımlarla ulusal kurtuluş mücadelesini daha da yükselterek egemen olmaya, bağımsız-özgür toplumun inşasına bir adım daha atarken, bunun karşısında içte ve dışta düşman faaliyetlerinin artırılıp provakatör-tasfiyeci eğilimin dayatıldığına tanık oluyoruz. Düşmanla her alanda hiçbir açık kapı bırakmaksızın geliştirilen mücadele de, okyanusun karanlık sularında azgın dalgalarla boğuşan gemiyi andırır. Elbetteki bu an, ayrışmanın, korkaklığın, kararsızlığın en fazla geliştiği andır. Bu durum yadırganmakla birlikte, sanırım yadırganması gereken şey, bunlar karşısında davaya sahip çıkması gereken ve hatta davanın başarısı için hiçbir kişisel tereddüt göstermeyen insanların yetkin biçimde sorunlara sahip çıkmayışlarıdır. Milyonların engin fedakarlığı temelinde tarihsel görevini omuzlayan Parti gerçekliğimiz tüm ara yolları kapamış durumdadır...

"... Dönemin en belirgin özelliği, yüzyılların kölelik zincirini parçalayacak olup halkımızı çağdaş halklar seviyesine çıkaracak olan halk savaşının ilk durağı gerillayı geliştirmek ve bu temelde çeşitli kitle örgütleri ile savaşan örgütlü bir halk yaratmaktır. Kişilere düşen görev halkın bu engin potansiyelini gerçekliğe dönüştürmedir. Kürdistan pratiğinin ortaya çıkardığı gerçek ise, bu tarihsel görevin küçük-burjuva devrimciliğinden kaynaklanan basit, yetmez bir devrimcilikle değil, koşullarımızın özgünlüğünden kaynaklanan insanın beyin ve irade gücünü en son noktasına kadar zorlayarak ve mücadelenin karakterinden kaynaklanan, proleter devrimcilikten kaynaklanan yetkin bir devrimcilikle mümkündür. Şimdiye kadar Parti saflarındaki bu yetmez devrimcilik bir yanda Partinin tarihsel görevini omuzlama önünde oyalayıcı, engelleyici bir durum yarattığı gibi, Partiye yönelik düşmanın provakatör-teslimiyetçi eğilimine ve komplolarına zemin de yaratmıştır. Bu durum her ne kadar bilinçli olmazsa da objektif olarak oynadığı rolden dolayı böyledir. Ve bu Parti içi bir suçtur. Bu durum ne ülkemizin koşullarının olumsuzluğu, ne de kadroların teorik-pratik tecrübesizlikleri ile açıklanabilir. Bu durumun tek izahı Parti saflarında hala kişilerin bir sınıf intiharını gerçekleştiremediklerindendir. Aslında bu sınıf intiharı gerçekleştirildiğinde ne Parti çizgisi uygulanmayacak bir çizgi ve ne de Kürdistan koşulları mücadele etmeye elverişsizdir. Doğrudan çizgiyi ülkenin son derece olumlu koşullarıyla bütünleştirecek olan bir kişiliğin yaratılmasından doğacak olan olumlu sonucu şimdiden görmek mümkündür...

"... Gerçekleştirilemeyen bu sınıf intiharı, yani proleterleşememeden kaynaklanan bir kişiliğin yalpalamadan yürümesi de mümkün değildir. Bu kişilik, bünyesinde sürekli 'sağ', 'sol' yalpalamaların tohumunu taşır. Ve gerçekleştirilmediği anda ise, durum ne olursa olsun tohumunu bir gün filizlenecek ve kişiyi sonuçta düşmanla işbirliğine kadar götürecektir. Ve yine böylesi bir kişiliği gizlemede araç olarak dışsal olgular ileri sürülebilir. Ancak her şeyden önce olduğu gibi, dışsal olgu etkileyici bir faktördür. Belirleyici olanı özsel olanıdır. Dışsal faktörün rolü olsa bile özsel faktörün taşıdığı özellikleri biraz daha derinleştirip gün yüzüne çıkarır. '...Oysa bu tip unsurlar, kendilerini biraz zorlasalar Partiye çok şey verebilecek bir durumdadırlar. İsteseler çevrelerini ayağa kaldırabilecek güçtedirler. Ve bu güce inançla kendilerine birçok el uzanmaktadır. Ama, onlar bunu ciddiye bile almamaktadırlar. Bu da düpedüz sağ bir eğilimdir. Ve Partiyi kendi kişiliklerinde zayıf düşürerek yarattıkları zararlar yüzünden bu tip denilebilir ki en tehlikeli sağcılığı temsil etmektedir...'

"... Bu konuda geçmişte kaleme aldığım yazıları temel alacağımdan dolayı fazla şey söyleme yerine, gerçek ayna olan pratiğe bırakıp bu süreçte gelişmelerin ve söylenenlerin ciddiyetini görmek sanırım en doğrusudur. Kendi durumum da üstteki izahlardan farklı değildir. Ve kendim için de aynı gerçekliğe sahip olduğumu söylüyorum. Yaşanan gelişmeler, pratik dersler ve Parti yazını temelinde gerçekleri ve kendimi daha iyi görerek mücadelede hiçbir kişisel tereddüte düşmeden üstüme düşen görevi Partinin çizgisine uygun ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak yapacağıma ve verilecek göreve layık olacağıma dair Partinin güveni olmalıdır..."

Emin yoldaşı, şu veya bu eylemin kahramanı olarak ele almak, yaptığı eylemleri sıralamakla izah etmek mümkün değildir. Çünkü O, patlamaya hazır bir volkanın, yiğit Kürdistan halkının yarattığı her eylemde vardır. O, gelişen mücadelede, yaratılan örgütlenmede, söylenen türküde, yazılan romanlarda, halkla kucaklaşan gerillanın sımsıkı kollarında, ateş püsküren namlulardaki mermide dile gelendir. O, Partimizin canalıcı sorunlarını yaşayan, mücadelemizin ileri götürülmesindeki atılımdır. Deney ve tecrübenin özümsenmesi, proletaryanın sınıf kininin bilenmesi, sömürgecilikten, geri yoz ilişkilerden kaynaklanan çürümüş düşüncelerin mahkum edilerek yıkılması, devrimimize karşı geliştirilen her türlü düşmanca faaliyetin boşa çıkarılması demektir. Yoldaşlarımızın intikamlarının dile getirilişi, ülkeye, halka, Partiye bağlılığın meşalesi demektir. Fakat, şehit yoldaşlarımızı anlatırken, cesaretli, fedakar, yiğit demek, onları anlatmaya ve anlamaya yetmiyor. PKK gerçekliğinde doğan, büyüyen soylu-onurlu davanın insanları olan böyle soylu çıkışları nasıl izah edeceğiz, Onları nasıl dile getireceğiz? Onların PKK'de sadece yer almaları yiğitlik, mertlik, cesaret, inanç ve fedakarlıkla mücadeleye atılmalarını dile getirirken, daha sonra bunların temelinde yaratılan direnişimizdeki konumlarını anlamak ve kavramak zorunda değil miyiz? Çünkü PKK, bunların da ötesinde yaşanan bir gerçekliktir. Kahramanların kahramanlarını, direnişlerin en görkemlisini, kişiliklerin en güzelini, yoldaşlıkların en yücesini, yaşamların en soylusunu, insanlık değerlerinin en onurlusunu yaratan değil midir? Hakileri, Mazlumları, Kemalleri, Hayrileri, Karasungurları ve Mahsumları... binlerce kahramanı, Cumaları, Halilleri, Salihleri ve Eminleri yaratan, büyüten, özgürlüğe ve bağımsızlığa susamış topraklarımızı bu kahramanlarımızın kanlarıyla sulayan, özgürlük ve bağımsızlık ağacını yeşerten, HRK ve ERNK bayraklarının her biri patlamaya hazır dağlarımızda dalgalandırarak, halkımızı bu bayraklar altında ZAFERE götüren değil midir? Evet, PKK ve onun kahramanları bunlar demektir.

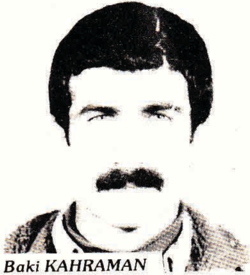
Emin DAL yoldaşa ve O'nun ruhunu birleştirdiği şehitlerimize, Onları yaratan Partimize layık birer yoldaşız demek;

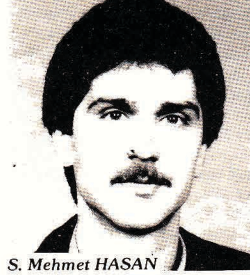
Şehitlerimizin beyni ve yüreği olarak halkımızın bağımsızlığı uğruna yaşamın en soylusu olan mücadeleyi yükseltmek; onun içinde erimek; ölümde ve zaferde yaşamı yaratmak; ulusal direnişte yaşayan şehitler olmak; onların her sözünü bir emir ve talimat olarak kavramak, yerine getirmek yaşanılan dönemlerin komutanları olarak geleceği yaratmakla mümkündür.

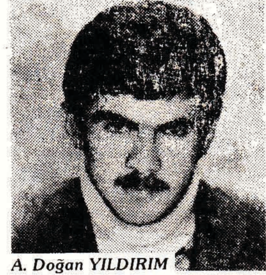
Emin DAL yoldaş, aramızdan ayrılmadan kısa bir süre önce, aldığı ağır kurşun yarasına rağmen, kızıl kanını damla damla emdirdiği toprağa dayanarak yoldaşlarına ulaşmış, onların kurtuluşu için, ölmek üzereyken büyük bir dirençle yaşaması gereken dakikaları yaşayarak, derin inanç, sevgi, kurtuluşa olan özlem ve yüce devrimci duygularla geleceği, **BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR KÜRDİSTAN**'ı yaratacak olan yoldaşlarına seslenmiş ve son talimatını **"Bıji PKK", "Bıji Serok APO"** diyerek vermiş ve nöbetini biz yoldaşlarına devretmiştir.

Emin yoldaş! Partimizin, halkımızın ve geleceğin nöbetçileri olarak silahını devraldık. Silahın, anın bize yol gösterecek ve bizlere komutanlık edecektir...

AĞUSTOS AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİMİZ 15 AĞUSTOS ATILIMINDA YAŞIYORLAR

Baki KAHRAMAN

S. Mehmet HASAN

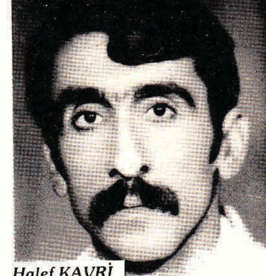

A. Doğan YILDIRIM

Mehmet ECE

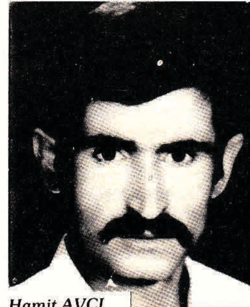

Gürcan ÖZCAN

Süleyman TUĞCU

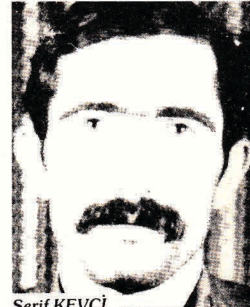

Zeki YILDIZ

Halef KAVRİ

Feridun AKKURT

Hamit AVCI

Ali EREK

Şerif KEVCİ

Şevket YAVAŞ

15 AĞUSTOS ATILIMI YENİ BİR DÖNÜM NOKTASI

Baştarafı Syf: 1'de

Ülke içinde ve dışında ardı arkası kesilmeyen eylemler, milyonların gözünü açmakla kalmıyor, aynı zamanda kurtuluş yolunun, yönteminin ne olduğunu da geçmişe nazaran katbekat bir açıklıkla gözler önüne seriyor. Bu, daha düne kadar varlığımızı tanımakta bile güçlük çekenlere, bir halk olduğumuzu, savaşmaya cesaret göstermekle yetinmediğimizi ve mücadelemizi en uygun biçimlenişlerle hayata geçirdiğimizi kanıtlamaktadır. Tarih, yaşadığımız bu yıllar için çok şey yazacaktır. Bu dönem, tarihimizin en şanlı kahramanlık dönemine tekabül etmektedir. 12 Eylül rejiminin istikrara kavuştuğunu sandığı bir dönemde, tüm toplumu baskı, işkence ile yeniden biçimlendirmeye tabi tuttuğu ve bunda da önemli oranda başarılı olduğu, yine ilerici insanlığı tehdit etmekle kalmadığı ve gerçekten korkulur bir güç haline geldiği, emperyalizmin azgın temsilcisi Reagan tarafından dünyaya örnek bir rejim olarak lanse edildiği, Türkiye Devrimci-Demokratik Muhalefetinin tamamen ezildiği, ses çıkaramaz bir duruma getirildiği, Partimizin tutukluları üzerinde görülmemiş vahşetin uygulandığı, peşpeşe idamların verildiği bir ortama dayatılan 15 Ağustos Atılımı, 2 yıl süresince sağladığı gelişmelerle birçok şeyi değiştirmekle kalmıyor, insan yeteneğinin doğru bir çizgi altında ne tür gelişmeleri ortaya çıkarabileceğini, sadece Kürdistan halkının tarihi açısından değil, ilerici insanlığın tarihi açısından da saygı duyulacak bir sayfa olduğunu kanıtlıyor.

Kürdistan'ın adını bile zorbela kabul ettirdiğimiz bir aşamada, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizin bu kadar gelişme kaydetmesi, kendini kabul ettirmesi mucizevi sözcüklerle değerlendirilebilecek, ama bilimsel anlamıyla ise, tarihimizin bir kahramanlık dönemi olarak ifade edilecek bir süreçtir. Yine, 12 Eylül faşist sömürgeciliğine karşı geliştirilen bu direniş üzerine çok şey söylenmeli, yazılmalıdır. Bir halk zayıflıkları, donanımı ve koşullar ne olursa olsun, doğru bir siyasete, insana ve öz güce güvenme temelinde düşmana karşı koyma gücünü ortaya koyduğunda, sadece başarı sağlamakla kalmamakta, aynı zamanda nihai zafer yolunda kendisine ne kadar güvenebileceğini de kanıtlamaktadır. Bu atılımın gelişmesini ay ay, yıl yıl burada anlatmayacağız. Bu konuda yaptığımız birçok değerlendirme gerekli açıklığı ve izahı getirmiştir.

Partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi, bu atılımdan önce de önemli mesafeler katetmiştir. PKK'nin doğru ideolojik-politik hattı, daha küçük bir grup aşamasındayken bile, zafere göz koyduğunu, bunun bilincini, yüreğini kendisinde oluşturduğunu göstermişti. Ama uluslararası zemini bu kadar zorlayan ve toplum için de inanılırlığını kanıtlayan bir durumu yoktu. Bu dönemde ancak sınırlı bir kesime hitap ediyor ve onları inandırabiliyordu. Yine, 12 Eylül faşist cuntasının dayatmaları altında ne kadar ayakta kalınacak, bu, gerek Partililer, gerek kitleler ve gerekse dış kamuoyu tarafından dikkatle izleniyordu. Bu yıllarda, Partiyi imhadan kurtarmak, yeniden yaşayabilecek, kendi ayakları üstünde durabilecek bir konuma getirmek için gösterilen çabalar nicelik ve nitelik olarak kendisini pek açığa vurmasa da çok acımasız, çok yıpratıcı ve kahrediciydi. Eğer bu çabalar olmasaydı, bugün çok iyi biliyoruz ki, 15 Ağustos Atılımına ulaşamayacaktık. 1981-82 yılları sadece toparlanma, hazırlık yılları değil, adeta insanlığımızı yeniden keşfetme; gücümüzü, güçsüzlüğümüzü ortaya koyma; neye dayanılacak, neye dayanılmayacak tespit etme; mevcut ulusal-sınıfsal zeminimizin özünü yakalama; çürüğü, zayıfı, yaşamaya hakkı olanla olmayan; direnecek ile direnmeyecek olanı da bu yıllarda önemli oranda ayırdedildi ve açığa çıktı. Daha bu adımı tamamlamadan, bu kez direnişin vazgeçilmezliği, tarihimiz içindeki yenileştirici gücü, ancak gelişmenin bu temelde olacağı, başka bir anlamının olamayacağının derin bilinci ile, ve Partimizde direnişin bir siyaset, bir taktik haline getirilmesiyle bağlantılı olarak ileri bir adıma cesaret ediyoruz.

İleride bu adım daha çok tartışılacaktır. Yapılması gereken neydi? Daha planlı ve programlı yürütülebilir miydi? Tüm bu sorulara lehte ve aleyhte birçok cevap verilebilir. Ama genel hattı ile bu tarihi ana dayatılması gereken adım dayatılmıştır. Biraz gecikmeli veya biraz erken, az plan veya fazla plan, az donanım veya çok donanım tartışılabilir. Fakat, burada işin özüyle tarihe dayatılması gerekenin dayatıldığını, ilerici bilinç, yürek ve çabanın gösterildiğini söylüyoruz. 15 Ağustos Atılımı, bu anlamda tarihimizde yüzyıllardır süren olumluluklar ve olumsuzlukların iç içe gelişiminin PKK'de, ülkemiz somutuna çok sıkı bağlılık temelinde yeniden canlanışının, somutlanışının büyük bir çekişme ve direniş sonucu gerçekleşmesidir. 15 Ağustos Atılımına doğru geldiğimizde özellikle de zindan direnişçilerinin, insan hafızasına zor sığabilecek, hayvanlara bile uygulanmayacak bir baskıyı yaşadıkları bir ortamda gösterilen direniş, Parti gerçeğimize ne kadar dönüştürülecek, bu direniş dışarıda ne kadar temsil edilecek, işte bu yıllar bu açıdan sınama yıllarıdır da. Zindan direnişçiliği dışarıya taşırılarak, ideolojik-politik direnişe ve eylemliliğe kavuşabilecek mi? Yine, yurt dışında yürütülen faaliyetler, bu yıla doğru gereken direnişçiliğe ulaşabilecek mi? Tüm bunların yanısıra, mücadeleden kaçış, teslimiyet, provakasyon ve tasfiyecilik durdurulup ülkeye yönelme ve böylelikle dıştaki mücadeleyi ülkeye taşırma ve bunu zindan direnişçiliğinin ruhuyla bütünleştirme gerçekleştirilebilinecek mi? Mevcut hazırlık düzeyi, gereken fedakarlık ve cesaretle bir atılıma dönüştürülebilinecek mi? Bu döneme ilişkin bu ve benzeri soruları mızı çoğaltarak, dönemin nasıl yaşandığını ortaya koyarsak, her bakımdan bir karar yılı, yaşamaya gücümüz olup olmadığını, cesur ve savaşan bir halk haline gelip gelemeyeceğimizi en güçlü bir biçimde denediğimiz bir hamlemizdir de. 15 Ağustos Atılımının hazırlanışında, Partimiz içinde ürkek, ikircikli yaklaşanların, kendi gücünü devrime çok az harcayanların, direnişe az sahip çıkanların varlığı da görüldü. Ama buna karşın, Partimizin siyasal etkinliği ve şehitlerimizin manevi komutanlığı altında fedakar, cesur ve militan yapımızın sürüklenmesiyle 15 Ağustos Atılımı gerçekleştirilmiştir.

15 Ağustos Atılımı başladığında düşman bize çok az yaşama hükmü biçti. Düşman 72 saatte mücadelemizi bitireceğine kendisini inandırmış ve buna göre planlar yapmıştı. TC ve Osmanlı egemenlik tarihinde bu tip çıkışlar isyancı çıkışlar olarak değerlendirilip, ordu kuşatması altında iki ay, en fazla 6 ayda ayaklanmayı ezmeyi başarıyordu. 1925 Şeyh Sait ayaklanması, 15 Şubat'ta başlar, 15 Nisan'da son bulur. Yine, 1938 Dersim isyanında sıcak savaş 6 ayı geçmez. Osmanlı egemenliği döneminde gelişen isyanlara baktığımızda da aynı durumu görmekteyiz. 1842 Bedirhan, 1880 Şeyh Ubeydullah ve diğer isyanların ömürleri birkaç ayı geçmez. Geçmiş deneyleri gözönünde bulunduran düşmanın, bizim gücümüzle kendi gücü arasındaki muazzam dengesizlik ve uçuruma bakarak, kendisinin her türlü modern teknolojisini kullanması, sayı üstünlüğü karşısında, bizim çok az donanımlı, çok sınırlı bir öncü grupla başlattığımız bu atılım gerçekten düşmanın, "Birkaç günlük ömürleri olacak" demesine hak verdiriyordu. Ama burada çok önemli bir gerçek unutuluyordu. Doğru siyasetin doğru uygulanışının büyük sonuçlar alıcı özelliği gözönüne getirilmiyordu. Hükmünü konuşturacak olan gerçekliğin kendisi de buydu. Yoksa sayısal üstünlük, teknolojinin büyüklüğü fazla geçerli olabilecek bir yöntem değildi. Bütün modern kurtuluş hareketlerinde olduğu gibi Kürdistan'da da hükmünü icra edecek olan gerçeklik, doğru siyaset ve bunun doğru uygulanışıdır.

15 Ağustos Atılımı ile Kürdistan'da adeta stadyumlarda aslanla gladyatörlerin dövüşünü seyreder bir biçimde büyük bir kavganın verilişine tanık olundu. Birçoğunun ödü kopuyordu. Savaşı seyretme cesaretini bile gösteremiyordu. Yaşayabilecek miyiz, yaşayamayacak mıyız? Birkaç günü atlatabilecek, direnişin sesini sürdürülebilecek miyiz? Bu direniş mevcut baskı, imha çemberini yırtacak mı, yırtamayacak mı? Dostların bile, el uzatmaktan çekindiği, adlarına komünist parti diyen partilerin, "Maceracılıktır, karanlık ve sorumsuz eylemlerdir" deyip bildirilerle karşı çıktığı, yurtseverlik adı altında ilkel milliyetçiliğin TC'nin dayatmalarına hemen boyun eğdiği, bütün ilişkilerini emirlerine sundukları ve emperyalist ağızların, "Birkaç çapulcudur, gereken dersi alırlar" diye saldırdığı, sosyal-şoven güçlerin ise, "Provakasyondur, şaibelidir" diye lanetlemek istedikleri bir gelişmeye direnişin yükseltilmesi ile cevap verilmesi tüm bu soruların da karşılığı oluyordu. Peşpeşe darbelerle faşist elebaşı Evren-Özal kliği sıkıştırılırken, 1984 yılı başarı ile tamamlandı. 1985 yılının da direnişlerle başlatılmasına, TC'nin "Pişmanlık Yasası", ardından "Köy Korucuları Yasası", "İnfaz Yasası" çıkararak ve tüm bunları peşpeşe önceleri cesaret etmedikleri halde uygulamaya koyması, yine reformist sol'u hemen cezaevlerinden salıvermeleri, barış, DİSK davalarının sonuçlandırılması, diğer davaların az cezalarla kapatılması, bütün bu gelişmeleri, 1985 yılına sığdırması ile karşılık vermesi, faşist sömürgecilerin mücadelemiz üzerine sadece silahlı tasfiye ile değil, birçok politik tedbirle yönelmek istediklerini de göstermektedir. Bunlarla da yetinmeyen faşist sömürgeciler, ekonomik içerikli tedbirlerden ABD emperyalizminin Vietnam'da uyguladığı özel savaşa kadar daha birçok yöntemi de devreye soktular.

1985 yılında düşman, mücadelemizi kesin bitirmek amacıyla atağa kalktı. Çıkarılan yasaların, sürdürülen uygulamaların yanısıra, silahlı güçlerinde düzenlemelere giderek, bu yılla birlikte başarı sağlamak istiyordu. Ordunun çok çeşitli birliklerinden karma, vurucu timler oluşturularak, sivil-asker, polis, komando, özel seçilmiş ve her türlü anti-gerilla tekniğiyle donatılmış birlikler, büyük bir imha yılı haline çevirmek için devreye sokuldular. Özal, 1985 Mayıs'ında yaptığı bir açıklamada, eylemlerimizin, "Son intihar eylemleri" olduğunu ve "Pişmanlık Yasası" ile dağda kalanların da gelip teslim olması ile bu işin bitirileceğini ilan ediyordu. Düşmanın umutlanması boşuna değildi. Gerçekten bu dönemde büyük kayıplar yaşanıyordu. Gerek Parti çizgimizin yetkince uygulanmaması, gerek örgüt yönetiminin buna yeterli bir cevap verememesi ve gerekse de militanların muazzam elverişsiz koşullarla birlikte, kendilerini özel savaşa göre ayarlayamamaları, taktiği güçlendirememeleri, tam manasıyla uygulayamamaları büyük kayıplara yol açıyordu.

1985 yılının ilk 6 ayına geldiğimizde, Hareketimiz açısından büyük bir değeri olan ve hemen hemen ana ağırlık gücümüzü oluşturan kadrolarımızdan 80'e yakın bir kısmını şehit vermekle karşı karşıya geldik. Düşman bu gelişmeler karşısında gerçekten kendisini umutlandırdı. Sadece siyasi, askeri, ekonomik önlemlerle yetinmeyen faşist sömürgecilik, dışarda da komplolara yönelerek 1985 yılında hedefine ulaşmak istiyordu. Irak faşist rejimiyle ortak saldırılara girişme konusunda anlaşma yapan faşist cunta, "Bulgaristan'da azınlık Türklere baskı yapılıyor" yalanını ortaya atmasının yanısıra, Yunanistan'la çelişkileri kızıştırdı; terörizmle mücadele ediyorum maskesi altında ulusal kurtuluş hareketimize karşı saldırılarını daha kolay geliştirmek için, Papa olayı yetmiyormuş gibi, bu kez de, İsveç Başbakanı Olof Palme'yi katlederek yeni provakasyonlar gündeme koydu. 1985 yılının sonlarına doğru geldiğimizde bu komploların artış göstermesi bir tesadüf değildir. Tüm bu saldırı ve provakasyonlardan hedeflenen, 1985 yılında ulusal kurtuluş hareketimizin kesinlikle bitirilmesi ve bu yıldan çıkmadan boğulmasıdır.

1985 yılında önemli darboğazlarla karşı karşıya gelindi. Birçok hata işlendi; eksiklikler, yetersizlikler gösterildi. Fakat özellikle de 1985'in ikinci yarısında yeniden yaygın eylemlere girişildi. Tekrarlanan bu yoğun eylemlilik, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişimini de güçlendirdi. Yılın sonuna gelindiğinde ülkenin dört bir yanında eylemlerimizin gür sesi daha güçlü yankılanmaya başladı. Sadece Orta Kürdistan'da değil, Kuzey ve Batı kesimlerinde de direniş boy vermeye başladı. Dersim'de, Elazığ'da, Bingöl'de ve diğer alanlarda karakol baskınlarından tutalım da, faşist işbirlikçilerin tasfiyesine kadar yoğun eylemler gerçekleştirildi. Yine Bitlis, Diyarbakır alanlarında da önemli eylemler konuldu. TC'nin konvoyları ilk kez bu alanda önemli darbeler yedi. Botan bölgesinde gerçekleştirilen sayısız eylemin yanısıra, düşmanın bir sınır karakolunu tümden imha edecek düzeyde güçlü bir eyleme ulaşıldı. Bu eylem, Kürdistan tarihinde varılmış en yüksek eylemlilik düzeyini de yansıtmaktadır. 1985 yılında büyük kayıplarımızın yanısıra, önemli bir eylemlilik yaşandı ve bu eylemlerle, düşmana büyük kayıplar verdirildi; işbirlikçileri sindirildi ve kayıplarımız telafi edildi. Bu gelişmeler TC'yi çılgına çevirirken, ulusal kutuluş savaşımızın 1986'ya daha güçlü yönelmesinin, cesaretli adımlarla yürümesinin koşullarını da beraberinde getirdi. Bırakalım ülke dışına çıkmayı, tam tersine kar-kış demeden gücümüzü daha fazla ülke içinde üslendiriyor ve birçok alana daha derinliğine yerleşiyorduk.

1986 yılının güçlü gelişmesi için bir yandan mevcut birikim gözden geçirilirken, yakın pratiğin sıkı bir eleştirisi temelinde, yeniden hatalara düşmemek için tedbirler de geliştirilmekteydi. Bunun yanısıra özeleştirisel yaklaşımı da dayatarak, 1986 yılına güçlü girilmeye çalışılıyordu.

1986 Bahar Atılımı başlar başlamaz, düşman büyük bir korku içine girerek, "PKK'nin Nevroz ve bahar atılımı" başlığı altında bu gelişmeleri basın-yayın organlarında haber veriyordu. 16 Mart'ta Adıyaman'da bir komando biriminin pusuya düşürülerek imha edilmesi, Botan bölgesinde birçok milisin, faşist komandonun cezalandırılması, yine Dersim'de askeri birliklere önemli oranda darbelerin vurulması, atılımın daha ilk aylarda katettiği mesafeleri gösteriyordu. Bu güçlü gelişmelerin yaşandığı bir ortamda, büyük bir savaşçımızı, mücadelemizin ideolojik, politik ve pratik hattını kişiliğinde en güçlü bir biçimde temsil eden Agit yoldaşı, talihsiz bir olayda hiç beklenmedik bir anda şehit verdik. Düşman o kadar yaygara koparmasına rağmen, Agit yoldaşı öyle planlı bir çalışma sonucu katletmedi; bu gerçekten yaşanan talihsiz bir olaydı. Faşist düşman, "Cellat vuruldu" diye basınında olayı günlerce manşetten duyurdu. Düşman sandı ki "askeri sorumlu vuruldu" her şey bitti, yeni eylemler geliştirilemez. Fakat bunun tam tersi oldu. Agit yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği olarak daha yaygın eylemlilik dönemine girildi.

15 Ağustos 1986'ya doğru geldiğimizde, TC'ye tarihinin en büyük darbelerinden birisini daha indirdik. Uludere'de faşist ordunun seçkin bir taburu, komutanı, yardımcısı ve bütün seçkin askerleri ile imha edildi. Yine Şemdinli'den Şırnak'a kadar bütün Botan bölgesinde çetecilik yerle bir edildi. Bu eylemler karşısında düşman kara ordusunu dağa çıkarmaya cesaret edememekte, ancak hava kuvvetlerini devreye sokarak sonuç almaya çalışmaktadır. Hemen her bölgeden eylem haberlerinin geldiği, çeteciliğin, milisliğin tutmadığı, askerin yürümek bile istemediği, halkın ise her geçen gün mücadeleye güveninin, inancının pekiştiği ve bütün bunların da ülke dışındaki destekleme kampanyaları ile birlikte, iç içe yürüdüğü bir dönemde mücadelenin yenilmezliği de kanıtlanmaktadır. Bu savaşın komutanları da vurulabilir. Ama savaşın gelişiminin önünde bu bir engel olamaz. Düşman son olarak hava kuvvetlerini devreye sokmakla, böylesi bir gerçeğin itirafını da yaptı. Yani faşist Türk cuntasının sivil halk üzerine uçaklarını göndermesi, ulusal kurtuluş savaşımızın önünün alınamayacağının bir ispatıdır da.

Partimiz PKK, yürüttüğü direniş mücadelesi ile 2 yılı muazzam bir görkemlilikle kazandı. Her kazancın olduğu gibi, elbette bu kazancın da bir kefareti olacaktı. 2 yıl boyunca 150'ye yakın Parti militan ve sempatizanımızı şehit vermemiz, halkın büyük bir baskı, işkence, sürgün ve pasifikasyon uygulamalarına maruz kalması, bu kazancın bedelidir. Bu kadar kayıp, saldırı, içerde ve dışarda yoğun teşhir ve tecrit çabasına rağmen, bu 2 yılın kazanılması ve halkımızın zafer hanesine kaydedilmesi başarıldı. Bu anlamda diyoruz ki, bu kazanımın değeri çok anlamlı ve büyüktür. Kolay kazanılan şeylerin değeri bilinmez. Ama eğer kazanım bu derece yüklü, soylu bir yürekle, kanla ve görülme-

miş yoksunluklar ortamında sağlanıyorsa, değeri çok büyük ve erişilmezdir. Dolayısıyla 2 yıllık kazanımlarımızı değerlendirirken, sadece çıplak rakamlara bakarak -ki bunlar da küçümsenmemelidir- yargıya varılmamalıdır. Kürdistan tarihinde ilk kez görülmemiş boyutlarda bir direniş sergilenmektedir. Düşman bizden bir vururken, biz en az 10 vurmaktayız. Hiçbir zaman düşmanın yaptığı yanına kalmadı. Her türlü saldırısı, çok kısa bir sürede yanına kar bırakılmadan cevaplandırıldı. Türk egemen sınıfları, tarihlerinde ilk kez, bir halka dayattıkları işkence, katliam ve baskılarına, anında doğru bir temelde karşılık görmektedir. Haklı bir mücadelenin tokatını tüm yüreğinde, beyninde hissetmekte ve esas yenilgisini hazırlayacak olan zayıflığının da bu olduğunu görmekte, irkilmekte ve korkmaktadır. Türk egemen sınıfları, geliştirdikleri bütün ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve ordu politikasının yetmediğini görmekte ve çıkmaz içine girmektedir. Dış basına da yansıdığı gibi TC bugün tedirgindir. TC'nin kangreni başlamıştır. TC'nin yaşadığı bugün bundan farklı bir durum değildir. Hastalık nöbetleri geçirmekle kalmıyor, bu hastalığı yüreğinin derinliklerinde de yaşıyor. Böylesi bir duruma gelen ve moral durumunu tümden yitiren, sadece sivil kuvvetlerinde değil, askeri kuvvetlerinde de bu durumu yaşayan bir düşmanın savaşı önemli oranda kaybettiğinden bahsetmek gerekir. Düşman, savaşı kazanırsa, bu ancak bizim savaşı kurallarına göre yürütemememizden kaynaklanır.

Kürdistan halkı, bu iki yıl boyunca çok şey kazandı. HRK şahsında muazzam bir savaş gücüne bu sürede kavuştu. Kürdistan'a özgü, onun koşullarından etkilenen ve doğasına özgü bir halk savaşı verilerek, gerçek bir savaş yaşandı. Sömürgeci-faşist Türk cuntası, 2 yıldır, 300.000 kişilik bir ordu gücünü ulusal kurtuluş mücadelemize karşı savaştırmaktadır. Türk devleti, Kıbrıs savaşında bile bu kadar asker, silah, uçak ve helikopter kullanmadı. Kıbrıs'ta yürütülen savaş, hem süre, hem nicelik ve hem de yoğunluk bakımından Kürdistan'da sürdürülen savaş kadar şiddetli geçmedi. Bugün faşist Türk ordusunda yeni düzenlemelere gidilmektedir. TC ordusunda yeniden bir Doğu Cephe Komutanlığı oluşturuluyor. Bu ordu komutanlığının emrine iki ordu, çok sayıda milis ve özel vurucu birlikler, polis gücü vb. verilmiş durumdadır.

Faşist sömürgeciler yürüttüğümüz savaşı kendi broşürlerinde ve gazetelerinde sayısız belgelerle adlandırmakta, bir "gerilla savaşı" ile karşı karşıya olduklarını itiraf etmektedirler. Bugün Kürdistan'da devrimle karşı-devrimin, sömürgeci savaşla halk savaşının iç içe yürüdüğü bir durumu yaşıyoruz. Bugün halkımız bu savaşı derinliğine duyup yaşayamayabilir. Bir avuç öncünün şahsında bu savaşı yaşayabilir. Ama bu böyledir diye, içine girilen sürecin halk savaşının tüm özelliklerini yansıtmadığı, derinleşme ve örgütlemesinin bu biçimde yürümeyeceği anlamına gelmiyor. Bunun yanısıra, inanılmaz olan gerçekleştirilmiş, ve halk savaşımızın sadece cesaretle değil, bunun birçok yönlü uygun taktik düzenlemesi ve somut planlarla da yürütülmesi gerçekleştirilmiş ve mücadele bu düzeye yükseltilmiştir. Partimiz tüm bu gelişmelerin, geçmişin bilançosunu iyi çıkaracak, özellikle Kongre yılı olması itibarı ile muazzam bir özgeçmiş değerlendirmesi yapacak, tartışmaları derinleştirecek, eleştirileri kökleştirecek, özeleştirisel yaklaşımı büyük bir dürüstlük ve cesaretle yürütecek, buradan hareketle geleceğin güçlü bir planlamasını yapacaktır. Bütün bu görevlere bağlı olarak ulusal kurtuluş cephesinin inşasını tamamlamış, halk ordusunun inşasına yönelmiş, sağlam ve kalıcı dış ilişkilere ulaşmış ve bunların hepsinin de temeline yeniden ve çok güçlü bir biçimde inşa edilmiş çekirdek bir öncü parti örgütüne kavuşmuş olarak, taktiğe hakimiyeti sağlamış ve bunu önemli oranda özümsemiş; örgütlenmesi, denetlemesi ve yayın organları ile bunu daha da yetkinleştirmiş bir sürece girebilecektir.

Böylesi bir temelde geleceğe yönelmek için halkımız da muazzam ölçülerde direniş olanakları sunmaktadır. Kürdistan halkı en zor dönemlerde bile, mücadelemiz etrafında saf tutmaya yatkın olduğunu, maddi ve manevi desteğini sunmaktan geri durmayacağını kanıtlamıştır. Özellikle, yurt dışındaki Kürdistanlı emekçiler büyük bir dayanışma örneği gösteriyorlar. Mücadelemiz her alanda büyük bir direnişle ilerlemektedir. Uzun bir aradan sonra 6. Kolordu Mahkemesinde görülmekte olan Antep, Maraş, Adıyaman, Adana ve Mersin davaları sonuçlandı. Verilen 25 idam ve 25 müebbet kararına savaş esirleri, **"Kahrolsun sömürgecilik"**, **"Yaşasın PKK"** sloganlarıyla karşılık verdiler. İçerde adeta mahkeme salonlarını çınlatan bağımsızlık sesleri, Partiye bağlılık şiarı, zindan direnişçiliğinin bir sınavı daha başarı ile sonuçlandırdığını göstermektedir. Zindan direnişçilerinin yanısıra, yurt dışındaki Kürdistanlı emekçiler de sınavdan geçiyorlar ve tüm bunlar savaşımızın asıl yükünü omuzlayacak olan köylülüğün Partimize katılımını, ilgisini, desteğini göstermesiyle birleşiyor. Bu gelişmeler ulusal kurtuluş savaşımızın gücünün nelere kadir olacağını göstermektedir. Eğer dostlarımız dostluklarını daha iyi yerine getirirlerse, Türkiye işçi sınıfı başta olmak üzere, demokratik güçler faşist cuntaya karşı cesaretle savaşa atılırlarsa, Ortadoğu'nun antiemperyalist güçleri hiç olmazsa mevcut konumlarını sürdürürlerse, kesinlikle söylüyoruz ki, gelecek daha güçlü bir biçimde bizim tarafımızdan kazanılacaktır. Bu tamamıyla bizim durumumuza bağlı bir sonuç olacaktır. Savaşı kendi siyasetimize, politikamıza uygun bir temelde götürdüğümüzde; yine geleceğin güçlü bir planlamasını yaptığımızda, geçmişin iyi bir değerlendirmesi temelinde buna ulaştığımızda ve tarihimizde görülmemiş bir biçimde halkımızı birliğe ulaştırdığımızda, bu mücadelenin bizim tarafımızdan kazanılması kesin olarak garantiye alınmış demek olacaktır. Yine söylemek gerekir ki, düşmanımızın durumu ne olursa olsun biz mücadeleyi bu düzeye çıkardığımızda gelişmelerin önünün alınması imkansızdır.

Bugün kendi Cephemizde, örgüt saflarında bu gelişmeleri yaşarken, düşmanın iç ve dış politikasındaki tükenişini de görmek gerekiyor. 15 Ağustos'un 2. yıldönümüne girdiğimiz bu dönemde, Evren-Özal kliği içte tecrite doğru gidiyor. Demirel ve Ecevitlerin yeniden siyaset sahnesine çıkarılmaları ve bunlara yasallık kazandırma çabaları bu gereklilikten kaynaklanmaktadır. Yine, tasfiyeci-reformist sol'a 12 Eylül'ün meşruiyeti temelinde siyaset yaptırılması, bu iş için bunlara yasallık tanınması, yasalara uygun bir "sol" olduklarının propagandasının yapılması da bundan kaynaklanmaktadır. Burjuva demokrasisi denilen ortam, faşizmin sivil görüntülerle maskelenmesinden başka bir anlamı taşımamaktadır.

Türk egemen sınıflarının elinde ulusal kurtuluş mücadelemize karşı savaşta tek bir silah kalmıştır. En büyük silah olan orduyu devreye sokmalarına rağmen, ordu da sonuç alamamaktadır. Ordu silahı eskisi gibi hızlı bir biçimde kesin sonuç almaktan uzaktır. Savaş uzadıkça uzuyor, ordu yıpranıyor. Bundan dolayı Holding kliklerinin orduyu bu biçimde uzun süre savaştırmaları çok zor bir iş olacaktır. Ordu iç çelişkileri sonucu her zamankinden daha fazla zayıflamıştır. Tarihinde ilk defa ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ortaya çıkan bu iç çelişkiler, Kürdistan dağlarında orduyu adeta bir enkaza dönüştürüyor. Bugün yürüttüğümüz çok sınırlı bir savaşımla, biz tüm bu gerçekleri açığa çıkardık. Belgeledik. Türk ordusunun varlığını bu kadar sürdürmesi, aslında karşısında güçlü bir savaş gücünün olmamasındandı. Ama savaş gücümüzü yetkinleştirdikçe, Türk ordusunun Kürdistan'da fazla yapacağı bir şeyi olmadığı açığa çıkacağı gibi, uçak bombardımanları dışında bir savaş yürütemeyeceği de şimdiden söylenebilir.

TC'nin bu şekilde savaşması ise, mücadeleyi alevlendirmekten, milyonların ayaklanmasına yol açmaktan öte bir sonuç vermeyecektir. Düşman siyasi olarak tükenmiş ve dayattığı zor sisteminin sonuna gelmiştir. Birçok yazıda işlenen bu konuyu, yeniden ve kısa bir biçimde özetlersek; TC'nin uyguladığı mevcut zor sistemi gerek tarihi ve gerek güncel ekonomik, siyasi gücü itibarı ile fazla yürüyecek, kendisine meşruiyet kazandırıp, yaşama şansını artıracak en ufak bir şeye bile sahip değildir. Zordan, sömürüden, yasaktan başka bir şey tanımıyor. Sadece Kürdistan halkı için değil, Türkiye halkı için de aynı yöntemleri uygulamakta ve bu şekilde kendisini yaşatmaya çalışmaktadır. Hiçbir ülkede, Türk zoru gibi, üretimi tahrip eden, toplumu çözen, ahlakı dejenere eden bir zora rastlanmamıştır derken, haklı ve doğru olan bir gerçeği ifade etmekteyiz. Bunun için, milyonluk ordu yürüyemiyor diyoruz. Çünkü bu ordunun yaşaması için tarihi bir gerekçesi yoktur. Yine bu ordunun temsil ettiği politikanın meşruiyetinin halklar tarafından kabul edilebilir bir yönü kalmamıştır. İşte burada zorun tükenişini, halkların daha ileri bir toplum düzenine duydukları özlem ve bunun için harcanan sıradan bir çabanın bile bu zoru yıkmaya gücünün yettiğini görüyoruz. Bunun için bir gerçekliği, yeniden vurgulama ihtiyacını duyuyoruz. Bizim birliklerimiz bu tükenen zora karşı biraz da sembolik savaştılar. Ama daha büyük bir savaşın sonuçlarına ulaşmayı başardılar. Her eylemimiz adeta bir meydan savaşı görünümüne büründü; her karakol baskınımız bir düşman biriminin imhası veya önemli bir cephe çarpışmasının rolünü oynadı.

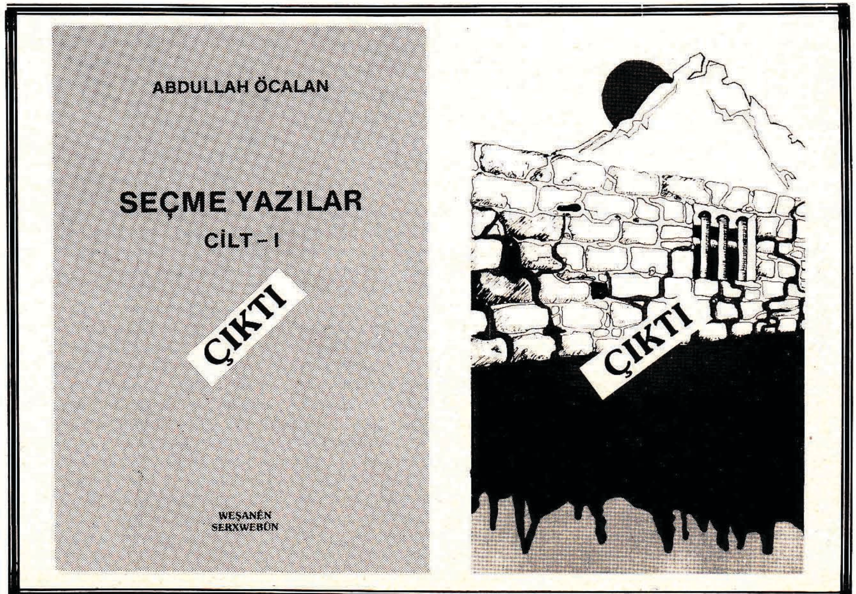
Bu savaşta belirleyici olan eylemlerimizin veya gücümüzün büyüklüğü küçüklüğü değildir. Belirleyici olan uzun vadeli bir savaşı sürdürebilmemiz, yerinde ve zamanında eylemler koyabilmemiz, buna gereken sürekliliği kazandırmamız, doğru politikayı dayatmamız, sağ-sol sapmalara kayışa engel olmamızdır. Eylemlerimiz bu temelde kavranmalı ve eylemlerin muazzam üreticiliğinin, ona yön veren siyasetten kaynaklandığı görülmelidir. Düşmanın başarısızlığının ise kendisine yön veren siyasetin tükenmesinde, çürümüşlüğünden görülmesi gerekir. Birçok devrim ve karşı-devrim pratiğinde yaşananlar, bugün ülkemiz gerçekliğinde dile geliyor.

TC bundan sonra ne yapacak, neye yönelecek? Daha dün İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, yaptığı bir açıklamada, "Alınması gereken her türlü tedbir alınmıştır" dedi. Bu demektir ki, TC'nin önünde mevcut uygulamalar dışında yeni bir koz kalmamıştır. Bir de bu yönüyle tükenmiştir.

Bugün, PKK direnişçiliği birçok gerçeği kanıtlamıştır. Herkes nedir, hangi amacı taşıyor, ne kadar ilerici, ne kadar gericidir, bütün bunlar direnişimizle açığa çıkmıştır. PKK direnişçiliği, işte bu hükmün icraatçısıdır. Biz bu kararı verirken, aynı zamanda, devrim kanununa yalın bir sadakatin PKK şahsında ifade edilişine, sembolize oluşuna da tanık olunduğunu vurgulamak istiyoruz. Bu kadar az sayıda ve az donanımlı insanın bu derece önemli siyasal sonuçlar ortaya çıkarmaları, ancak bu gerçeklikle ifade edilebilir. O halde, 15 Ağustos Atılımının her bakımdan yeni bir dönem olduğunu vurgulamak, abartma olmaz. Tam tersine, gerçekliğin en yakın bir biçimde ifade edilmesidir. Bu atılım aynı zamanda TC tarihinin de bir dönüm noktasıdır. TC'nin iç ve dış siyasetinin belli bir noktada durmasından da öte, gerileme sürecine girmesidir. Şüphesiz taraflar bugün birbirlerini fiiliyatta altetmekten çok uzaktırlar. Savaşım daha uzun yıllar sürecektir. Eğer kural ve kaidelere bağlı kalınırsa, savaşım kimden yana sonuçlanacağını belirten bir dönüm noktası derken, haksız olmadığımız 15 Ağustos Atılımının yarattığı sonuçlardan bugün daha iyi görülmektedir. Birçok şey açığa çıkmış ve kendisini ele vermiştir. Bundan sonra yaşanması gereken, tamamıyla yetkinleşmedir. Düşman kendisi açısından bu süreci yaşamış, yetkinleşebileceği kadar yetkinleşmiş, alınması gereken her türlü tedbiri almıştır.

Devrim cephesi için ise aynı şey söylenemez. Devrim cephesinde yetkinleşme, eksiklikleri giderme, yaratıcılığı sergileme, hataları düzeltmede daha yapılacak çok şey var. Özellikle kitleselleşmede, halk ordusunun ve ulusal kurtuluş cephesinin inşasına yönelmede, dış ittifakların geliştirilmesinde henüz yapılacaklar bulunmaktadır. Bu görevleri yerine getirmede acele etmeyeceğiz. Büyük bir planlama, sıkı bir uygulama ile adım adım geliştirecek, buna göre gereken donanımımızı yapacağız. Bütün bu görevleri yerine getirmede cesaret ve kararlılığımızın yanısıra, kendimize güveniyoruz da. İşte bundan dolayı diyoruz ki; yaşadığımız süreç yeni bir dönemdir. Bu halk savaşımızın bir üst aşamaya sıçratılması olacaktır. Gelişmiş siyasal ve askeri mücadelelerin verildiği, karşı-devrimin fazlasıyla tıkandığı, teşhir ve tecritinin arttığı, asker-sivil klik arasında çelişkilerin derinleştiği ve düzenin şirin görünmek için yeni kılıflara büründüğü, hatta her şeyi kaybetmektense bazı uzlaşmalara, bazı reformcu yaklaşımlara, Türkiye, Kürdistan ve komşularıyla olan sorunları halletmeye yöneleceği, bunun için ise gerektiğinde yöntem değiştirebileceği bir sürece gireceğiz. Düşmanın tüm bunları uygulaması, bizim direnişimize bağlıdır. Bu ve benzeri gelişmelerin ortaya çıkarılabilmesi için, gerekli şartın direnişin sağlam ve örgütlü bir yapıda ilerlemesi ile oluşacağını belirtirken, yaşanan güncel gerçekliğin bunu kanıtlamasından hareket ediyoruz. Bu temelde geleceğe yönelirken, umutlarımızın çok güçlü olduğunu da belirtiyoruz.

Partimiz ve halkımız, 15 Ağustos'un 2. yıldönümünü daha savaşkan bir düzeye ulaşarak karşılamaktadır. Düşmanımız tüm iç ve dış politik imkanlarını sonuna kadar zorlamış, ama sonuç alamamış ve gerileme sürecine girmiştir. Bu gelişmeler, haklı olarak PKK direnişçiliğinin nihai zafere doğru ilerleyişinde temel kilometre taşları olabilecek düzeyde değerlendirilebilecek gelişmelerdir. Bu temelde, bütün Partilileri ve halkımızı mücadeleye, bizzat bu gelişmelerin ifade ettiği, ağırlığını duyurduğu bir seviyede sahip çıkmaya, görevlerini her zamankinden daha fazla bu dönemde, eşsiz tarihi fırsatları değerlendirerek, yürek ve beyin güçlerini en verimli ve yaratıcı bir biçimde kullanmaya ve çalıştırmaya çağırıyoruz.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN:

15 Ağustos Atılımının 3. Yılında

PARTİLİLER VE TÜM HALKIMIZ; ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ VE ORDUSUNU İNŞA İÇİN GÖREV BAŞINA!

Halk ve mücadele tarihimizde her bakımdan umut verici birçok yeni gelişme özelliğini bağrında taşıyan bir döneme giriyoruz. Halkımız ve Partimiz henüz yığınla sorunu bağrında taşısa da, gelinen aşamada bu sorunların çözümünde paha biçilmez olanaklara da kavuşmuş bulunmaktadır. Bu, her bakımdan halkımızın yaşamının derinden değiştirilmesini mümkün kılacak ve özgürlükler dünyasına, bir daha geri adımlar atmamacasına yerleşmesini sağlayacak olan tarihi bir dönemdir.

Direniş mücadelemizde atılan her adımı bugün her zamankinden daha derinliğine kavramak ve onların anlamına uygun olarak yaşamak zorundayız. Kürdistan halkının köleliğinin en temel iç nedenlerinden birisi olan zalim işbirlikçi-ajan kliklere karşı mücadele, mücadelemizin en temel halkalarından birini oluşturur. GAP ile yalnızca Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de kaderinde en önemli değişikliği yaratacak olan bir alan üzerinde, yerli hainlerden müteşekkil faşist MHP'nin yuvası haline getirilmek istenen Urfa'da işbirlikçi-hain güç Süleymanların şahsında feodal-komprador yapı ve faşist güçlere karşı mücadelemizin üzerinden sekiz yıl geçti. Halkımız yeni uyanan umudunun seçkin temsilcisi Halil ÇAVGUN'un bu faşist güruh ve polisin işbirliği ile katledilişinin acısını hala bütün tazeliğiyle yaşıyor. Ama aynı zamanda, Partimizin kurucu beyni ve ruhlarından biri olan Kemal PİR'in önderliğinde, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişinin üzerinden henüz kırk gün bile geçmeden bu güruha nasıl ölümcül bir darbe vurulduğunu da gururla anıyor. Yaşadığımız günler daha dün denilebilecek geçmişi ve bugünüyle büyük tarihi öneme sahip. Siverek'in en kanlı, en despot feodal işbirlikçi gücü olan, ama bununla da yetinmeyip bunu tüm Kürdistan'da bir örgütlülüğe götürme kararında olan faşist feodal M. Celal Bucak'a karşı tam başarılı olmasa da gerçekleştirilen silahlı devrimci saldırı yedinci yılını dolduruyor. Parti ve halk mücadele tarihimizde her bakımdan yeni bir dönemin ilanı demek olan ve bizi dev gibi görevlerle karşı karşıya bırakan, kendimizi her bakımdan zorlayıp özgürlük alanlarına biraz daha yaklaşmamızı mümkün ve bunu zorunlu kılan şanlı 15 Ağustos Direniş Atılımı üçüncü yılına giriyor. Bütün bu tarihi yıldönümlerini yaşadığımız bugünlerde Kürdistan ve halkı her bakımdan yine ayırdedici özellikleri olan bir dönemin içine girmiş bulunmaktadır. Gerek düşman safındaki yeni gelişen karşı-devrimci faaliyetler ve gerekse halkımız saflarında direnişin yeni boyutları, bunların daha da geliştirilmesinin yol ve yöntemleri, sorun ve çözüm olanaklarıyla bizi daha kapsamlı düşünmeye, tartışmaya ve öneriler geliştirmeye zorluyor. Yeni dönemi daha büyük başarılarla karşılamaya hazırlanırken, geride bıraktığımız dokuz yıllık silahlı mücadelemiz Kürdistan tarihinin silahlı direnmede en uzun süreli dönümünü ifade etmekte ve geleceğin yaratılışında en büyük tarihi kazanımları halkımıza sunmuş bulunmaktadır. Artık gelecek günler daha büyük başarılarla dolu geçecektir. Tarihimizde gelip dayanılan nokta halk ve Parti yaşamımızda her bakımdan kurallı, disiplinli, militan bir yaşamın içinde olmamızı gerektiren bir aşamadır. Bunun için her şeyin ortaya konulması ve mutlaka başarılması gereken görevleriyle bizi kuşatan, hem umutlandıran, hem zorlayan, hem zayıf bırakan ve hem de güçlü kılan böylesine bir dönemi mutlaka başarıyla inşa etmek durumundayız. Esas olarak insan yeteneğine dayanarak, bir kader gibi dayatılan bu statükoyu değiştirmek için tüm gücümüzü ortaya koymaktan başka bir çaremiz olmadığı gibi, başka bir istek ve hedefimiz de olamaz.

> *«Denilebilir ki, böyle olumsuz bir tablo karşısında mücadelede başarı şansımız ne olabilir... yürümeli miyiz... ve hem de cesaretle ileriye atılmalı mıyız? Bu sorulara olumlu cevapların verilip verilmeyeceğini görmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu sorulara da cevap ararken, yine büyük yol göstericimiz olan tarihe danışacağız; bu ana ne diyor, onun sesini dinleyecek, onun yol göstericiliğinde yürüyeceğiz.»*

Günümüzün sağlıklı bir çözümlemesini yapabilmek için, tarihte insanlığın gelişimine bakmak yeterlidir. Çıkışın nasıl olması gerektiğini, bunun için gerekli umut ve çabanın nereden sağlanacağını öğreneceğimiz en güvenilir öğretmen insanlık tarihidir. Günümüze baktığımızda devlerin ilişki ve çelişkilerinden başka bir şey görülmemektedir. İki süper devlet diye de tabir edilen sosyalist sistem ile kapitalist sistem arasındaki ilişki ve çelişkilerin damgasını vurduğu, üçüncü dünya ülkelerinin kalkınma sorunları, ulusal kurtuluş hareketleri, barış mücadeleleri vb. çok çok çeşitli biçimlerde somutlaşan çağımızın güncel özellikleri ortasında, dostları tarafından aşırı ihmale uğramış, kendi hakkını ilan edemeyecek kadar dilsiz, donanımsız ve mecalsiz bırakılan çağın unutulmuş halkı Kürdistan halkının, tarihin ve günümüzün tüm gerici, baskıcı özelliklerini kendisinde somutlaştırmış, muazzam baskı araçları ve imha yöntemleriyle geniş tecrübeye sahip olan düşman güçleri karşısında mücadelesinin anlamı, başarı şansı ne olabilir ki diye sorulup, bu soru işaretleri sürekli canlı tutulabilmektedir. Çekingen, ikircikli, umutsuz ruh belirtileri sadece düşmanın bilinçli olarak dayattığı taktikler olmaktan da öteye, yüzyıllardır süregelen sömürgeciliğin bir sonucu olarak halkın saflarında umutsuzluk, yılgınlık ve teslimiyet biçiminde karşımıza çıkabilmektedir. Bunu kırmakla mükellef olan direniş örgütü Partimiz saflarında da kendi etkisini duyurmakta, devrimci belirlemelerde sloganlara alabildiğine bağlı kalınırken, pratik çözümlemelerde de aynı gerçeklik yürümemekte, ikircikli, kafa karışıklığı biçiminde ifadesini bulmaktadır. Devrimci pratiğin mümkün olduğuna inancın pratik gerçekliğe dönüştürülmesinde bir kopukluğun ifadesi olan böylesi bir yaşam, içten içe kemirme, zayıf düşürme, ve yenilgilerin kapısını açmakla kalmıyor, kişiliği en soylu amaçlarından uzak bırakma gibi tehlikeleri de beraberinde getiriyor.

Denilebilir ki, böyle olumsuz bir tablo karşısında mücadelede başarı şansımız ne olabilir... yürümeli miyiz... ve hem de cesaretle ileriye atılmalı mıyız? Bu sorulara olumlu cevapların verilip verilmeyeceğini görmek büyük önem taşımaktadır. Biz bu sorulara da cevap ararken, yine büyük yol göstericimiz olan tarihe danışacağız; bu ana ne diyor, onun sesini dinleyecek, onun yol göstericiliğinde yürüyeceğiz.

Kürdistan'da Boyutlanan Direniş, Mücadele Tarihimizin Daha Derin Özümsenmesini Gerektiriyor

Tarih iki tür gelişmeyi tanımaktadır. Birincisi; insan toplumunun belli bir evresinde sınıflı topluma geçişin başlangıcından itibaren oluşan resmi siyasal düzenler, ki bunlar çeşitli köleci devletler, devletçikler, imparatorluklar biçiminde karşımıza çıkan düzenlemelerdir. Bu düzenlemelerin içinde bulundukları çeşitli aşamalar, bu aşamanın özelliklerine uygun olarak yürütülen ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal ilişki ve çatışmalarla karakterize edilir. Ya ilerlemeye, ya gerilemeye yol açabilen, kısaca resmi güçlerin tayin ettiği gelişmelerle ve daha çok da niceliksel gelişmelerin toplamından ibaret olan, bir yönüyle böyle yürüyen bir tarihsel gelişim gerçeği vardır. İkincisi; resmi toplumun niceliksel gelişmesinin belli bir evresinde artık daha ileriye atılımın ancak patlamalarla mümkün olabileceği bir aşamaya gelmenin kural ve yaşam biçimi olan ihtilal olgusunun karakterize ettiği gelişme modelidir.

Birincisinde yaşanan, resmi siyasal gücün yönetiminde askeri, kültürel ve sosyal cephede sanat, din ve bilim adamlarıyla yürütülen gelişmedir. Karşımıza orduların çarpışması, çeşitli anlaşma ve ittfakların geliştirilmesi, kültür alışverişi, dillerin karışımı, iç içe gelişimi biçiminde çıkan ve resmi tarih kitaplarında burjuvazinin, gelişmenin ancak bundan ibaret olduğunu eklemeyi de unutmadığı bu tarz gelişmenin yanında, kendisini özellikle insanlığın ağır çelişkili dönemlerinde hissettiren devrimler döneminin yaşam tarzı, çelişkileri ve çözüm yolları bambaşkadır. Burada başlangıçta büyük ordular yoktur. Köleci dönemdeki devrimlerden sosyalist sistemin geliştirilmesine kadar, ve yine ister küçük, isterse büyük ulus olsun burada başlangıçta çatışmalar ve ilişkiler büyük ordular, büyük birimler, devlet kurumları arasında olmuyor. Burada orduların karşı karşıya gelmesi ile tarih ilerlemiyor veya gerilemiyor. Burada sessiz, adsız kahramanın faaliyeti vardır. Her bakımdan donanımsız, ama resmi düzenden son derece acı çeken, her türlü baskı ve sömürüyü iliklerine kadar duyan küçük insanın sessiz çabasıyla tarihsel bir atılımın başlatılması vardır. Resmi düzen temsilcileri ve işbirlikçilerinin fazla gelişme şansı tanımadığı, yürüyebileceklerine dair hiçbir umut görmedikleri bu adsız ve çok az sayıdaki kahramanlar topluluğunun, Marx'ın bir dönemler Avrupa işçi sınıfı için söylediği, "köstebeğin burjuvazi için mezar kazması" gibi resmi düzenin bu mezar kazıcılarının yer altındaki sessiz faaliyetleri başlangıçta hissedilmeyecek kadar mütevazi, alçakgönüllü ve aynı zamanda pek fazla başarı vaadetmeyecek gibi gözükür. Tarihte buna sayısız örnek vardır. Roma'yı kurtuluşa götüren köleci devrimlerden en büyüğünün gerçekleştirilmesinin efsanesi olarak belletilen Romus ve Romulus kardeşler, bunun bir örneğini oluştururken; islamın başlangıçtaki son derece yoksul peygamberi Hz. Muhammed'in, kendilerine çok güvenen ve böbürlenen o çok zengin güçlerin altından nasıl bir dünyayı çekip kurtardığı ve bunu Arap yarımadası ile de sınırlı tutmayıp, 10-15 yıllık bir süre içinde Bizans-Sasani imparatorluklarını nasıl çöküşe kadar götürüp gerileten bir eylemi başlattığı da diğer bir örnektir. Muhammed eylemini başlattığında ne para, ne silah, ne de savaşan bir ordu vardır. Ama büyük bir inanç ve imana davet, birkaç sloganın haykırılışı ile kölelerin, çeşitli soy ve boydan insanların bir araya gelişi vardır. Günümüzde halen etkisini duyuran büyük uygarlıklardan birisi olan islam uygarlığının çıkış hikayesi böyledir. Başlangıçta yine çok zayıf olanın hareketi olarak doğan hıristiyan uygarlığının gelişimi ve İsa'nın yaşamı biliniyor. Bir yanağına vurulduğunda diğerini de çevirmeyi bir ahlak kaidesi haline getiren, ama dönemin ezilenlerine hitap ederek yola çıkan böyle bir öğretinin temsilcilerinin dünyaya yayılışı ve imparatorluklara hakim oluşunu diğer bir örnek olarak gösterdiğimizde devrimlerin büyük etkisini teslim etmemezlik edemeyiz. Bir de daha yakın bir dönemde burjuvazinin doğurucu güçlerine bakalım:

Başlangıçtaki donanımsız sanatkar, bilim adamı ve küçük tüccarın faaliyetlerinde doğan bu uygarlığın, bugün nerede ne kadar gelişmiş olduğunu uzun uzun anlatmaya gerek yoktur. Tarihin en yeni, ama aynı zamanda da en son sömürülen sınıfı olan proletaryanın devrimlerinin kurucularını düşünelim. "Kapital"i yazarken hiçbir kapitale sahip olmayan Marx'ın yaşam hikayesini hatırlayalım. Dostu Engels'le birlikte sürdürdükleri, ama fazla şans tanınmayan eyleminin sonuçlarına bakalım. Daha fazla uzatmadan, yoksul halkların başlangıçta yola çıkışlarındaki donanımsızlarını hatırlayalım. Latin Amerika'nın Kübalı ihtilalcilerinin genç yürekleriyle yaptıkları tarihsel çıkışa bakalım. Siyah ırkın yaşadığı Afrika'da her bakımdan geri ve donanımsız olan halkların başkaldırısını ve çok kısa bir sürede geldikleri noktayı görelim. Vietnam halkının, tarihin tanıdığı en büyük bir düşmana ve görülmemiş teknik üstünlüğe karşı, muazzam güç dengesizliği ortamında başlangıçta bir avuç öncü kahramanın cesaret, fedakarlık ve ustalığı ile kendi savaş yöntemlerini dayatarak sağladığı zaferin büyüklüğüne bakalım...

Ve şimdi, başlangıçta soru işareti olarak belirlediğimiz, böylesine bunalımlı dönemlerde ilerleme şansının çok az tanındığı donanımsız ve güçsüz insanlar bir şey yapabilir mi sorusuna rahatlıkla cevap verebiliriz. Her türlü ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal gelişmenin temelinde yatan olgunun devrim olgusu olduğunu, ve bunun ise başlangıçta sayı ve donanımca zayıf olan ve küçük insan diye tabir edilenlerin eseri olduğunu kabul etmek durumundayız.

Bu noktadan devrimlerin kanununa ulaşıyoruz. Bilinir ki, devrimlerin hiç de başlangıçta çok büyük ordular ve silahlarla başlanır diye bir kanunu yoktur. Tersine devrimler, büyük inanç ve umutla yola çıkan küçük bir azınlık topluluğunun azim-

«Geçmişte olduğu gibi bugün de PKK üzerine çok şey söylenmeye devam edilecek. Yakın bir tarihi de olsa, PKK'nin her yılı belki de bir asıra sığacak kadar güçlü bir gelişimin sahibidir. Bu her yıl için çok şey söylendi ve söylenmeye devam edilecek. Henüz çok küçük adımlarla, insan olmamızın koşulu olan kendi adımıza, ülkemizin havasına sahip çıkmaya cesaret ettiğimizde, düzenin en azgın temsilcilerinin yakın tarihi hatırlatarak yaptıkları tehditlerle yüz yüze idik. Hemen belirtelim ki, bu tehditlere çok az güç direniş gösterdi. Ve bunlar da çok kısa zamanda şu veya bu şekilde tasfiye edildiler, ezilip korkutuldular, mücadele arenasında teslimiyet, ihanet veya imha süreçlerinde bitirildiler. Bu imha saldırıları, bu baykuş seslerine karşı direnerek ayakta kalmasını bilen tek güç PKK'dir.»

li çabaları üzerinde gerçekleşmiştir. Her resmi düzen alt ve üst yapısıyla gelişmelerin önünde bir engelse devrimin kanununun işlediği, başlangıçta böylesine zayıf bir azınlığa, donanımsız bir kitleye dayandığı, savaşın da buna bağlı olarak sık sık bir isyan yeteneğinden öteye varmadığı, yetersiz yol, yöntem ve araçlarla başladığı ama, ilerlemenin de ancak bununla mümkün olduğu, devrimin temel kanunu olan üretim ilişkileri ile üretim güçleri arasındaki çelişkinin bu eylemler tarafından ileriye yönelik olarak çözüme kavuşturulduğu, bugün toplum bilimlerinde hemen hemen teslim edilen gerçektir.

Açık ki, birbirine çok yakından bağlı olan bu tarihi gelişmede devrimin gücü ve tanımının bir kez de bizde sınanması durumu vardır. Kürdistan halkı, zayıflığına, donanımsızlığına ve bilinçsizliğine rağmen bu kanunu kendi gerçekliğinde işletebilecek, ilerlemenin kaynağını ve kanunu kendi yaşamına uygulayabilecek midir? Tarihe böyle bakan, bu soruya açık ve olumlu cevap verir. Ve zaten PKK'nin oluşumunun temel gerekçesi budur. Tarih, başlangıçta bir avuç adsız kahramanın küçük çabasının yoğunlaşmasıyla ileriye fırlatılır. Kendi tarihinin en karanlık döneminde bile olsa bir halk eğer kendini ileriye atmak istiyorsa, içinde bulunduğu koşullar ne olursa olsun öz gücüne dayanarak yeteneğinde olan her şeyi sergilemesi yeterlidir. Yani zayıflıkları ne olursa olsun bununla ayağa kalksın, ama gittikçe yumruklarını sertleştiren, iradesini çelikleştirip yetkinleştiren, kendi savaş tekniklerini geliştiren bir halk olmaya doğru azmetsin. Buna inanç ve çaba yoğunluğu göstersin. Böyle bir durumu yarattığında bu halkın soykırım türünden de olsa en gerici ilişkileri yıkıp parçalamaması için bir neden yoktur. Belki çok kan dökülür, çok acı çekilir, ama sonucun mutlaka onurlu olacağı da kesindir. Nihai zafere doğru gidişte yenilgiler dahi bu halkı güçlendirecek, savaşta dökülen kanların özgür yaşamın bedeli olduğu bilinerek en doğru yaşam biçimi olarak çekilen acılara katlanılabilecektir. Geçmiş karanlıktaki düşkün yaşama bunun tercih edileceği bir gerçek olarak kabul görecektir.

PKK, tarihsel gelişmenin formülasyonunun Kürdistan gerçeğine uygulanmasıdır derken kastedilen budur. PKK hakkında da başlangıçta çok şey söylendi. Düşmanın "bir karınca gibi ezeriz" dediği, resmi düzen ilişkileri içinde sıkışıp kalan küçük burjuvaların pek de ciddiye almadıkları, "adı sanı belli olmayanların, bilinçsizlerin, çobanların hareketi, eşkiyalar" vs. gibi çeşitli adlarla adlandırdıkları bu hareketin başlangıçta çok donanımsız ve hatta yöntemsizliklerle atıldığı dokuz yıllık savaşına bakıldığında, bu güçler için söylenebilecek ne kalmıştır? Çağımızın kalın perdeler haline gelen kulak zarlarını adeta çekiç zoruyla tırmalayarak kendimizi duyurmaya çalıştığımız, bu halkın da var olduğunu ve özgürlük istediğini haykırırcasına dosta ve düşmana dayattığımız, her eylemi bir çekiç darbesi olan bir öncünün şahsında halkımızın geldiği konum nedir; bu inkar edilebilir mi? Buna kimsenin gücü yetmeyecektir.

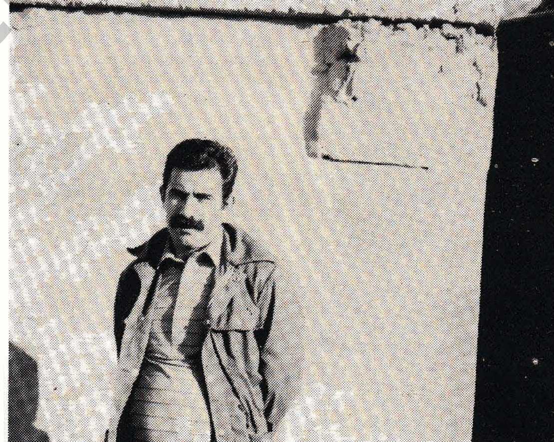
Geride bıraktığımız yıllar önemli mücadele yıllarımızdır. Bugün ülkemizde, en yoksulundan en zenginine, en yurtseverinden en hainine kadar, herkesin iliklerine kadar duyduğu bir mücadele gerçeği var. Ve buna imzasını koyan tek örgüt PKK. Geçmişte olduğu gibi bugün de PKK üzerine çok şey söylenmeye devam edilecek. Yakın bir tarihi de olsa, PKK'nin her yılı belki de bir asıra sığacak kadar güçlü bir gelişimin sahibidir. Bu her yıl için çok şey söylendi ve söylenmeye devam edilecek. Henüz çok küçük adımlarla, insan olmamızın koşulu olan kendi adımıza, ülkemizin havasına sahip çıkmaya cesaret ettiğimizde, düzenin en azgın temsilcilerinin yakın tarihi hatırlatarak yaptıkları tehditlerle yüz yüze idik. Hemen belirtelim ki, bu tehditlere çok az güç direniş gösterdi. Ve bunlar da çok kısa zamanda şu veya bu şekilde tasfiye edildiler, ezilip korkutuldular, mücadele arenasında teslimiyet, ihanet veya imha süreçlerinde bitirildiler. Bu imha saldırıları, bu baykuş seslerine karşı direnerek ayakta kalmasını bilen tek güç PKK'dir. En az dışındakiler kadar kendi içinde de görülmemiş soysuzluk ve ihanet örnekleriyle karşılaşan, ama aynı zamanda buna karşıt bir direnişle insan soyunun en sevilir ve sayılır bir noktaya geldiğini de gösterebilecek kahramanlık değerinde eylemin sahipleri, o eylemleri doğurtan düşünce ve ruhun sahipleri var. Çok zayıf bir başlangıçtan günümüzün büyük umuduna eriştiğimiz dokuz yıllık böyle bir dönemin muhasebesi çok öğreticidir. Halk gerçekliğimizde devrimci sanatın doğuşundan tutalım, toplumun en vurucu gücü olan ordu kuvvetinin oluşumuna kadar her şeyin anası rolünü oynayacak kaynakların bulunabileceği bu gerçeklerimizin tartışılmasında, olumsuzluklardan arınılarak, olumlulukların çözümleyici güce dönüşüm şansı, ama bunun da ötesinde gelişmiş koşulları vardır. Yaşadığımız sürece, halkımızın büyük umut dönemi diyoruz. Halkımızın çözüm olanaklarının büyüklüğü açığa çıkmış, kendi öz gücüne dayanmanın nasıl zaferler sağlayabileceğinin destanı yazılmıştır. Düşman için inanılmaz olanın gerçekleştiği, dostların da yine pek ihtimal vermedikleri gerçeğin geliştiği, mezarından doğrulanın destan yazdığı, yaşam umudunun bir kıvanca dönüştüğü, güç ile güçsüzün, çirkin ile güzelin, yanlış ile doğrunun bu kadar iç içe yaşarken köklü bir ayrışmaya uğradığı, yaşaması gerekenle ölmesi gerekenin bu kadar netleştiği ve bunun görkemliliğinin herkesi iliklerine kadar sardığı bir dönemi yaşamak heyecan vericidir, soyludur, yücedir.

PKK, işte böylesi bir dönemin yaratıcı gücüdür. Tarihte birçok örneği görüldüğü gibi, bugün her zamankinden daha fazla netleşen Kürdistan gerçeğinin devrimle değiştirilmesinin önünde yürüyen PKK tarihten almış olduğu derslerle ve bunu kendi tarihinin yapımında kullanıp elde ettiği başarılarla kazandığı büyük güç ve cesaretle önümüzdeki döneme yürürken, kayıpları ve acıları ne olursa olsun, tarihimizin bundan daha geri bir evreye çekilmesine izin verilmeyeceğine dair sayısız kanıtlarıyla kendini formüle etmekte, böyle bir güç olduğunu haykırmakta, savaşı bu biçimde götüreceğini söylemektedir. PKK, bugün bu gerçeği dost ve düşman tüm güçlere haykırırken, en başta kendi öz gücü olan halkın ve bu gücün çelikleşmiş, bilinçli, fedakar, cesaretli kesimi olan öncüsünün bütün özelliklerinin nasıl olması gerektiğini koşullandırmaktadır. Yürütmenin emir ve komutasını daha büyük bir sorumlulukla üzerine almaktadır. Küçük bir azınlığın hareketinden milyonların ordulaşmasına doğru kendisini görevli hissetmekte ve hedeflerini bu biçimde netleştiren bu hareket, bu tip bir yaşamın yalnız kendisi için değil, tüm halk için vazgeçilmez biricik tarz olduğunu dayatarak, ileriye doğru açılıp yürümektedir.

Hem insanlık tarihinin ve hem de kendi kısa tarihinin gözleminden çıkarılabilecek sonuçları böyle olan PKK öncülüğü, bugün yeni bir aşamanın eşiğindedir. Bu, devrimimizde silahlı şiddetin vardığı yeni bir aşama, gelişme sorunları ve çözüm yollarıyla gelişen bir dönemdir. Mücadele tarihimizde, iğdiş edilmiş ara tabaka ve işbirlikçi ruhun ve yine sosyal-şoven ve revizyonist güçlerin küfürleri ortamında devrimci şiddet devrimci gelişmenin doğurtucusu olarak daima kullanılmıştır. Bugün çok daha iyi anlaşılmaktadır ki, proletarya devrimlerinin büyük öğretmeni Marx'ın, eski toplumun yeniye doğru doğumunda ebelik rolu attettiği devrimci zor, Kürdistan toplumunda yeninin doğumunda çok daha belirleyici bir öneme sahiptir. Çünkü biz, bu ebe kendi belirleyici rolünü oynamaksızın her şeyin en onursuzu ve olumsuzunun yaşanmasının kaçınılmaz olduğu eski bir toplumuz. Burada sağlıklı bir doğuş, zorun rolünü sonuna kadar oynamasına doğrudan bağlıdır.

Devrim yalnız zor'dan ibaret değildir, fakat belli dönemlerde bazen en belirleyici etmenlerin başında yer alır. İşte bu bizim için de böyledir. Başlangıçtan itibaren Partimiz, askeri, siyasi alandan ekonomik, kültürel alana kadar düşmanın imhacı karakterine karşı Hz. İsa tavrıyla çıkılamayacağını ortaya koymuştur. Avrupa emperyalistlerinin sosyal-demokrasi cilası altında birkaç merkeze dayanarak yanlarına çektikleri bir avuç insanın kafasını, "ancak barışçıl yöntemlerle gelişebilirsiniz" diye afyonladıkları, ama gerçekte bizim için özgür barışı getirmek bir yana, imha olmanın en alçakça maskesini oluşturmaktan öteye gitmeyecek bu öğretilerine karşılık, halkımızın yüzyıllardan beri namusunu ve evini eşkiyadan kurtarmak için malını-mülkünü satarak kesici veya ateşli bir silah ele geçirip yastığının altından eksik etmediğini hatırlatmanın da bu güçler açısından bir anlamı olabilecek midir? Çok bilinçsiz bir halkın basit öz savunması için silahtan, bıçaktan, kılıçtan, hançerden vazgeçmemesinin onurunu bu baylar hiç olmazsa küçük bir zaman için duyabilecekler midir? En yoksulundan zenginine kadar bu gerçek halkımızın bütünü için geçerli iken, kendilerine "devrimci, sosyalist, kurtuluşçu" vs. diyen partiler ortaya çıktıklarında, bırakalım böyle bir davayı gerçekleştirmek, kendilerini korumak için bile olsa böyle bir araca başvurmadan yaşamaları mümkün müdür? Aldanmayalım, ve aldatmayalım. Unutulmamalı ki, kendini aldatan adam, hareket ya da ulus en tehlikeli bir durumu kabul etmiş demektir. Böyle bir düşkünlük kabul edilemez. Küçük bir aile biriminin bile kabul etmediği bu gerçek karşısında, "kurtuluşçu, sosyalist, demokratik" vs. gibi ön isimlerle ortaya çıkan örgütlerimiz, önderlerimiz gelişimi nasıl sağlayacaklardır? İlerlemeyi sağlarken zor ne gibi bir rol oynayacaktır? Bu soruya cevap vermedikleri müddetçe, bunlar, sahtekarlıktan, uşaklıktan, en rezil tipler olmaktan kurtulamayacaklardır. Ve PKK de, bu düşkün sıfatlardan kendilerini arındırmadıkça her dönemde ve her biçim altında onların yakasını asla bırakmayacaktır. Onların hakkettikleri dersi verecek ve mutlaka halka layık bir düzeye getirecektir.

İşte bunun için diyoruz ki, devrimin doğasına bağlılığın bir gereği olarak Partimiz, daha küçük tohumlar halindeyken bile varlığını korumak için, halkımızın yaptığı gibi, küçük bir tabanca, ya da çakısını baş ucundan eksik etmemekle doğru olanı yapmıştır. Tarih bugün bunu doğrulamıştır. Küçük hançerimizle, tüfeğimizle savaştık ve bugüne geldik. Yüzlerce düşman subayını, faşist askerini, polisini ve yine binleri geçen ajan, işbirlikçi ve haini devirdiğimizde ve bizim de her birisi bir destan yaratan yüzlerce direnişçimiz ortaya çıktığında halkımız ve hatta tarihimiz ne kazanıp, ne kaybetti? Büyük umudun yaşandığından bahsedilen Kürdistan'da bugün güçlü olan kim? Kim onurlu yaşıyor? Zindandaki adamın direniş sesini dinleyelim; en vahşi işkenceler altında, kapatıldıkları kaplan kafeslerinde birer kaplan kesilen bu direniş değerlerinin sesi yedi yıldır hiçbir an kesilmedi. Halkımızın en büyük güç ve onur kaynaklarından birisi de budur. Bu büyük direniş kahramanlarının başında yedi yıldır her gün idam ipi sallanmaktadır. En ağır şiddet ortamındalar, ama ezilmiyorlar; bir saniye bile işkenceden yoksun kalmış değiller, ama direniyorlar. Bu çelik insanlardan bahsetmek gerekiyor. Bunların şahsi adlarını söylemeye gerek yok. PKK tarihinde bunların nicelikleri yüzleri geçer. Onların tek bir tanesini bile bir ordu yerine, insanlık yerine koymalı, böyle anmalı, böyle tanımalı, böyle yaşamalıyız. Onlar bunun için değerlidirler ve böyle anılmayı çoktan hakketmişlerdir. Yüreğinin bir köşesiyle PKK budur.

Dağdaki direnişçilerimiz anılmalı, selamlanmalıdır. Düşmanın, "açlar, susuzlar, soğukta yaşıyor, leş yiyorlar" diyerek, küçük düşürmek istediği, ama halkımız açısından bir iftihar vesilesi olan bu direniş çabaları ve kahramanlar, en büyük değerlerimizdendir. Vahşi bir şiddet ortamında silahı ile kendini savunan yürek, belli ki halkımıza çok şey kazandırdı. Tarihimizin modernleşmesinde en önemli rollerden birisine de bunlar sahiptir. Bütün eksikliklerine karşın, yıllardır ülkemizin doruklarında, en kuytu köşelerinde yükseltilen direnişin sahipleri tarihimizde şerefle anılacak ve öyle değerlendirileceklerdir. Hangi düşman çarpıtması ve uşaklarının maskelemesi bu gerçeği örtebilir? Direnişçiler, Kemal PİR önderliğinde faşist Süleymanlar kliğinin arabasına ilk darbeyi vurduğunda, küçük gibi gözüken bu eylemde bir meydan savaşı kazanılmıştır. Celal Bucak hainine saldırı düzenlendiğinde, yüzyıllardan beri sarsılmaz diye dayatılan o otorite yerle bir edilirken, kazanılan, bir meydan savaşındaki zaferden daha az bir olay değildir. 15 Ağustos Atılımı ile, düşmanın işgal altında tuttuğu kentlere birkaç saatliğine de olsa direniş güçlerinin sağladığı hakimiyet, bu küçük zaman birimi içinde özgürlüğü ilan etmeleri bir meydan savaşından daha az bir olay değildir. Kürdistan tarihinin özelliklerinin derinliğini yakalamasını bilenler, bugün bu gerçeği açıkça teslim etmektedirler. Biz bu dönemin şiddet eylemlerine tapınmıyoruz. Her şeyi yarattık deyip, büyük zaferler kazandığımız zannıyla kendimizi avutmuyoruz. Tam tersine atılan adımları ve yaratılan gelişmeleri yetersiz görüyoruz. Bunlar bizim için henüz küçük başlangıçlar, ısınma hareketleri, birer deneme eylemleridir. Daha yürümeye yeni başlayan çocuğun, ayağa yeni kalkan hastanın hareketleridir.

Düşman şunu çok iyi bilmek zorundadır ki, dayattığı zulüm düzenine karşı biz de devrimci şiddeti görülmemiş boyutlara vardırmak zorundayız. Bir islamın kılıcı boşuna ortaya çıkmadı. Kur'an, dönemin büyük zulüm düzenini devirmede çok acımasızdır. Ama, kölelere, kadınlara acır, onların daha iyi yaşaması için tedbir alır. Dönemine göre en iyi insancıllığı temsil eder, ama kılıcı daha doğuşunda kullanmamazlık etmez. Bu kılıç şakırtıları günümüzde bile etkisini sürdürüyor. Kürdistan bugün küfür, kahır, zulüm altında inim inim inliyor. Halkımız geri, bilinçsiz, işsiz, sağlıksız bir yaşayışa mahkum. Bu ülkenin insanları elbetteki islamın kılıcını aratmayacak bir şiddet yöntemiyle savaşacaklardır. Yalnız teknik değil, çeşitli örgütlenmeleriyle, ardı arkası kesilmeyen eylem çeşitliliğiyle savaşmak zorundadırlar. Düşman az zulüm dayatmamıştı. Ne hıristiyanlığın, ne islamiyetin, ne kapitalizm ve ne de sosyalizmin doğuşunda günümüz Kürdistan'ında yaşandığı kadar kahır, zulüm ve karanlık vardır. Burada sadece fiziksel imha ile de değil, insan onurunun asla kabul edemeyeceği gerçeklerle yüz yüzeyiz. İşte bunun için şiddet, bunun için savunma, bunun için insanlığa sarılmak gerekiyor. Böylesine vahşi yöntemlere karşı insanlığın kullanabileceği yöntem ne olabilir? Öyle bir düşman ki, sana adını, ülkenin havasını özgürce teneffüs etmeni bile çok görüyor, dağıtıyor, parçalıyor, dünyanın dört kıtasına savuruyor, işsiz, hasta ve bilinçsiz bırakıyor, bunların dile getirilmesini bile kabul etmiyor. Böyle bir düşmana karşı yapılması gereken nedir? Barış içinde birlikte yaşanabilir mi? Her türlü oportünist, sosyal-şoven ve revizyonist ağızların söyleyip-yazdıklarını kabul etme alçaklığını gösterebilir miyiz? Eğer insanlığımızı az bir şey bile yitirmemişsek bunu kabul edebilir miyiz? O halde, yapılması gereken bellidir. PKK, geçmişte şiddeti kullandığı için değil, az ve yöntemsiz kullandığı, çeşitli biçimlerine kavuşturamadığı için suçlanabilir. PKK'nin adına hareket edenler, devrimci şiddete yaşamın en vazgeçilmez karakteri olarak sarılmalıdırlar. Ama, buna bazen eğreti, geçici ve hatta korkakça bakanlar

olabildi. Yalnızca silaha ve silahlı örgütlenmeye değil, bunu doğurtacak olan ideolojik-politik örgütlenmeye de aynı biçimde yaklaştılar. Hemen belirtelim ki, en az askeri örgütlenme kadar ideolojik-politik örgütlenme de özgürlüğü doğurtacak olan şiddet örgütüdür. Bizde yerinde söylenen bir söz bir mermidir, zamanında yapılan bir tahlil büyük bir silahtır; zamanında kurulan bir ideolojik-politik örgütlenme bir askeri ordudur. Bu geçmişte böyle idi, önümüzdeki dönemde de böyle olacaktır. Bizde her şey ideolojik, politik, ekonomik, kültürel bir mermi, bir silah değerindedir.

Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşacak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır. Kısaca, onursuzluğu kabul etmeyeceklerdir. Ülkelerinden soysuzca atılmayı, kültürlerinden koparılmayı kabul etmeyecek ve buna karşı savaşacaklardır. PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir. Şimdiye kadar anlamamış olanlar da bunu çok iyi anlamalıdır. İçinde ve dışında başka türlü yorum yapanlar, başka türlü PKK diye sayıklayanlar varsa bugün bunu her zamankinden daha çok bilsinler. Tepeden tırnağa, doğuşundan günümüze kadar, ve son zafer noktasına kadar PKK amacına ulaşmak için bu karakterinden vazgeçmeyecektir. Vazgeçirmek isteyenleri amansızca ezecektir. Parti gerçeğini yaşayanlar, Parti yaşamının bu ilkesi ile dopdolu yaşamalıdırlar.

Yeni döneme girerken, geçmişin deneyimleri üzerinde daha iyi dövüşmenin bilincini, cesaretini, fedakarlığını kazanmış durumdayız. Çocukluk savaşçılığından biraz uzaklaşıyoruz, uzaklaşmak zorundayız. Daha kurallı, daha disiplinli, olgunca sürdürülen bir savaştan bahsediyoruz.

Direniş Mücadelemizde Geldiğimiz Aşama Kürdistan Devriminin Yasalarını Daha Güçlü Kavrama ve Uygulamayı Dayatıyor

Tarih sahnesine barbar bir güç olarak çıkan ve günümüze kadar da insanlığın bağrında bir hançer gibi saplı duran Türk egemen sınıflarının son derece gerici bir zor temelinde kurulmuş ve ona dayanarak yaşayan iktidarı artık kaçınamayacağı yıkım noktasına gelip dayanmıştır. Partimiz ve halkımız yeni mücadele evresine girerken bu noktayı çok iyi bilmektedir.

Partinin birçok tahlilinde 12 Eylül faşizminin doğuşu, TC'nin doğuşuna ve o da Osmanlı gerçeğine dayandırılarak izahı yapıldı. Türk egemen sınıflarının gelişmesinin ve güncel durumunun yeniden izahına gerek yoktur. Ama, ana hatlarıyla birkaç noktaya değinmenin yine de yararı olabilecektir.

"Türkiye'ye rağmen Türkiye'yi güçlü kılacağız" diyen dünya emperyalizminin açık desteği ile dünyanın hiçbir kıtasında varılmamış boyutlarda kuralsız bir sömürü, işkence ve zulmü dayatan 12 Eylül faşizmi, 7. yılına girmek üzeredir. 7 yıllık baskı, sömürü ve işkenceyi yaşayan halklar gerçekliğimiz ve bunu iliklerine kadar yaşayan bir PKK var. Öte yanda ise, yaşamaması gereken, ama arkasındaki gerici bir sistem tarafından yaşatılmaya çalışılan tarihin ve çağın tanıdığı en barbar bir güç. Dünyamız yakın tanığıdır ki, tarihin çöp sepetine atılması gereken bu enkaz zorla ayakta tutuldu ve halkların bağrına böylesine dayatıldı. Ama insanlık bu rejim altında çok şey yitirdi. Bu rejim, yalnız Türkiye ve Kürdistan halkı değil, henüz demokrasi kırıntıları var sayılan Avrupa halklarına da kabul edemeyeceği bir onursuzluğu yaşattı. Bütün Ortadoğu halklarına da yine kirini taşırdı. Bu faşist rejim, son derece tehlikeli bir aygıttır. Yaşamak için genişlemek zorunda; genişlemenin imkanı olmadığı için de içe yönelmek zorunda. Içe yöneldikçe zehrini sonuna kadar kusmak, toplumu kirlettikçe kirletmek, ahlaksızlaştırmak zorunda olan bu güç, bugün artık yeni bir döneme gelip dayandı. ABD, İngiltere ve Almanya'sıyla gerici emperyalist ananın doğurttuğu "demokrasiye dönüş" diye tabir edilen bu "demokrasi", ebesine layık bir çehreyle doğmuş ve sırıtmaktadır. Doğurtanlar bile buna demokrasi diyemiyorlar, utanç verici durumlara düşüyorlar. Faşist Evren-Özal kliği, arkasındaki generalleri, iş adamları, hokkabaz sanatçıları, yağcılarıyla artık kabul edilemeyecek kadar toplum tarafından atılmak isteniyor. Ama bunlar, bir milyonluk orduya dayanılarak, iç ve dış ekonomik finans kaynaklarına dayalı yardımlarla toplumun başına oturtulmaya çalışılıyorlar. Buna güç yetiremediklerinde birtakım aygıtlar daha hazırlıyorlar. Seçim yılı dedikleri 1988'e doğru birtakım ısınma hareketleri var. 12 Eylül'ün icazetinden geçen sosyal-demokrasinin, rejimin şıkışması durumunda devreye sokulacak bir güç olarak hazırlandığı biliniyor. Adına sosyal-demokrasi denilen bu güç, Türkiye ve Kürdistan için demokrasinin her türlü gereğini, düşünce ve mücadele özgürlüklerini reddetmekle de kalmıyor, adını bile inkar ediyor. SHP'nin kurucularından Metin Toker, 12 Eylül rejiminin baş mimarlarından birisidir. Yüzünün çok az bir kısmı dışarıdan gözüken SHP'nin faşizmle hastalıklı olduğu herkesin bildiği bir gerçektir. Adına sağ veya sol denilen partileriyle kendisine "demokrasi" cilası çekmeye çalışan resmi düzenin, geçmişi, günümüzü ve geleceğiyle toplum için hiçbir özgürlük ve demokrasi tanımayacağı, iç gelişmeleri ile bunu sağlayamayacağı, çokça vurgulandığı gibi bir kez daha vurgulanabilir. Bu resmi düzen içinde tek bir parti vardır: Ordu partisi. Merkezinin Genelkurmay olduğu bu parti ajanlarını sağa-sola yerleştirmekte, yaşanan dönemin özelliklerine göre çeşitli maskeler altında ve değişik adlarla piyasaya sürülmektedir. Bu partiye kimi zaman Abdülhamitçilik, kimi zaman istiklal, kimi zaman İttihat ve Terakki denildi. Kimi zaman da Atatürkçülük-CHP, ya da Bayar-Menderes partisi olarak isimlendirildi. Bu parti daha dün nasıl ki Demirel ve Ecevit'lerin partisinde ifadesini buldu ise, bugün de ANAP, SHP ve diğerleri ile ifade ediliyor. Hangi ad altında olursa olsun bütün bunların merkezinde Milli Güvenlik Konseyi ve Genelkurmayın olduğu, belirtmeye gerek kalmayacak kadar açıktır. Türkiye'de ekonomiden siyasete ve kültüre kadar her tarafa ellerini uzatan ordu ağırlıklı bu parti tektir. Bugün radyo ve TV'de 12 partinin bildirileri okunuyor. Ama bunlar bir kişiliğin örgütsel çehresi olamayacak kadar davul partilerdir. Sol da bundan farklı değildir. Belki 12 tanesi resmileşmiş olarak ortaya çıkıyor, ancak bir o kadar da resmileşmemiş olan ve hatta kendilerine illegalite süsü veren balon örgüt olmaktan öteye gitmeyen "sol" var. Devletin bazı ajanlarınca idare edilen bu organizasyonlar pek tabii ki, devletle savaşmıyor, onu allayıp pulluyorlar. Milli istihbaratı, kontrgerillası, sivil partileri ve kültür kuruluşlarıyla Türk partisinin özellikleri böyledir. Türk ulusu daima ordu millet diye tabir edilmiştir. Ordu, milletin beynine ve ruhuna gerçekten de ağır biçimde sinmiştir. Onun ölçüsü şiddetten örülmüştür, normal siyasi gelişmeyi tanımaz. Avrupa'da çokça görülen siyasetin askeri araçlara fazla başvurulmadan yürütülmesi Türkiye'de aranmamalıdır. Türklerde siyaset şiddet biçiminde yürütülür. Askeri şiddet siyasetin en yoğunlaşmış ifadesi olarak belirlenir. Türkiye'de bu başlangıçtan günümüze kadar böyledir. Demirel ve Ecevit'lerin de içinde yer aldıkları koronun, ordu gitsin biçimindeki sızlanmalarının Türkiye'de hiçbir geçerliliği yoktur. Türkiye'de normal siyasi kuruluşlarla devlet yönetimi gerçekleştirilemez. Yönetime her zaman damgasını basan ordudur, Genelkurmaydır. Birçok tarihsel dönem, bu gerçeğin yalın ifadesidir. Ordu-millet kavramı boşuna ortaya çıkarılmamıştır. Geçerli son söz askerindir denilirken, tarihsel ve güncel nedenlere dayanılmaktadır. Ortadaki saçaklara bakıp aldanmayacaksak, Türk egemen sınıfları bir oligarşi oluşturuyorlar diyoruz. Generalleri, iş adamları, kültürcüleri gibi çok çeşitli ögeleriyle bir araya getirilen bu blok, merkezinde Genelkurmaylığın yer aldığı bir karar ve yürütme gücü biçiminde toplumu idare ettiği gibi, Kürdistan ve giderek tüm bölge üzerinde denetim, baskı ve sömürüsünü icra etmek istiyor.

«Eşiğinde bulunduğumuz yeni dönemin fırtınalı geçeceği çok açıktır. Her şeyden yoksun bırakılanlar, bu her şeyi kazanmak için kıyamet koparacak, her araçla savaşacak, her türlü örgütlenmeyi yaratarak, her türlü araç ve yöntemle kendilerine özgür yaşam alanı açacaklardır.

«... PKK eşittir bunun sloganı, bunun eylemi, bunun adı, bunun silahı, bunun kendisidir.

«... Tepeden tırnağa, doğuşundan günümüze kadar, ve son zafer noktasına kadar PKK amacına ulaşmak için bu karakterinden vazgeçmeyecektir.»

Gerçeği bu biçimde algılayan, bilincini bu biçimde yetkinleştirerek bunu örgütlenme ve eyleme dönüştüren hareketin ifadesi olan PKK, kendisini yanıltmadığı gibi halkını da yanıltmak istemedi. PKK'nin bu karakterdeki bir düşmana karşı barışçıl yöntemlerle kendini aldatamayacağı açıktı. Karıncanın fil ile savaşımının kurallarını o da kendi gerçekliğinde yaşatacaktı. Ve PKK bunu yaptı. Karşısında savaştığı güç bir hurdalık da olsa onu küçük görmedi. O, bir şiddet enkazı, ömrünün sonuna gelmiş bir canavar da olsa henüz kolunun ulaştığı yeri yıkmak isteyen bir düşmanla savaştığını bilerek, onu kendi savaş düzenine çekmek zorundaydı. Bu konularda yanılgılara fazla düşülmedi. Eğer bir eksiklik aranacaksa burada aranmamalıdır. PKK eksikliklere de, fazla yanılgılara yer bırakmayan bu tahlillerin ışığında örgütlenme, eylem ve yöntem çeşitliliğinin geliştirilmesiyle, zaman, mekan ve mevcut olanakların iyi kullanılması temelinde giderileceği biçiminde baktı. Böyle bakmaya devam edecektir. Bugün, düşmanın kendisini bir şiddet enkazı biçiminde somutlaştırmasına karşın, halkımızın da Parti önderliğinde tutum takınması gereken gerçek bir savaş konumu yaşanmaktadır. Bu, her yöntemle kendisine dayatılan bir savaşa karşın, halkımızın kendi savaşımıyla karşılık vermesidir. Parti tarihimizin dikkatle incelenmesi gerçeğin böyle olduğunu gösterir. Kendine has aşamaların irdelenmesinin ele alınış tarzının böyle olmasını şart kılıyor. Ve buradan çıkarılacak dersler ise geleceğin nasıl fethedileceğini gösteriyor.

PKK tarihinde atılan her adım halka bir çağrı ve mesaj niteliğini taşır. Düşmana vurulan her darbe onun yenilmeyecek bir düşman olmadığını ortaya koymuştur. İster ideolojik ve isterse silahla işbirlikçi ve ajan yapılara vurulan her darbede, halka "feodallere boyun eğmeyin, adınızı, özgürlüğünüzü ilan edin, ilerleyin" mesajı verilmiştir. Bucaklara, Süleymanlara vb.'lerine indirilen darbenin halka ilettiği mesaj buydu. Tabii ki, halk da buna coşkuyla karşılık verdi. Hain işbirlikçi feodallere, onları himaye eden jandarma ve polise karşı vurulan darbeler birer şahmerdan darbesiydi ve yeni yaşamı, umudu körükleyen gerçek güç kaynaklarıydı. Bunların sonuçlarını özümsediğimizde, özgürlük için savaşta yılmamamız ve bunu yalnız kentlere değil dağlara, köylere taşırmamız gerektiğini ortaya çıkardık. Artık partileşmenin gerekli olduğu sonucuna vardık. Başlangıcın küçük ideolojik kıvılcımları, bizi, daha üst düzeyde bir örgütlenmeye, daha iyi bir faaliyete ve daha gelişmiş bir politik yapılanmaya götürdü. Partileşmemizin gelişmesi ile ülkenin dört bir tarafında jandarmaya, polise ve ajan kliklere karşı dalga dalga direnişler kabardı. Milyonlar ulusal ve sınıfsal bilinci iliklerine kadar duyarak, adına ve haklarına sahip çıkmaya başladı. Düşman bu kez, Maraş katliamı, ardından sıkıyönetim ilanları ve 1980'lerde 12 Eylül faşist darbesi ile cevap verdi. Ancak, bundan Partimiz yılmadı, tersine daha güçlü sonuçlara ulaştı. Maraş katliamının tahlili bizi devletin askeri faşist niteliğini daha yakından tanımaya götürdü. İdeoloji ve Politika Nedir, Nasıl Ortaya Çıkmıştır? broşüründe daha gelişmiş bir ideolojik-politik bilince ulaşıldı. Direniş eylemleri bizi gerilla mücadelesinin nasıl geliştirilmesi gerektiği sonucuna götürdü. Siverek, Mardin, Siirt ve hemen her tarafta ilk denemesine girilmeye çalışıldı. 12 Eylül faşist rejimi henüz iktidara gelmeden, muhtemel bir boğuluşu önlemek için nefes borularını dışarıya taşımamız gerektiğini ilk gören güçlerin başında yer aldık. 1979'da nefes borularımızı dışarıya kadar yansıttık. Hareketin güçlenme odaklarını harekete geçirdik. Ortadoğu ve Avrupa ile de yetinmedik; Hareketimizin nefes borularını dört kıtaya yayarak güç biriktirmeye çalıştık. Bunlar, bizim amaçlarımıza ve özgürlüğümüze nasıl bir tutkuyla bağlı olduğumuzun ve nasıl gelişeceğimizin veciz ifadeleridir.

Bütün bu hazırlıklar sürecinde, küçük-burjuva devrimciliğinin baskı ve zor dönemlerinde tasfiyecilik, erime, teslimiyet ve ihanet biçiminde şekillenen hakikati Türkiye-Kürdistan muhalefet saflarında ve Partimiz içinde yakından gözlendi. Ama, halkın özgür yaşamına vazgeçilmez bir bağlılıkla bağlı olan, insanlığı böyle ele alan ve böyle yaşamak isteyen öncü de çaba harcadı. Tüm gücünü ortaya koyarak yeni hamlenin nasıl yaratılması gerektiğini düşüncede ve eylemde en güçlü tarzda sergiledi. Kürdistan'da son tahlili, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu, 12 Eylül faşizminin tahlili, örgütlenmenin çözümlenmesi, ülkeye dönüş ve mücadeleyi daha bilinçli-daha planlı başlatmanın hazırlıkları, 1981 I. Konferans ve 1982 II. Kongre kararlarını ülkeye taşırma, meyvelerini verdi. Bazılarının çok eksik, yanlış ve ikircikli yaklaştığı bu hazırlık sürecini ne pahasına olursa olsun bir atılıma dönüştürme gereği tarihimizde en şanlı sayfaların yazılışını bir gerçek haline getirdi. İşte, 15 Ağustos Atılımı, halkımızın direniş tarihinin en şerefli sayfası olarak yeni atılımlara doğru yol gösteriyor.

12 Eylül faşizminin bütün suçlarını onaylattırırcasına "demokrasi"ye geçme iddiasını içte ve dışta ilerici insanlığa dayatması elbetteki karşılıksız bırakılamazdı. Zindanlardaki vahşet unutulamazdı. Türkiye ve Kürdistan halklarına dayattığı görülmemiş sömürü ve baskı ahlaksızlığı affedilemezdi. Beynimizi ve yüreğimizi katık ederek, bir avuç kahramanın atılımıyla da olsa bu dönemi mutlaka direnişle karşılamalıydık. Bu sadece bir Parti görevi değil, insanlık onurunu korumanın gereğiydi. Bunu derinden duyan Partimiz, birçoklarının çılgınlık diye kötülemek istedikleri ve ömrümüze saat biçtikleri bir dönemin içine atılırken sadece ve sadece insanlık onurunu ve özgürlüğümüzü düşünüyordu. Ve nitekim her zaman olduğu gibi kazanan yine insanlık oldu; gerileyen ise 12 Eylül faşizmi. 15 Ağustos Atılımı yenilgi korkusunu düşmanın yüreğine bütün ağırlığıyla oturttu. "Demokrasiye dönüş" denilen sahtekarlığa daha fazla sarılır oldu. Ecevit'ler, Demirel'ler, Türkeş'ler, Erbakan'lar piyasaya çıkarıldı. DİSK ve Barış Davalarında beraat kararları çıkarıldı. Aydınlar üzerindeki baskı hafifledi. Kısaca, sahte nitelikte de olsa geri adım atmak zorunda bırakıldı. "Pişmanlık Yasası" biçiminde de olsa idamları

uygulama cüretini gösteremedi, sonuçlarından korkmaya başladı. Partimizin bazı birimlerini imha etse de yeni katılımı önleyemedi.

15 Ağustos Şanlı Atılımının üçüncü yılına giriyoruz. Bugün direniş Kuzey-Batı Kürdistan'ın her vilayeti ve köyüne girmiştir. Bütün halk bunun heyecanı ile çalkalanmaktadır. Düşmana her gün darbe üstüne darbe indirmekteyiz. Toprağa düşen her şehidimiz bir direniş abidesi olarak dalgalanmaktadır. Bütün bunlar, Kürdistan'ı uyandırıyor; Kürdistan'da bir kahramanlık döneminin yaşandığını, boyun eğmezlik olayının ortaya çıktığını, ya ölüm ya özgürlük şiarının her tarafta yankılandığını ortaya koyuyor. Hiçbir karalama ve baskı sonuç vermedi. Demokrasi diye geliştirmek istedikleri sahtekarlıklar, Partimizi teşhir ve tecrit etmek için yurt içinde ve dışında geliştirilen olmadık çarpıtmalar ve görülmemiş boyutları ile uygulanan özel savaş bizi boğmaya yetmedi. Genelde dokuz yıldır, özelde ise iki yıldır daha da geliştirilmiş olarak uygulanan bu savaşın sonucunda gelişen yine Direniş Hareketimiz olmuştur. Partimiz, bugün küçük silahlı birimler biçiminde geride bıraktığı bu iki yılı, bütün hataları ve sevaplarıyla birlikte tarihimizde güçlü bir onur sayfası olarak ilan etmiştir. Bu dönemde birçok hata ve eksikliğin olduğunu kabul ediyoruz. Bu dönemde oportünizm vardır, sağcılık vardır, ihanet ve teslimiyet vardır. Ama aynı zamanda bu dönemde kahramanlıklar ve görkemli direnişler vardır. Bu iki yıl, tarihimizde aydınlıkla karanlığın, direnişle boyun eğmenin, çirkinle güzelin ayrışmasının netleştiği, ara tabakanın nefes alamaz duruma getirildiği, tasfiyeye uğradığı, ya bazı kırıntılar biçiminde de olsa devrim saflarına gelerek olumlu bir rol oynadığı veya karşı devrim saflarına savrulmasının gerçekleştiği bir dönemin adıdır. Tarihi bir dönem olması bu nedenledir.

Bu iki yıllık çetin mücadele pratiği özellikle üç noktada çok iyi kavranmalıdır. 15 Ağustos Atılımının doğrudan sonuçları olan bu noktalardan birincisi; devrimin bir inanç sorunu olmaktan çıkıp, planlama ve eylem meselesi haline gelmiş olmasıdır. Daha önce düşüncede işlenen, şimdi pratik gerçeklik kazanmıştır. Halkımızın askeri ve siyasal cepheleşmesinin yaratılması için iki yıllık eylemlilik dönemi çok zengin bir birikim ortaya çıkarmıştır. Yüzyıllık kölelik-teslimiyet ruhu yıkılmış, modern kılıflar altında oportünist, reformist kesimlerin devrimi saptırma ve ruhsuzlaştırma çabaları yerle bir olmuştur. Gelişmeler bu tezlerin iflas ettiğini bütün berraklığıyla ortaya çıkarmıştır. En üst noktasını 15 Ağustos eylemliliğinde bulan devrimci düşüncenin pratik gerçeklikte doğrulanması tarihi açıdan çok ileri bir atılımdır. Bu her yönüyle kavranması gereken birinci önemli sonuçtur.

İkincisi; halk ve Parti saflarında netleşmeyi sağlamıştır. Gerçek militanlar örgütünün oluşması sağlanmış, örgüt içindeki çürük bünyeleri açığa çıkarmış, bütün maskeleri düşürmüştür. Halkımız saflarında da yine direnişçi olanla olmayanı ayrıştırmış, direniş olgusunu halkımızın günlük yaşam biçimi haline getirmiştir.

«Gelinen aşama şöyle karakterize edilebilir: Kendini birinci derecede ordulaşma ile karakterize eden bu dönemde savaşımız çok kapsamlı bir muhtevada ve çok zengin örgüt ve eylem biçimleriyle gelişecektir. Bu, ordulaşan bir halk ve bu ordunun komuta kademesinden ibaret olan bir parti haline gelmek demektir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir Parti kurmayımız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaklardır. Ordulaşmada somutlaşan militan bir yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır.»

Üçüncüsü; Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini ortaya çıkarmıştır. Tasfiyeci sol'un maskesini düşürmüş, bunların kimin hizmetinde olduğunu açığa çıkarmıştır.

Kısacası, 15 Ağustos ve ardından yaşanan gelişmeler, kara bir bela gibi toplumun üzerine çöreklenen, dayattığı ruh, felsefe ve uygulamalarıyla toplumu çürüten 12 Eylül rejimine karşı insanlık hanesine en büyük katkılardan biri, güçlü enternasyonalist özelliği olan bir atılımdır.

üzerinde tartıştığı önemli bir sorun budur. Yani, halkımızın bir Ulusal Kurtuluş Ordusu haline gelmesi sorunudur. Buna ulaşmak hem şanlı bir görevin yerine getirilmesi ve hem de şanlı bir dönemin ifadesidir.

Askeri örgütlenmenin başlangıç biçimi olan silahlı propaganda bugün yeni bir aşamanın içindedir. Yani artık halkımızın gerilla birimleri biçiminde yaygın bir örgütlenmesine gidilecektir. Gerillanın oluşumu, yönetimi, işleyişi, güçlenmesi, lojistik desteği vs. tüm yönleriyle ele alınması gereken bir sorun olarak karşımızdadır. Ama önümüzdeki sorun, sadece gerillanın örgütlendirilmesi meselesi de değildir. Bunun siyasal örgütlenmesine kavuşması, yani Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin örgütlendirilmesi gerekmektedir. Nasıl ki HRK, silahlı mücadelemizin 15 Ağustos sonrası adı olmuş ve bugün Halk Kurtuluş Ordusu biçiminde şekillenecekse; Ulusal Kurtuluş Cephesi de halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olarak bu dönemde bir ilan olmaktan çıkıp örgütlenecektir. Tüm yurtseverleri, direnişten yana olanları bağrına toplayacak, onlara oynayabilecekleri rolleri verecektir. Sadece bir lokma ekmeğiyle katkıda bulunmadan, gelişkin maddi destek sunana, silahlı savaşçı güç verecek olandan bir kitle gösterisine katılacak olana, barışçıl mücadele yöntemlerinde yer alacak olanlardan silahlı mücadeleye girmek isteyenlere kadar herkesin emeğini, gücünü örgütlemeyi bilecektir. Herkese durumuna göre belli bir iş verebilecek böyle bir siyasal örgütlenme zeminini yaratacağız. Tartışmalarımızla bunun tüzük, yönetmenlik ve talimatlarını geliştireceğiz. Kongre yılımızda en önemli tartışma maddelerimizden birisi de budur. Yani, halkımızın siyasal birliğinin ifadesi olan Cephesi ve askeri birliğinin ifadesi olan Halk Kurtuluş Ordusu esasları, kaideleri ve kurallarıyla bu dönemde temeline kavuşacak, gelişme kaydedecektir.

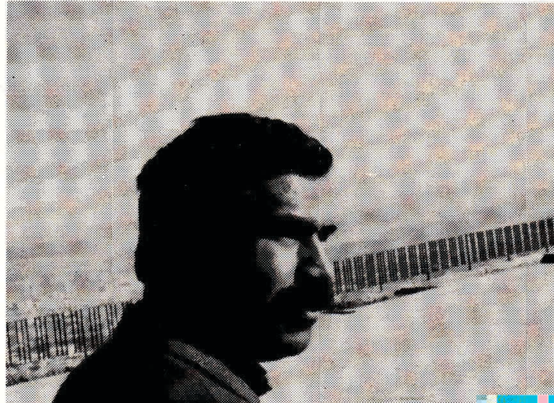
O halde, halkımızın bu temel araçlar içinde militan bir halk haline gelmesi kaçınılmazdır. Yani, siyasal bilince kavuşan, dolayısıyla cepheleşen; ele silahını alan, dolayısıyla ordulaşan; kısaca, örgütlenen ve eyleme kalkışan bir halk gerçekliğine her zamankinden daha fazla ulaşacaktır. Bunun için denenmeyen hiçbir şey bırakılmayacaktır. Düşmanın ve işbirlikçilerinin tüm engellemeleri, açık ordu saldırılarından gizli ihanet odaklarına, milis teşkilatlanmasından ekonomik yanıltma yöntemlerine kadar bütün yöntemleriyle başa baş bir mücadele yürütülecek ve halkımızın bu gelişme vardır. Yani, öncümüzün bugün baş sorunu ideolojik-politik açılım değildir. Bu sorunlar önemli oranda açılmıştır ve daha da derinliğine geliştirilebilir. Elbetteki ideolojik-politik yetkinleşmeyi küçümsemiyoruz, fakat bunlar en azından çizgi düzeyinde hazırlanmış sorunlarımızdır. Detaylandırılması mümkündür. Dönemin en önemli görevlerinden birisi olarak bu yapılacaktır. Özellikle güncel pratik politikada yetkinleşme, ideolojik-politik silahların en güçlü tarzda kulllanılması mutlaka gerçekleştirilecektir. Birçok Parti kadrosunun yakasını bırakmayan, zor durumlara düşüren, hata ve yetmezlikler içinde bulunmasına yol açan bu tıkanıklık mutlaka aşılacaktır. Yani ideoloji ve politika arasındaki ilişkinin Parti içinde ve dışında kullanılmasını, kadroları yetkinleştirip, deney ve tecrübeye tabii tutarak başaracağız. Sorunlarımızın esasının örgütlenmedeki yoğunlaşmadan kaynaklandığını, pratik politikanın örgütlenmesi sorunlarıyla karşı karşıya olduğumuzu unutmuyoruz.

Öncümüzün bugün, ikircıksiz yürüyen ve yürüten, zafere doğru giden yolda halka iyi öncülük edebilecek, azami gelişmeleri sağlayabilecek bir önderlik konumuna gelmesi gerekiyor. Merkezi yapıdan sıradan bir üyeye kadar buna ulaşma sorunlarından söz edilmektedir. İdeolojik, politik ve örgütsel anlamda çözüme kavuşan sorunlar, mücadelemizin geldiği aşamada bir genelkurmay merkezinin yaratılması ve kadroların savaşın güçlü komutanları haline gelmesi gibi dev bir büyümenin sorunları düzeyine yükselmiştir. Devrime ve kurtuluşa dair umut bugün silinmemecesine halkın saflarında yer etmiştir. Kürdistan'daki gelişmeler artık bu organların güçlü teşekkülüne bağlıdır. PKK militanları, burjuva ordularında adına kurmay subaylar denilen, savaşı ideolojik, politik ve askeri cephede yürütecek bir komuta kademesi haline gelmek zorundadırlar. Merkezimizin de yine, bir genelkurmay merkezi biçiminde çalışması gerekmektedir. Her Parti üyesinin ise iyi birer takım komutanları olarak savaşmaları gerekiyor. Öncümüz, komuta kademesi ile, takım komutanlıkları ve genelkurmay ile mutlaka böyle güçlü bir konuma gelmeli diyoruz. Kürdistan ülkesi ve halkı, herhangi bir ülke ve halktan daha fazla olarak bizim böylesine bir öncü olmamızı gerekli kılıyor.

Gerilla savaşı, herhangi bir savaş biçiminden daha fazla olarak öncünün güçlü olmasını gerekli kılar. Bazı örnekleri hatırlarsak, siyasal mücadele yönü daha ağır basan buna komuta etme, bazılarımız ve hatta önder düzeyde dediklerimiz bile kendilerini iyi bir gerilla haline getiremiyorlar. Veya kendilerini gerilla yerine koyarak, gerillanın geliştirilmesi, planlanması, yönetimi ve eğitimi işini bir yana bırakıyor, sıradan bir gerillacılıkla yetiniyorlar ve hatta bazen bunu da yapamıyorlar. Parti öncülüğümüzde derin izlerini gördüğümüz bu ucube tipin sakıncalarını çok iyi gördük ve yaşıyoruz. Bunun mücadelemiz için çok tehlikeli bir durumu belirttiğini hemen ifade edelim. 15 Ağustos Atılımı sonrası kayıplarımızın bu denli yüklü olmasının en başta gelen nedenlerinden birisinin de bu olduğunu teslim etmeliyiz. Öncünün rolünü layıkıyla oynayamaması pahalıya malolmuştur. Bu sadece Parti varlığımızla da sınırlı bir durum değildir. Halkımızın direniş umutlarıyla oynamak anlamına gelen yetersiz yönetim tartışmalarımızın en başta gelen gündem maddelerinden birisidir. Yakın geçmişin öncü yaşamındaki hata ve eksiklikler, sol ve sağ çıkışlar nedir, nasıl ortaya çıkmıştır, ideolojik-politik zeminin belirtileri, sonuçları ve önümüzdeki döneme yansımaması için nasıl tedbirlerin alınacağı hususundaki soruların tartışılması ve çözüme kavuşturulması gerekiyor.

Örgüt meselesi, tartışma gündemimizin ciddi meselelerinden biri olarak en başta yer tutar-ikircikli, tereddütlü, yürüyemeyen kadronun ne demek olduğu artık son derece açıktır. Çok defa bahsedildiği gibi bu, geçmiş toplumun sınıfsal izlerinin ve özellikle de ara sınıfın yaşatılması demektir. Parti ruhu ve örgüt yaşamıyla bağdaşmayan tutum ve düşüncelerin de anlamını soruyor ve hemen diyoruz ki, bunlar düşmanın toplumumuzun bağrında açtığı yaraların deşilmesidir. Evet, bütün bunların anlamı çok açıktır, ama üzerinde tartışılması gereken bir nokta vardır. Öncümüzün saflarında bu yarı feodal, yarı küçük-burjuva sınıfsal özelliklerin nasıl yaşadığı, kimler tarafından hangi kültür, hangi ruh belirtileriyle ve giderek hangi kılıflara büründürülerek sürdürülmek istendiği hususudur bu. Bunların temsilcileri ve yardımcıları kimlerdir, nasıl gelişmiş, ne kadar tahribata yol açmışlardır, özellikle merkezi yapımızda nasıl ortaya çıkmışlardır, tartışmalarımız bunları da açıklığa kavuşturacaktır. Ama bununla da yetinilmeyecek yetkin kararlarla çözüme ulaşılacaktır. Önderliğimizin tarihsel rolünü tam olarak oynamasını engelleyen, önemli bir tıkanma merkezi haline gelen merkezi sorunun aşılması, yine merkezin kurtuluş savaşı ve cephesini örgütleyecek en önemli dayanakları olan militanların sorunları ve tıkanıklıklarının çözümü için her şey yapılmak zorundadır.

Daha yakın geçmişte eşine ender rastlanan tasfiyecilik ve provakasyon denemelerini yaşadık. Zindanda değerli Parti önderlerimizin yaşamına da mal olsa tasfiyeciliğe karşı zaferle kazanılan bir savaş verildi. Onlara sahip çıkacak, zindanda büyük bir özveriyle yürütülen mücadeleyi bizler dışarda çok daha güçlü olanaklarla yürüteceğiz. Bunu, başta merkezimiz olmak üzere tüm Parti bünyemiz içerisinde ve dışarıda da tamamlayacağız. Sırtını kontr-gerillaya dayayan hain kesim, nasıl ki dışarda da emperyalizme ve onun her türlü kirlenmiş ögelerine, yoz ahlak kurallarına dayanarak Partiyi

15 Ağustos Atılımının 3. Yılında Parti ve Halk Olarak Önümüzde Mutlaka Başarılması Gereken Tarihsel Görevler Bulunuyor

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 3. yılında Parti ve halk olarak mutlaka başarılması gereken görevlerle karşı karşıyayız. Bağımsızlık amaçları yolunda büyüyen devrim görevlerinden söz ediyoruz.

15 Ağustos Atılımının 3. yılında ulusal kurtuluş savaşımız çoğu gücü şaşırtan boyutlara varmıştır. Düşmanımızın azgın sömürgeci-faşist saldırıları ve halkımızın PKK önderliğinde büyüyen direnişi her alanda karşı karşıyadır. Savaş giderek kızışmakta, hiçbir olgu kendisini bunun dışında tutamamaktadır. Sempati veya düşmanlık temelinde dışımızdaki güçlerin saflaşması da belirginleşmekte; gelişmeler artık bunu dayatmaktadır. Altında karşılıklı saflaş-

tir. Gerilla ordusu haline gelmiş bir halkla, bunu yöneten bir Parti kurmayımız bu dönemin en belirgin özellikleri olacaklardır. Ordulaşmada somutlaşan militan bir yaşam dışında başka türlü bir yaşamı kabul etmiyoruz. Bu, yalnız öncü için değil, halk için de böyle olacaktır. Partimizin yürüttüğü mücadele ve tartışmalar kesinlikle bu gerçeğin daha iyi ortaya çıkması içindir. Halkımızı ordu haline getirmek, öncüyü hakiki bir genelkurmay düzeyine ulaştırmak için bize neyin gerekli olduğu sorusuna, yaşanan gelişmeler ışığında artık kesin bir cevap bulmak durumundayız.

Bu sorunun cevabı gerçekte son derecede açıktır. Fakat her şeyden

ta bir kişinin kendi içindeki hesaplaşmada bile, bu hastalıkların o kişinin yakasını bırakmadığı görülecektir. Çünkü bunun toplumsal zemini, teşvik eden güçler ve gizli örgütlenme odakları vardır. Düşmanın bunlar için en büyük kuvvet teşkil ettiği "Pişmanlık Yasası" ve uzattığı diğer ihanet destekleri vardır. Emperyalizmin yine bunlar için, hazırladığı soysuz rahat yaşam imkanları vardır. Biz ise, dostlarımızdan henüz tam destek göremediğimiz, halkımızın tam örgütlenmesini yapamadığımız, bu örgütlenmeyi yaratmaya

çaba gösterdiğimiz bir geçiş aşamasını yaşıyoruz. Bu, aydınlığa kavuşması gereken sorunları bol olan, eskiye göre ne kadar büyümüş de olsa, çözüm yollarının halen çoğaltılması gerektiği bir geçiş dönemidir. Böyle bir dönemin derinliğine netleştirilmesi, gerçek özünün ortaya çıkarılması büyük öneme haizdir.

Bunu bugün yaygın bir biçimde Parti birimlerimize dayatıp, sonuç almaya çalışıyoruz. Parti davasına bağlı her ögemiz büyük bir azim ve tutkuyla bu göreve sarılarak çalışmalarına yön vermelidir. Parti içi yeniden inşada kendisini hazır hale getirmelidir. Direnişi ilerletmek istiyorsak, birincil derecede bu görev başarılmalıdır. Mevcut tartışmalar, eleştiri ve özeleştiriler bu kez artık ikircikli tutumları, tereddütü, yürümedeki hız noksanlığını, çaba eksikliğini, üsluptaki biçimsizliği, hantallığı, ilkelliği, dağıtıcılığı, sivriliği ortadan kaldırmalıdır. Bunun yerine olgunluğa, kendini kabul ettirebilen net ve şirin bir üsluba, kıvrak bir zeka ve esnek bir politikacılığa ulaşmak, ilkelere usta bir bağlılıkla çok çeşitli biçimlerde sürdürülen politik mücadele derinliğine kavuşmuş çözüm yolları ile gerilemeyi doğuran nedenleri önceden tespit etme, giderme çarelerini önceden belirleme, yeri ve zamanı iyi seçerek doğru planlamalarla çözüme götürme, birimlerimizin bugün en önemli görevidir. Parti davasına kendini bağlı hisseden her kadro, bu konuda kendini hazır hale getirmeli, kendi kişiliğinde çözüm gücü olmalıdır. Çözüm gücü olmanın anlamı ise çok iyi kavranmalıdır. Yönetebilme, aydınlatabilme, yürütebilme, örgütleyebilme, savaştırabilme her kadronun en üst biçimdeki sorumluluklarıdır. En basitinden en karmaşığına kadar mücadelede karşılaşılan sorunlar, ulaşılan bu güçle yerinde çözümlenir hale gelinmeli, sorunlar için çözüm bekleyen değil, onların çözücüsü haline ulaşılmalıdır. Yaşadığımız süreç bunu kesinlikle zorunlu kılmaktadır.

Kürdistan'ın objektif koşullarının değerlendirilmesi temelinde ele aldığımızda, öncü kendisini yalnızca teoride değil, pratikte de çözümlemiştir. Bunlar giderek daha da netleşmekte, devrim ve karşı-devrim kıyasıya bir savaş içinde bulunmaktadır. O halde, netleşen saflarımıza ancak böylesi bir öncü yaraşabilir. Ancak böyle bir öncü mücadeleyi başarıyla ilerletebilir. Böyle öncüler haline gelmek için görevlerimize disiplinli bir biçimde sahip çıkmalı, kendi hata ve eksikliklerimizi görmek ve gidermek için sağlam bir özeleştiriye cesaretle yürümeliyiz. Bunu özellikle ileri düzey kadrolarımıza dayatıyoruz. Merkezimizden sıradan bir kadroya kadar savaşı tüm boyutlarıyla yönetebilen, planlayabilen, örgütleyebilen komuta kademesi haline gelelim. Geçmişteki hatalar bizi ürkütmemelidir. Hata ve eksikliklere karşı cesaretli yaklaşım hem bir partinin, hem de bir kadronun gücünün göstergesi olabilir. Eğer özeleştiri bir günah çıkarma biçiminde anlaşılmıyor, ulaşılan aşamanın sorunlarını çözebilecek gerçek bir devrimciliğe cevap verme anlamında ele alınıyorsa hatalarımız aşılabilir. Fakat eğer özeleştiri adı altında bir yığın kurnazlıkla kendimizi yeniden Partiye dayatmak istiyorsak bunun büyük bir yanılgı olduğunu hemen söyleyelim. Kendi yetmez, olumsuz kişiliğinde ısrar edip, bunu bir de çeşitli görüntüler altında Partiye dayatmak isteyenler acımasızca tasfiye edilebileceklerdir. Bu açıdan ne kendilerini ve ne de Partiyi yanıltmalıdırlar. Bu yanıltma belki geçmişte çok sınırlı zararlara yol açtı, önümüzdeki dönemde çok daha fazla zarara yol açacaktır. Bu zararın karşılığı ise insanı en sert cezaya çarptırır. Ceza görmek için mutlaka bir düşman ajanı olmak gerekmez. Objektif olarak düşmana daha fazla hizmet etme durumları da ortaya çıkar. Onun için dikkat etmeli, bu konumlara düşmemek için insanlığımızı sonuna kadar korumalı, militan özelliklerimizi yetkinleştirmeliyiz. Partimizin bu konudaki ideolojik-politik açılımlarına ulaşalım, özümseyelim ve çizgi ezberleyicisi değil, çizgi adamı olalım. Az başarılarla çok sözü edilen insanlar olmak istemeyelim. Tam tersine, çizginin özlü bir kavranması temelinde çok iş yapan, ama son derece mütevazi özellikleri yaşayan gerçek halk adamları olalım. Bilelim ki, mücadele Partili ve ulusal kurtuluş savaşçısı olmak dışında herhangi bir kimliğe ihtiyaç duymayan insanların ellerinde yükselmektedir. Bu konuda ruhumuzda taşıdığımız kirlerden arınalım.

Bir komuta kademesi haline gelmenin anlamı yukarıda izah edildi. Önümüzdeki görevin yalnızca kendimizi değil, halkımızı gerilla ordusu haline getirmek, siyasal örgütü olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirmek olduğunu, bunun ise öncünün yetkinleştirilmesinin vazgeçilmez görevi oduğunu kavrayalım. Artık sadece çok iyi silah sıktığımızı, iyi bir öncü grubu olduğumuzu, bir silahlı propaganda birimi oluşturduğumuzu söylemekle yetinemeyiz. Silahlı propaganda, Partinin henüz halka tam ulaşamadığı, halk içinden fazla savaşçı alamadığı bir süreçte zorunlu olarak ideolojik-politik görevleri bağrında birleştiren bir dönemin daha çok kadro ve kadro adayları tarafından yürütülen bir savaş biçimiydi. 15 Ağustos'tan günümüze kadar bu yaşandı. Belki bugünden sonra da biraz daha yaşanacaktır. Fakat gelinen aşama halkın silahlı örgütlenmesi olan gerillanın başlangıç aşamasıdır. Görev bugün bir silahlı propaganda üyesi olarak savaşmak değildir, hatta onu örgütleyerek, ya gerilla ordusunda ya da Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yürütmesini bilmektir. Öncümüzün kitleye yönelik politikasının, yürütme ve yönetme gücünün önemi buradadır. Bu görevi gerçekleştirmekle mükellef olduğumuzu, önümüzdeki dönemin görevlerini geçmişle karıştırmamamız gerektiğini unutmayalım.

Öncü, halka yönelik olarak kendini bu biçimde yetkinleştirip görevli kılarken, içte de alt üst olayına dikkat edecektir. Merkezimiz gerçek anlamıyla oluşacaktır. Başta sekreterlik olmak üzere kendisini iş bölümüne tabi tutarak bütün kollarına kumanda eden, onlardaki rahatsızlığı görüp-duyan ve giderten bir beyin olmasını bilecektir. Hiçbir

---

«Yaşanan savaş içerisinde Partimiz ve halkımız saflarında hiç kimse bundan böyle keyfine göre yaşama hakkını kendinde göremez. Hiç kimse bildiğine göre hareket edip kendi kurallarını dayatamaz. Adına özgürlük de denilse ihanete özgürlük tanınamaz.

«... Belki yaşayanlarımızın yarınlarının ne olacağı belli olmaz, ama her birisi bir destan olan şehitlerimiz bizim mutlak olarak emirleri altında yürümemiz gereken komutanlarımızdır. Onların bağlı kalınması gereken sözleri ve eylemleri vardır. Onlara bağlı kalan bir yaşamdan daha yüce değer, onların dışında emrine girilmesi gereken komutanlık var mıdır? O halde, halk ve Parti olarak bu değerlerimizi gönülden yaşayalım ve yaşatalım.»

---

engelleyici çaba bizi bundan alıkoyamamalıdır. İleri düzey tüm kadroların böyle bir çözümün oluşması için sonuna kadar bu görevlerine sarılmalarını, bu görevleri hem üstlenip, hem de destekleyerek katkıda bulunmalarını istiyoruz. Halkımızın mücadelesi bugün dev adımlarla atılım sağlamalıdır. O halde, böyle bir merkeze ulaşmak mutlaka başarılması gereken görevimizdir. Böyle bir merkezin komutasında, bölge komitelerimiz, özel komitelerimiz iç ve dış temsilciliklerimiz küçükten büyüğe, basitten karmaşığa yaratıcı bir biçimde ortaya çıkarılmalı ve hepimiz bu konuda azami çabayı harcamalıyız. Bu görevleri gerçekleştirecek imkanlara, araçlara ve unsurlara her zamankinden daha fazla sahibiz. Yeter ki, iyi tartışalım, iyi seçelim ve iyi görevlendirelim. Öncüyü bütün yeteneklerini kullanıp sorumluluğunun tüm ağırlığını duyarak bu görevlerin çözümüne tekrar davet ediyoruz. Çok sözü edilen şehitlere ve direnişe bağlılığın örgütsel ifadesinin bu olduğunu, bunun dışında ilerlenemeyeceğini vurgulayarak, görevlerin altından ya da üstünden sıçramaya kalkmadan tam yaşanmasını diliyoruz.

Mücadele tarihimizin bu yeni evresini Parti ve halk olarak başarılı kılmak için kendimizi düşüncede, yürekte ve ahlakta en devrimci biçimde yansıtarak, yeniyi tüm özellikleriyle yaşamasını bilelim. Bu duruma ulaşırken kaybedeceğimiz sadece zincirlerimiz olacaktır. Geçmişte bizi ürküten ve yılgınlığa götüren gerçeğin düşmanın dayattığı gerçekler olduğunu, bu çürük yanların bizi özgürlüğümüzden, ekmeğimiz ve aşımızdan kopardığını unutmamalıyız. Devrim ve özgürlük davası, çabaların en yoğunu, bilincin en keskini, fedakarlık ve cesaretin en ilerisi ile karşılanması gereken yüce olgulardır. Bilincin olduğu yerde azmin, fedakarlık ve cesaretin olduğu yerde pratik yürütücülüğün olmaması, o halde anlaşılmaz bir durumdur. Bunlar mutlaka çözülmesi gereken çelişkili kişilikler, ya da yanlardır. Uzun süre bir arada yaşaması kişiyi hasta eder. Bu açıdan bilincimize göre pratik, pratiğimize göre bilinç, bilincimize göre azim, azmimize göre çaba, çabamızın büyüklüğüne göre azim ve bilinç iç içe örülmeli, bir tarafı iyi çalışan, bir tarafı iyi çalışmayan yarım yamalak ucube insanlar olmaktan çıkmalıyız. Bu, Partimize ve halkımıza yakışmıyor. Güzelliği, iyiliği, doğruluğu yaşayalım. Yücelmek, özgürlük yolunda yürümek budur. Buna her zamankinden hem daha yakınız, hem muhtacız ve hem de zorunluyuz.

Yaşanan savaş içerisinde Partimiz ve halkımız saflarında hiç kimse bundan böyle keyfine göre yaşama hakkını kendinde göremez. Hiç kimse bildiğine göre hareket edip kendi kurallarını dayatamaz. Adına özgürlük de denilse ihanete özgürlük tanınamaz. Bizi cehenneme götüren, düşmana kul köle eden istekleri ileri sürmeyelim ve buna müsaade etmeyelim. Bunun özgürlük sandığımız şeylerle kendimizi cehenneme götürmek demek olduğunu bilelim. Partimizin bu konuda kanla ispatlanmış gerçeğine, onun direniş kahramanlarına bağlı olarak yaşayalım. Belki yaşayanlarımızın yarınlarının ne olacağı belli olmaz, ama her birisi bir destan olan şehitlerimiz bizim mutlak olarak emirleri altında yürümemiz gereken komutanlarımızdır. Onların bağlı kalınması gereken sözleri ve eylemleri vardır. Onlara bağlı kalan bir yaşamdan daha yüce değer, onların dışında emrine girilmesi gereken komutanlık var mıdır? O halde, halk ve Parti olarak bu değerlerimizi gönülden yaşayalım ve yaşatalım.

Parti Önderliği olarak bugüne kadar belki bir halkın ve hatta bir partinin yaşamı için fazla uzun sürmeyen, ama bir kişinin kendisini kırk defa noktalar haline getirerek, yoğunlaştırarak ve böylelikle bir direniş gerçeğine dönüştürerek, alınan her nefesi, atılan her adımı devrimci gelişmenin emrine sokarak, güçsüzlüğümüzle birlikte yeteneklerimizi en verimli biçimde kullanmaya çalışarak, objektif ortamın başlangıçta umutsuzluk vaaddeden ürkütücülüğüne rağmen, bizi özgürlüğe çağıran, özgürlüğün bir yaşam gerçeği haline dönüşmesinde bizi de teşvik eden devrimci ideolojiye ve onun somut gerçekliğimize uygulanışının ifadesi olan Parti gerçekliğimize ulaşmak için büyük çaba harcadık. Biz yola çıkarken tek çıktık, güçlü dostluklara çok az zaman süresi içinde sahip olduk. Çoğu bir veya birkaç ay dostluk yapıp gittiler, düzene kul-köle oldular. Fakat biz iyiye, doğruya, güzele hep ileride ulaşılabileceğini, kaybettiklerimizin aslında geri ve çirkin yanlar olduğunu bilerek yaşama daha da artan bir tutkuyla sarıldık. Yanlızlığımızı böylelikle geleceğin güçlü bir umuduna dönüştürerek, dişimizi tırnağımıza takıp devrimci faaliyetlerimizde her türlü yol ve yöntemi deneyerek halkımıza ve ilerici insanlığa mutlaka layık olanı bulmaya çalıştık. Bunun için bir grup inşa etmekten, onun ilk silahlarını patlatmaya, oradan daha kitleselleşmiş resmi bir Partinin hazırlanışına kadar bütün ideolojik-politik faaliyetlere ve dolayısı ile sorumluluklarına katıldık. İçerde yetmezlik, daralma ve boğulma tehlikesi ile yüz yüze geldiğimizde çok az bir donanım ve imkanla dışarıda halkımıza özgür yaşam olanakları araştırıp bulmaya çalıştık. Bulduğumuzda ise her şeyle boğuşarak ve en önemlisi de içten ihanet ve teslimiyetle boğuşarak bunları halkımıza taşırmaya çaba sarfettik. Direnişten vazgeçmemek için büyük sabır, ikna ve eğitim gücü gösterildi. Bütün bunlar hep umudu daha güçlü kılmak ve onurlu bir geleceği hazırlamak içindi. Bu süreçte Partimizi daha da güçlü kılan I. Konferans ve II. Kongre gerçekleştirildi. Bugün, direniş tarihimizin en önemli bir aşamasında anıları, şehitleri ve yaşayanlarıyla en soylu değerler bir güneş gibi halkımızın saflarında yükselirken, umudumuz ve yaşam belirtilerimiz çok daha güçlüdür. Elbetteki hala olumsuzluklar, gelişmeyi tehdit eden birçok öge, ilişki ve davranış da mevcuttur. Dışımızda ve içimizde bizi geriletmek, muazzam iyi niyet ve çabamızı yontmak, başarısızlığa uğratmak, kendi benlik gücüne dönüştürmek isteyen ikiyüzlü sahtekar tipler var. Bunların üzerine büyük bir sabırla gidiyor, etkisiz duruma getirmeye çalışıyoruz. İflah olabilecekleri iflah etmek için elimizden geleni yapıyor, tersi durumda ise sadece fiziksel tedbirler almakla da yetinmeyip, halkımız ve Partimiz zemininde bir daha ortaya çıkmaması için her türlü ideolojik-politik tedbiri alıyoruz.

Kürdistan tarihinde kurallı, disiplinli ve önceden sözü verilmiş bir yaşamın ifadesi olarak sorunlarının en kapsamlı biçimde tartışıldığı ve yine çözüm yollarının da en kapsamlı biçimde geliştirilip tedbirlerinin alındığı, Partimizin gelişmiş zirvelerinden birine daha giderken elbetteki faaliyetlerimiz daha da

yoğunlaşacaktır. İlişkileri düzeltme, hataları gidertme, geleceğin hazırlanması için başta kendimiz olmak üzere tüm Partiye ve buradan kalkarak halkımıza doğruları yansıtma azim ve çabamız burada zirveye ulaşacaktır. Ulusumuzun tüm emekçi sınıf ve tabakalarının, bütün yurtseverlerinin çıkarına olan tartışma, karar ve yürütme gücüne ulaşmaya çalışacağız. Biz hem tarihi açıdan bununla mükellefiz ve hem de halkımız ne pahasına olursa olsun bu görevin yerine getirilmesini bizden istemektedir. Özellikle zindan direnişçilerimizin sesiyle, direniş şehitlerinin vasiyetlerini iliklerimize kadar duymamak mümkün değildir. Bu sesi, bu vasiyeti yaşatmak, ne pahasına olursa olsun zirvede ete-kemiğe büründürmek istiyoruz. Tüm halkımızın, Partili sempatizan ve militanlarımızın da bu konuda aynı umut ve beklentiler içinde olduğunu, aynı görevlerle karşı karşıya bulunduklarını ve bizden bu işe iyi önderlik etmemizi istediklerini çok iyi biliyoruz. Bu beklentilere karşılık vereceğimiz artık herkes için çok daha kesindir. Çoğunluğun henüz uykuda bulunduğu ve pek tabii ki bize böylesine devrimci sorumlulukları dayatmadıkları zamanda bile, biz kendimizi her gün, her saat milyonların huzurunda konuşan, iş yapan durumunda hissediyorduk. Bizi militanların çepeçevre kuşattığını görerek düşünmesini ve pratiğe yönelmesini bildik. Bin yıllardan beri egemen sınıfların durumuna yükselmek isteyenlerin yaptıkları her şeye baştan karşı koyarak, ezilen uluslara, ezilen sınıfa ve sömürülen bireye hakkı olanın verilmesi için, onların yoksun bırakıldıkları her şeyin hakça yeniden iadesi için görevlere soyunduk. Bakış açımız ve pratiğimiz baştan sonuna kadar, emekçilerin dünyası ile kuşatılmış olarak her alanda gaspedilmiş hakların kendilerine iade edilmesi ve Kürdistan somutunda da bunun böyle olması gerektiğini, tarih boyunca halkımızın çıkarlarının egemenleri tarafından ucuzca gaspedilip, peşkeş çekildiğini derinden görerek buna artık dur dedik. Düzenlediğimiz hareket böyle bir harekettir. Arkası kesilmeyen bu gasp ve peşkeş çekmeye son vermek, gasp ve talan edileni gerçek sahiplerine iade etmek, insanın sağlıklı gelişimini kendi topraklarımızda da mümkün kılmak için beyne ve yüreğe yüklenmesini bildik ve bugüne geldik. Bugün biraz daha güçlüyüz. Halkımız ve onun en uyanık, en fedakar, en cesur ve bilinçli kesimi olan öncüsü bizi daha iyi anlıyor, daha fazla güç veriyor ve ileriye yürümemiz gerektiğine dair eskisiyle kıyaslanmayacak bir biçimde umutlandırıyor. Bunlar bizim umutlu güç kaynaklarımızdır. Bunlara dayanacağız, ama yine de kişinin ilerletici rolünü ister eskisi kadar ve isterse daha fazla bir biçimde yerine getirmenin derin bilinci içinde kalarak, bu rolün bundan sonra da oynanması için tüm tedbirleri alacağız. Geçmişte yapamadığımız birçok şeyi bu dönemde yürütmeye cesaret edeceğiz. Mevcut imkanlarımızı en iyi bir biçimde kullanarak, daha verimli yöntem ve araçlarla hedeflerimize daha kısa yoldan, daha az ama daha yoğun bir çaba, daha az hata ve en gelişkin kararlarla ulaşmaya çalışacağız. Eskiden birey olarak yürüttüğümüz faaliyetleri bugün milyonların katkılarıyla sürdürdüğümüzü biliyoruz. Bu büyük bir kuvvettir. Yine her an elde silah gözünü bile kırpmadan ölümün üzerine giden binlerce savaşçının gücüyle yürüyoruz. Daimi güç kaynaklarımız olan direniş şehitlerine sahibiz. Yürünmesi gereken yolu düzleyenler onlardır, biz sadece bu yolda yürüyoruz. Bugün biraz daha anlayışlı davranan dostluklar var, bunları da çok iyi tanıyacak ve kıymetini iyi bileceğiz. En sıradan dostluklara bile değer vererek, çabalarımızı dayandığımız bu dostluklarla daha da verimli kılacağız. Öte yanda düşmanımız acz içindedir. Büyük bir sefaleti ve deşifrasyonu yaşamaktadır. Bunu da mücadelede bir güç kaynağına dönüştürmesini bileceğiz. Kısacası, Partimizin stratejik ve taktik yönetimine en güçlü biçimde hakim olarak, başta merkez ve tüm öncüyü buna katarak, halkımızın temel güç teşkil ettiği kendi öz savaşımındaki yönetimini ilerletmeye çalışacağız. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da bizi giderek daha iyi anlayan halkımızın, gençleri, çocukları, kadınları, işçileri, köylüleri, esnafı, çeşitli sınıf ve tabakalarıyla tüm kesimlerine eksikliklerimiz olabileceğini, bunları eleştirmekten geri kalmamalarını, ama mutlaka bağlı kalınması gereken değerlerimize de sımsıkı sarılarak kendilerini cephe ve gerilla faaliyetleri içinde hazır hale getirmelerini, bu doğrultuda bilinç ve cesaret kazanmaları için ne lazımsa onu isteyeceğiz.

Kendisinin de istemi olan öncünün çabalarına halkımız gerekli desteği gösterecek, devrimci savaşımızı kendi ellerinde yükseltecektir. Halkımız, dua ederek, kendi ev düzenini yurtseverleştirerek, maddi katkılarda bulunarak, propaganda yaparak, eğer gücü yetiyorsa savaşarak ve savaşçı vererek, çok çeşitli olan cephe ve ordu örgütlenmesine katılıp bütün bu yardım biçimlerini artan bir zenginlilikle sunmalıdır. Köyde olan köyünde, şehirli olan şehirde, dağda olan dağda, ama mutlaka savaşa katılmalıdır. Yurt dışındaki Kürdistanlılar yurtseverliği derinleştirmeli, kendilerini öz kurtuluş davasına katmalıdırlar. Bunun çok çeşitli biçimleri vardır. Herkes gücüne ve durumuna göre maddi yardımda bulunarak, propaganda yaparak, ya da siyasal faaliyete katılarak da bir cephe faaliyeti sürdürebilir. Gerektiğinde iyi ekonomik faaliyet yürütmek de cephe için yararlıdır. Halkımızın saflarında geçmişte ve hatta daha dün bile düşmanın ve diğer birçok gücün etkisi altında kalarak mücadeleyle bağlarını kuramamış, hatalı tutumlara yönelmiş, hatta kendilerini suçlu görenler bile en küçük bir kaygı duymaksızın kendilerini mücadeleye katabilmelidirler. Mücadele için geçmişte duyamadıkları sevgiyi, veremedikleri desteği bugün duymaları ve vermeleri için hiçbir engel yoktur. Kurtuluş savaşımız halkımızın öz gücüyle gelişecektir. Her aile daha şimdiden bir üyesini cephe ve orduya katmak için hazırlayabilmelidir. Halk ordumuzda kendimiz için askerlik yaparak, Ulusal Kurtuluş Cephemizde kendi öz siyasal birliğimizi oluşturacağız. Bundan böyle sömürgeci faşizmin hiçbir parti ve örgütüne ülkemizde yaşam hakkı tanımamalıyız. Onlara bütün ruhumuzla karşı çıkmalı, hiç olmazsa gönlümüzde mahkum etmeliyiz. Böyle yaratılacak olan ordumuz ve siyasal birliğimiz, Partimiz önderliğinde yetkinleştireceğimiz en güçlü silahlarımızdır. Önümüzdeki dönemde, bu silahlara daha güçlü sarılacak ve yetkinleştireceğiz. Tüm halkımız her ferdine kadar kendi öz kurtuluş davasının savaşçısı olmayı bilecek, savaşı geliştirmek ve güncel mücadele sorunlarını çözmek için hep önderler beklemeyecek, ülkemiz ve ülkemiz insanlarının bulunduğu her alan öz gücümüzün çiçeklendiği zeminler olacaktır. Bu,

bizim kutsal bir andımız olmalıdır. Halk olarak askeri ve siyasal ordulaşmayı sağlamayı, üzerinde titreyeceğimiz en yüce görev olarak başa alacak ve bileceğiz ki, kendimizi kendi ellerimizle hazırlayacağımız bu silahlarla kurtaracağız.

Biz Parti ve halk olarak zafer yolunda yürürken, halk adına ortaya çıktıklarını söyleyip de PKK'nin şahsında halk düşmanlığında ısrarlı oldukları görülen tüm güçlere bir kez daha seslenmeyi de gerekli görüyoruz. Bilinmeli ki devrim herkese devrimin çıkarları açısından yaklaşır. Kürdistan'da devrim artık sahipsiz değildir. Biz hiçbir gücün örgütlenmesine karşı değiliz, ama bu örgütlenmeler en azından halka saygılı olmalıdır. Devrime karşı değil, en azından halkın sıradan çıkarlarını gözetir nitelikte olmalıdır. Kendilerini uluslararası arenada pazarlayan bu güçler, şunu çok iyi bilmelidirler ki, vatan meselesi asla satılmaz. Halkın kan ve işkenceyle yoğurduğu davanın üzerinde küçük hesaplar yapılamaz. Biz hiç kimsenin örgütlenmesine karşı değiliz, ama işte buna hiçbir zaman izin vermedik, vermeyeceğiz. Uluslararası güçler sizi çeşitli adlar adına beslediler. Ve şimdi halkın üzerine sürüyorlar. Bu kesinlikle ilericilik değildir. Siz PKK üzerine salınırken, bir ticaret aracı olarak kullanıldınız. Belki bunu bilmiyorsunuz, ya da bu ölçüde kestiremediniz. Görmeye başladıysanız iyidir, ama eski olumsuzlukta ısrar felaket getirir. Biz, diğer ülke örneklerinde de görülen ve geçmişte düştüğümüz çatışmalı durumları yaşamak istemiyoruz. Meseleleri şiddetle halletmekten yana değiliz. Ama, devrimi burjuvazinin kuyruğuna taktırmama, tasfiye ettirmeme noktasında da çok kararlıyız. Faşizmin devrimi tasfiye çabalarının basit birer aleti olmayın. Gelin, soylu şeyler etrafında birleşelim. Açığa çıkan sakatlığı savunmayın. Biz iyi ve güçlü adımlar atıyoruz. Devrimin önü artık açılmıştır. Kitleler her tarafta ayağa kalkışa hazırlanmaktadır. Bu zemini birlikte paylaşma isteğimiz size çağrımızdır.

Mücadelemize dost olması gereken güçler de artık daha anlayışlı ses verebilmelidirler. Bu, halkımızın haklı bir istemi ve enternasyonalist bir dayatmasıdır. Dünyada geçerli olan ölçüler, dişini tırnağına takarak savaşan Kürdistan halkı için de mutlaka uygulanmalıdır. Aksi durumda tarihin yargılamasından kurtulunamayacaktır. Halkımız, tarihin ve çağımızın tanık olduğu en gerici, en zorba ve vahşi bir düşmana karşı en doğal hakkı olan bağımsızlığı için bir ulusal kurtuluş savaşı yükseltirken, proletarya enternasyonalizmi ve halklar kardeşliğine dayanarak, sizlerin ilgisizliğinizi kabul etmemektedir. Mücadelemiz için hala görülen "zamanı gelmemiştir" iddiası hiçbir biçimde kabul edilemeyecek tehlikeli bir yaklaşımdır. Mücadelemiz karşısında her ilgisizlik, halkımızın çağrısına cevap vermeme, faşist mihrakın desteklenmesi anlamına gelir. Faşist Türk burjuvazisinin dayattığı vahşi sömürgeci savaşa karşı halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine destekte kararlı tutum almamak, objektif olarak sömürgeci-faşist katliam ve cinayetlerin suç ortağı olmak anlamına gelecektir. Bu durumda tarih karşısında çok ağır bir sorumluluğun altında olduğunuzu bir kez daha hatırlatmayı dostluk ve kardeşliğin gereği olarak görüyoruz. Sadece Kürdistan halkının değil, ilerici insanlığın çıkarları adına yükseltilen haklı mücadelemizin sesine kulak vermeli, hakımızın kucaklaşma istemine karşılık verebilmelisiniz.

En yakınımızda bulunan Türkiye halkı, ilerici ve demokratlar, halkımızın dostluk ve kardeşlik çağrısına en güçlü karşılığı vermesi gerekenlerdir. Aynı egemen sınıfların baskı ve sömürüsü altında işkenceli bir yaşama mahkum edilen Türkiye emekçi sınıfları, Kürdistan halkının PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin kendi öz çıkarlarının da savunucusu olduğunu giderek biraz daha anlamaya başlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türkiye halkının üzerine çekilen koyu faşizmin perdesini, ağır suskunluk ve eylemsizlik ortamını da yırtmış, Türkiye halkının faşizme karşı duruşu için en sağlam desteği sunmuştur. Şimdi Türkiye halkı, bu desteğe dayanarak, adına yola çıkan birçok "sol" yaftalı örgütün bütün olumsuzluklarına rağmen kendisini daha güçlü hissedebilecek durumdadır. Bu küçümsenemeyecek bir destek ve gelişmedir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine doğrudan bağlı olarak ortaya çıkan bu gelişme, tarih boyunca başaşağı olan halklarımızın arasındaki ilişkiyi doğru temellerine oturtmuştur. Şimdi bunu güçlendirmek, kardeşlik ve dostluğu büyütmek gerekmektedir. Türkiye'nin ilerici ve demokratları yaşanan bu gerçeklere artık göz yumamazlar, yummaları gerekmektedir. Gelişmeleri ve ortaya çıkan olumlu sonuçları hala görmezden gelmek bugün faşist diktatörlükte en uç noktasına varan şovenizmin azgın bir temsilcisi olmaktan başka bir anlama gelmez. Fakat bu da ilerici ve demokrat sıfatıyla hiçbir biçimde bağdaşmayan bir durumdur. İşbirlikçi-tekelci faşist Türk burjuvazisi Kürdistan halkına karşı azgın bir sömürgeci imha savaşı sürdürürken, Türkiye'de ise "demokrasi"ye dönüş sahtekarlığını benimsetme çabası içerisindedir. O, insanlık adına utanç verici böyle bir oyunu hala vizyonda tutmaya çalışırken önemli oranda teslim alınmış aydın ruhuna ve tasfiyeci sol'a da dayanmaktadır. İlericilik, sosyal-demokrasi vs. adlar altında Türkiye'nin dürüst aydın ve demokratlarına da iç ve dış bir yığın etki altında benimsettirilmek istenen rol kesinlikle kabul edilmemelidir. Çünkü buna onay vermek, en başta taşınan sıfatlara, halklarımızın yeni filizlenen gerçek kardeşliğine ve ilerici insanlığa en büyük ihanettir. Bırakalım ilerici ve demokrat olmayı, sıradan bir burjuva dürüstlüğünün taşınması durumunda bu gerçekler görmezden gelinemez. Geçmişte Kürdistan olgusuna ve PKK'ye şovenizmin ağır etkisi altında yaklaşılmış olabilir. Ama artık Kemalizmin ruhlarda örüldüğü bu koyu şovenizm duvarını bizzat PKK geliştirdiği mücadelesiyle zorlamaktadır. Bu duvarı kendi ruhunuzda siz yıkmalı, bilincinizi ve yüreğinizi PKK'nin şahsında sizlere sunulan Kürdistan halkının dostluğuna açmalısınız. Arzusu duyulan gerçek demokratik bir Türkiye'ye ulaşmak, Türkiye halkının onurunu korumak bunun dışında mümkün değildir. Halklar, her zaman kendi çıkarlarının nerede olduğunu gecikerek de olsa görmüşlerdir. Sizler gerçek rolünüzü oynamamanız durumunda bilmelisiniz ki sizi en başta yargılayacak olan Türkiye halkı olacaktır. Türkiye emekçi halkı, mazlum Kürdistan halkının sesine kendi sesini katmakta gecikmeyecektir, gecikmemelidir.

O halde, işçisi, köylüsü, aydını, kadını, erkeği, yaşlısı, genci, çocuğuyla yiğit Kürdistan halkı, yüzyılların kölelik zincirlerinin tümden kırılması, özgürlük ve bağımsızlığına kavuşması, dünya halklarıyla eşit ve kardeşçe bir birliği yaratmak, en başta kendi gücüne dayanarak olacaktır. Böylesine onurlu bir yaşama ulaşmanın bugün en güçlü silahlarına sahipsin. Silahsız ve savunmasız değilsin. Artık her şey kendi öz gücünü konuşturmana bağlı. Bu kutsal ayağa kalkışımızda ulusumuzun tüm emekçi sınıf ve fertleri kendilerinde gerekli olan kuvveti bulacaklardır. En yaşlı insanlarımızdan çocuklarımıza kadar her yaş ve cinsten insanlarımız gerçekten de müt-

«Biz Parti ve halk olarak zafer yolunda yürürken, halk adına ortaya çıktıklarını söyleyip de PKK'nin şahsında halk düşmanlığında ısrarlı oldukları görülen tüm güçlere bir kez daha seslenmeyi de gerekli görüyoruz. Bilinmeli ki devrim herkese devrimin çıkarları açısından yaklaşır. Kürdistan'da devrim artık sahipsiz değildir. Biz hiçbir gücün örgütlenmesine karşı değiliz, ama bu örgütlenmeler en azından halka saygılı olmalıdır. Devrime karşı değil, en azından halkın sıradan çıkarlarını gözetir nitelikte olmalıdır. Kendilerini uluslararası arenada pazarlayan bu güçler, şunu çok iyi bilmelidirler ki, vatan meselesi asla satılmaz. Halkın kan ve işkenceyle yoğurduğu davanın üzerinde küçük hesaplar yapılamaz.»

hiç bir enerji ve coşkuyla dolu olarak yaşamasını şimdiden öğrenmişlerdir.

Anılarında sömürgeciliğin vahşi katliamlarını, acı ve kahrı yaşayan ihtiyarlarımız, boş kalan zamanlarını artık ulusal kurtuluşun propagandasını yaparak doldurmalıdırlar. Onların sözleri dinlenilir. Aile çevreleri, kabile ve aşiretleri ihtiyarlara daima saygı duyarlar. O halde, ihtiyarlarımız da sözlerini bundan böyle boş şeyler için değil, ulusal kurtuluşun emrinde kullanmalıdırlar. Emekli olan, güçten düşmüş olan ak sakallılarımız bir yurtsever birlikçi olarak çalışmasını bilmeli, kendilerini gözden geçirerek gençlerimizi aratmayacak bir biçimde ulusal direnişte yer almalı, borçlarını ödemelidirler.

Ulusumuzun bel kemiği olan köylülerimiz, milis olarak gerilla olarak, propaganda yaparak, en kıt olanaklarını bile devrime açarak mücadeleye katkılarını her düzeyde daha da derinleştirmelidirler. Bu konuda çok bilen az bilene, az bilen hiç bilmeyene öğretebilmeli, köylü düzeninin en belirgin özelliği olan "benimle bir şey bitmez" düşüncesi yerle bir edilerek, "benimle çok şey biter" şiarı yükseltilmelidir.

Kadınlarımız, sofrada bile kendisine en son yer verilen, itilip kalkılan bir varlık olmaktan çıkmak için gerekli güç kaynağına artık sahiptirler. Kürdistan kadınları, bu güce dayanarak, ulusal kurtuluşun ev içindeki gözetleyicisi olmalı, çocukların yetiştirilmesinden tutalım, ev erkeğinin ve evin diğer fertlerinin doğru yurtsever bir yaşam içine gelmeleri için her şeylerini ortaya koymalıdırlar. Kadınlarımız bilmelidirler ki feodal, yarı-feodal toplum tarafından çok kötü konumlara düşürülmüşlerdir. Ulusal kurtuluşun bunun tasfiyesi olduğunu bilerek kendilerini canı gönülden katmalı, mücadeleyi en başta ev içinde yılmadan sürdürmelidirler. Kürdistan'da ailenin rolü son derece önemlidir. Ama bu rol sömürgecilik ve feodalizm tarafından olumsuz ve en tehlikeli bir biçimde oynattırılmıştır. Sömürgecilik ve feoddalizmin aileye tanıdığı rol uyutma ve her şeyi ailenin çıkarlarına satma görevidir. İşte kadınlarımız bu gerici görevlere saldırarak, aileyi ulusal kurtuluşta adeta bir örgüt çekirdeği haline getirerek bu konudaki olumlu rollerini zirveye kadar çıkarmalıdırlar. Bu görevlerin aynı zamanda kendilerinin kurtuluşu anlamına geldiğini asla unutmamalıdırlar. Özellikle çocukları büyütürken, evin birliğini ve esenliğini düşünürken tüm bunları ulusal kurtuluş gerçeğine bağlı olarak düşünmeli, sıradan bir yurteverliğin bile büyük bir kazanım olduğunu, küçük gözüken her çabanın büyük bir değer taşıdığını unutmadan yaşamlarını ulusal kurtuluşa adamalıdırlar.

Partimizin oluşumunda ve direnişin yükseltilmesinde her zaman öncü rollerden birisini oynayan gençlerimiz büyük acı çektiler, işkenceyi yaşadılar, en başta onlar şehit düştüler. Yaşlarının en verimli çağında ulusal kurtuluşa ve Parti davasına en büyük katkılarını yerine getirdiler. Fakat heyecanlılar, duygusallar, delikanlılar. Bundan kaynaklanan hataları vardır. Gençlerimiz bu yanlarını da görerek Parti içinde ve ulusal kurtuluşun olgun bir kadrosu olmak için ne lazımsa onu yapmalıdırlar. Geniş olan propaganda ve örgütleme imkanlarını zapt-u rapt altına alınamaz enerjilerini akıllı ve verimli bir biçimde ulusal kurtuluş mücadelesinde ve Parti saflarında iyi bir örgütsel inşaya dönüştürmelidirler.

Mücadele tarihimizin önemli bir dönemini oluşturan 1980'lerden günümüze kadar Partimiz yurt dışında da kendini güçlendirmeye çalıştı. Türk burjuvazisinin talancı amaçlarla sağa sola savurduğu işçi sınıfının yurt dışındaki kesimlerine devrimci bilinci götürerek, onları burjuvazinin mezar kazıcıları haline getirmek için büyük bir çaba içine girdi. Ve Partimiz bundan büyük güç kazandı. Emekçilerimiz Avrupa'da, Ortadoğu'da, bulundukları her yerde Parti davamıza sahip çıktılar. Yani gerçek sınıf partisinin kendi mensuplarından en büyük desteği görmesi sözkonusudur. Bu işçilerimizin bazen maddi ve manevi yardımlarını olduğu gibi Partiye aktarırken, bazen de bir savaşçı bir kadro olarak saflarımıza akın akın geldiklerini asla unutamayız. Partimizin yaşamında hayati rollerden birisini oynayan işçi sınıfımız, bu rolünü bundan sonra da oynamalıdır. Parti, her ne kadar onlara yeterince ulaşıp örgütleyemiyor, öz örgütlerine kavuşturamıyorsa da günlerin buna her zamankinden daha yakın olduğu, bunun için çabalarımızın kesintisiz devam ettiği ve mutlaka örgütümüzün temel yapı taşları olacaklarını bilerek, Partiye ve ulusal kurtuluşa sımsıkı sahip çıkmalarını tekrar belirtiyoruz.

Öncümüz ise belirtilen görevleri yetkince omuzlamak için en başta kendi hatalarına yönelmeli, kadrolar disiplinsizlik, kuralsızlık biçiminde karşımıza çıkan yanlışlıkları tekrarlamamak, Parti hattının yetkin, tereddütsüz yürüyen kadrosu haline gelmek için, Partimizi ve kendilerini her koşul altında yaman bir savaşçılık sergileyen çelikten bir çekirdek haline getirmek için, bir partinin canalıcı ilkesi olan proletarya kollektivizmini mutlaka en güçlü biçimde sergilemelidirler. Bireycilik, ben'lik duygusu düşman tarafından yüzyıllardan beri Kürdistan halkının iliklerine kadar aşılanan çok kötü bir hastalıktır. Bireycilik, kendinden başka kimseyi görmeme, dar köylü düşüncesi, kadercilik, hırs, öfke küpü olma, çekişmecilik, kısaca örgütlenmeyi engelleyen ne varsa onun temsili biçiminde vücut bulur. Yaşamı niyetine göre yorumlayan, örgütün ve halkın genel çıkarlarını dıştalayarak kendisini dayatan, her şeyin en doğrusunu ve iyisini kendisinde gören ve bunu kollektivizme götürmeyen, tam tersine kollektivizmin önüne bir engel olarak koyan, geçmişte büyük zararlarını gördüğümüz ve bugün de bizi uğraştıran bu hastalığı kesinlikle aşalım. Kökeni toplumsal kaynağımızdır deyip sevdalanmayalım veya süreç içinde aşılır diyerek kendimizi bu konuda rahat hissetmeyelim. En basitinden bile olsa hastalık hastalıktır. Zamanında tedavi edilmezse kişiyi çürütür. Bu hastalık da, zamanında giderilmesi gereken, aksi durumda kişiyi götüren bir hastalıktır. Bugün her zamankinden daha fazla olarak bize, halkın başında bir komutana yakışır biçimde cesaret ve fedakarlığın en gelişmişini yaşayarak yürüme görevi düşmektedir. Devrimde çok kullanılması gereken birçok yaratıcı yöntemi ve kuralı yerinde ve zamanında uygulayarak, çok çeşitli örgüt ve eylem biçimlerini dayatarak görevlerimizin adamı olduğumuzu ortaya koyalım. Safça, ya da kurnazca ikiyüzlülük anlamına gelebilecek hiçbir davranışa girmeden sözümüzde dile getirdiğimizi yaşayalım, Partiye karşı açık ve net olalım. Söz gerçeğin, gerçek ise sözümüzde dile getirilenin ifadesi olmalıdır. Bu proletarya ahlakının vazgeçilmez gereği, Partimizde bizi çepeçevre kuşatan günlük yaşam üslubumuzdur. Bunu temsil ederek yaşayalım. PKK'nin her kadrosu beynini ve yüreğini birlikte çalıştıran, halkı için düşünüp halkı için yaşayan, gerektiğinde bir komutan, gerektiğinde bir nefer gibi savaşmasını bilen, gelişmenin yaratıcısı ve sorunların çözüm gücü olmalıdır. En basitinden en karmaşığına kadar sorunlar çıktığında çözüm gücünü kendisinde görebilmeli, uygulamalı, şimdiye kadar çokça görülen çözümü erteleme, haber bekleme gibi hatalara düşmemelidirler. Sorunları yerinde ve zamanında çözmek hareketimizin en belirgin özelliğidir. Hareketimizin gelişim özelliğini bundan böyle de en yaratıcı biçimde uygulayalım. Tarihin büyük eylemine kalkışta devrimciye en yakışmayan tutum çözümsüzlük, ikircikli ve tereddütlü hallerdir. Bu bazen ihanetle bile özdeştir. Dolayısıyla böyle durumları kesinlikle kabul etmiyor; güçlü tarihsel eylemin doğuşunun temel şartı olan düşüncede, yürekte akıcılık, netlik ve coşkuyu ihtilalci tarzımız olarak belirliyor ve uyguluyoruz. Bunu hiç kimse hiçbir gerekçeyle önleyemez. Önümüzdeki döneme böyle bir hücumla yürüyoruz. Ve bu yürüyüşte her taraftar ve üyemizi bir örgüt kurucusu ve eylem yaratıcısı olmaya davet ediyoruz.

> *«Partimizin oluşumunda ve direnişin yükseltilmesinde her zaman öncü rollerden birisini oynayan gençlerimiz büyük acı çektiler, işkenceyi yaşadılar, en başta onlar şehit düştüler. Yaşlarının en verimli çağında ulusal kurtuluşa ve Parti davasına en büyük katkılarını yerine getirdiler. Fakat heyecanlılar, duygusallar, delikanlılar. Bundan kaynaklanan hataları vardır. Gençlerimiz bu yanlarını da görerek Parti içinde ve ulusal kurtuluşun olgun bir kadrosu olmak için ne lazımsa onu yapmalıdırlar.»*

15 Ağustos Atılımının ikinci zorlu mücadele yılını geride bırakırken, geleceğe 15 Ağustos zafer ruhunun büyük coşkusu ve ataklığı ile yürüyoruz. Bu yürüyüş büyük kazanımlar ve değerlerin üzerinde gerçekleşmektedir. Hemen belirtelim ki biz, her zaman olduğu gibi bundan böyle de, başta direniş şehitlerimiz olmak üzere bütün mücadele kazanımlarımıza, şehitlerimizin akıttığı her damla kana sahip çıkmasını bileceğiz. Onları istismar etmeyeceğiz, sömürtmeyeceğiz, bu değerlerin şu veya bu egemen sınıfın eline geçmemesi, sonuna kadar halka maledilmesi için her şeyimizi ortaya koyacağız. Yine, koyu bir zindan karanlığı içinde tutulan ama, başta Parti önderliği olmak üzere Partiye ve halka inançlarını çok canlı ve güçlü tutan zindan direnişçilerinin bütün beklenti ve umutlarını paylaşarak, onları yanlız bırakmayacağız. Her an işkence ve ölüm tehditi altında bulunan zindan direnişçilerimizin belki de hiçbirisini bir daha görmeyeceğimizi gözönüne getirerek anılarına büyük bir itinayla bağlı kalacağız. Onlara yönelik her saldırıya bundan böyle daha güçlü intikam darbeleriyle karşılık vereceğiz. Kendileri de bundan böyle Partiye ve halka daha güçlü bağlılık örneklerini sergileyecek, tek tek hücrelerde bile direnişin komutanları olduklarını unutmadan, darağaçlarında son nefeslerini verdiklerinde bile iyimserliğin, halka ve Partiye bağlılığın güçlü bir örneği olmasını bilecek olan bu yoldaşlarımız, bizlerin de kendilerini asla unutmadan yaşayacağımıza inanmalılar.

Halkımız bize, şimdiye kadar, hiçbir güce göstermediği kadar maddi ve manevi bağlılık göstermiştir. Parti Önderliğine sözlü ve yazılı yüzlerce bağlılık mesajı gelmektedir. Halkımız milyonlar halinde esenliğimiz-sağlığımız için dilek ve temennilerde bulunmaktadır. Halkımızın bu sahip çıkışı karşısında derin bir minnettarlık duygusu içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz. Bunların karşılığını sözle ve mektupla tek tek verme olanaklarımızın kıtlığını halkımız anlayışla karşılayacaktır. Bizler için sarfettikleri her sözün yüreklerimizin derinliğinde yer ettiğine, ama bununla yetinmeyip onlar için daha doğru düşünce ve daha doğru eyleme ulaşmada elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanmalıdırlar. Biz kendilerinden, kendilerinin yetersiz bulduğu ama bizim nazarımızda çok büyük olan katkılarını bundan sonra daha da anlamlı hale getirmelerini bekliyoruz. Gönderdikleri mektuplara cevaben kendilerine zamanında ulaşamayan sesimizi, uygun yer ve araçlarla olmasa da bu biçimde ulaştırırken, bunu bir mektup, bir mesaj, huzurlarında yaptığımız bir hitap gibi kabul etmelerini bekliyoruz.

Yine, mücadeleleriyle bizi yaşama bağlayan, bizim düşünce üretmemiz ve mücadele için sürekli örgütsel, eylemsel faaliyetlere nezaret etmemize imkan hazırlayan, bunu hem bizden isteyen, hem dayatan ve hem de uygulayan tüm kadro varlığımıza da buradan karşılık vermek istiyoruz. Büyük bir titizlikle inceleyip değerlendirdiğimiz raporlar ve mektuplara tek tek cevap vermenin olanağının fazlaca bulunamamasını kadrolarımız anlayışla karşılayacaklardır. Belki bazılarına şifahen ulaşırken, bazılarına da hiç ulaşamayabiliriz. Ama, mücadelelerine sonuna kadar önderlik edeceğimize, kendilerini asla yalnız bırakmayacağımıza, bundan önce olduğu gibi bundan sonra da kendilerini her bakımından destekleyeceğimize inanmalılar. Bağlılıklarımızı gerçek bir halk önderliğine yaraşır biçimde ve gerçek bir komuta kadrosu olarak birbirimizde görmek istiyoruz. Halkımızın mutlak anlamda yaratılması gereken emir-komuta zincirinin teşekkülünde yaşımız, bilincimiz ve tecrübemiz ne olursa olsun üzerimize düşeni yapacağımıza, buna güç getirebileceğimize sonuna kadar güvenilmelidir. Öncümüz böyle şekillenerek tarih sahnesindeki kesin yerini tutarken, kadrolarımızdan bir kez daha görevlerinde üstün bir başarı ve bunun için de üstün bir sorumluluk ve çabanın sergilenmesini bekliyoruz.

Sözlerimizi bitirirken, direniş şehitlerimizin en son halkalarından birisi olan Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşı tekrar anarak, O'nun şahsında tüm şehit yoldaşlarımıza ve yaşayan değerlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyor, daha da netleşen kızıl yolda yürümek için Partimiz ve halkımız görev başına, diyoruz.

– Halkın Ulusal Kurtuluş Cephesi ve Ordusunu İnşa Etmek İçin Görev Başına!

– 15 Ağustos Atılımının 2. Yıldönümü, Halkımızın Kurtuluş Yolunu Her Zamankinden Daha Açık Aydınlatıyor!

– Tüm Halkımızı ve Dostları 15 Ağustos Direniş Atılımını Desteklemeye Çağırıyoruz!

PKK-MK tarafından dağıtılan ve gazetemize de ulaşan bildiriyi, tam metin olarak yayınlıyoruz.

15 Ağustos Atılımının 2. Yıldönümü Tüm Halkımıza ve İlerici İnsanlığa Kutlu Olsun!

Ulusal kurtuluş mücadelemizde 15 Ağustos silahlı direnişimiz üçüncü yılına giriyor. İki yıldan beri faşist Türk sömürgecileri ile Partimiz önderliğindeki halkımız arasında, tüm dünyanın yakından izlediği açık ve çok yönlü bir savaş yaşanıyor. Faşist sömürgecilik tüm gücünü harcayarak ve her türlü yöntemi kullanarak, Partimiz ve halkımız üzerinde vahşi bir imha savaşı, katliam ve yok etme hareketini sürdürüyor. Partimiz ve halkımız ise, düşmanın tüm barbarlıklarına karşı öz gücünü harekete geçirerek yiğitçe direniyor, bir ulusal kurtuluş savaşı, bağımsızlık ve özgürlük savaşı veriyor. Bugün bu savaş, önemli bir dönemece, yeni bir gelişme evresine ulaşmış bulunuyor. 15 Ağustos Atılımının ikinci yılı tamamlanırken, faşist Türk sömürgeciliğine karşı Uludere'den, Şemdinli'den, Şırnak'tan, Eruh'tan, Dersim'den, Mardin'den ve Kürdistan'ın dört bir yanından devrimci intikam eylemleri yükseliyor ve faşist ordu güçlerine ağır darbeler vuruluyor. Buna karşı, faşist-sömürgeci düşman, halkımız üzerine haydutlar gibi saldırıyor, her tarafı yakıp yıkıyor, askeri kamplar adı altında köylerimizi uçaklarıyla bombalıyor, bu saldırılarını Güney Kürdistanlı halkımız üzerine de uzatarak, komşu halkları açıkça tehdit ediyor ve dünyanın çeşitli yerlerinde komplolar tezgahlamaya çalışıyor. Ve bütün bunlar, Kürdistan'da yaşanan savaşın vardığı düzeyi gösteriyor.

Partimiz, ülkemiz ve halkımız üzerinde yüzyıllardır hüküm süren Türk sömürgeci egemenliğine ve her türlü gericiliğe karşı, onbeş yıldır, ulusal kurtuluş gibi son derece haklı ve demokratik bir mücadele vermekte, dokuz yıldır elde silah savaşmaktadır. İki yıldan beri bu savaşın en keskin, şiddetli ve sürekli biçimi yaşanmaktadır. Bu süreçte, Kürdistan açık bir savaş cephesi haline gelerek, devrim ve karşı-devrim cepheleri net bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Kürdistan'da iki yıldan beri yaşananlar açıkca ortadadır. Faşist Türk sömürgeciliği, tüm ekonomik, siyasi ve askeri güçlerini mücadeleye sürerek, emperyalist efendilerinin sınırsız desteğini alarak, "Köy Korucuları" adı altında Kürt egemen sınıflarını kullanarak, "Pişmanlık Yasası" ile de ihanet ve teslimiyetten medet umarak, her türlü işbirlikçi-teslimiyetçi, reformist, sosyal şoven ve tasfiyeci güçleri saldırıya geçirerek Partimize ve halkımıza karşı bir imha savaşı, bir "Özel Savaş" yürütmüştür. Bu vahşi savaşında hiçbir kural tanımamış, halkımız üzerinde çok yönlü bir baskı ve zulüm uygulamıştır. Yüzbinlerce ordu gücüyle dağlarımızı, köylerimizi, yollarımızı tutmuş, köylerimizi yakıp yıkmış, göç ettirmiş, insanlarımızı ise tutuklamış, işkenceden geçirmiş ve kurşunlamıştır. Ama düşmanın bütün bu insanlık dışı uygulamaları sonuçsuz kalmıştır. Partimiz ve halkımız her türlü baskıya karşı kahramanca direnmiş, her türlü zorluğu yiğitçe göğüslemiş, emek ve kan vererek dişe diş bir mücadele yürütmüş, zafer kazanmadaki kararlılığını ortaya koyarak, faşist sömürgeciliğin tüm oyunlarını boşa çıkarmış, saldırılarını püskürtmüş ve ona önemli darbeler vurarak ulusal kurtuluş mücadelemizi ileri bir gelişme düzeyine vardırmıştır.

İki yıldır yürüttüğümüz devrimci savaş ve ulusal kurtuluş mücadelesi, bugün önemli ve açık sonuçlar ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Faşist Türk ordusu, tarihindeki en ağır darbeyi yürüttüğümüz mücadele ve savaştan almıştır. İki yıldan beri tüm gücünü kullanmasına ve her türlü savaş yöntemini uygulamasına rağmen sonuç alamamış, hedeflerine ulaşamamıştır. Tersine, yürüttüğümüz devrimci savaştan yediği ağır darbeler sonucunda, ciddi bir gerileme içerisine girmiştir. Bugün bu ordu, artık Kürdistan'da tamamen egemen bir güç değildir. Onun egemenliği, açık bir biçimde delinmiş, Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş güçlerinin yürüttüğü uzun süreli savaşı kabul etmek ve egemenliği bu güçlerle paylaşmak zorunda kalmıştır.

15 Ağustos Devrimci Atılımı ve her alanda iki yıldır yürüttüğümüz devrimci mücadele, faşist Türk sömürgeciliğine ağır darbeler vurmuş, askeri-faşist diktatörlüğün kurumlaşma plan ve çabalarını büyük oranda işlemez kılmıştır. Sivil siyasal yapının daha önce çözülmesi ardından, şimdi de faşist-askeri yönetimin aldığı darbe ve açıkça ortaya çıkan işlemezliği Türk burjuva iktidarını hızlı bir parçalanma ve yıkılma sürecine sokmuştur. Bu süreci uzatabilmek için Türk burjuvazisinin ve emperyalizmin başvurduğu her türlü yöntem sonuç vermemektedir. Bugün faşist-sömürgeci rejim, her şeyini ona karşı oluşturduğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içte ve dışta uzun süreli ve sağlam politikalar üretememekte, günübirlik politikalarla ve her türlü komplo, şantaj ve vahşi şiddet uygulamalarıyla ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Türk burjuvazisinin, faşist-askeri diktatörlüğünün maskesi iyice düşmüş, açık bir "Özel Savaş" örgütlenmesi olduğu ortaya çıkmıştır. Bunun dışındakilerin her türlü partileşme, seçimler, meclis vb. şeylerin esasta bu gücün birer görevlendirmeleri olduğu, tamamen paravan birer kurum niteliği taşıdığı açıkça ortadadır. Artık bunlar bile Türk burjuva iktidarı için ciddi sorunlar ortaya çıkarmaktadır. "Ulusal birlik" adı altında oynanmaya çalışılan "demokrasi oyunu" daha başından iflas etmiş ve gerçeğin Kürdistan'da yürütülen faşist-sömürgeci vahşet savaşı olduğu açığa çıkmış bulunmaktadır. Bu savaşta da Türk faşizminin ve faşist ordunun durumu ortadadır. O çokca güvenilen ve övünülen ordu, çaresizlik ve başarısızlık içindedir. Devrimci kuvvetler ezilememiş, halkımız sindirilememiş, komplolar sonuç vermemiş, Parti Önderliğimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yöneltilen her türlü saldırı boşa çıkarılmış, yaygın yürütülen propaganda ve karalama kampanyası tersine etki yapmıştır. Ve bütün bu gelişmeler sonucunda faşist-sömürgeci rejim, Kürdistan'da vahşi bir imha savaşı yürütme dışında egemenlik ve istikrarını kaybetmiştir. Faşist sömürgeciliğin içteki bu durumu, dış dünyaya da aynı biçimde yansımaktadır. Gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında faşist-sömürgeci rejim, uluslararası kamuoyu nezdinde iyice teşhir ve önemli oranda tecrit olmuştur. İlerici, demokrat, devrimci kamuoyu Türk faşizminin gerçek yüzünü, Kürdistan'da yürüttüğü savaşta açıkça görmüştür. Askeri-faşist diktatörlüğün içinde bulunduğu durum, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında iyice açığa çıkan zayıflıkları, emperyalist dostları açısından da endişeye ve güven zayıflığına yol açmıştır. Bu güçler, bugün bu durumdan hem yararlanmaya, hem de her türlü destekle çürümüş bu rejimi yaşatmaya çalışmaktadırlar. Açık ki bütün bu çabalar boşunadır, ağır bir bunalım, çürüme ve yıkılış içinde olan ve egemenlik düzenini kaybetmiş bulunan faşist Türk sömürgeciliğini yaşatmaya hiçbir çaba yetmeyecektir. Ve bunun gayreti içinde olan iç ve dış çevreler ise, yaptıklarının zararını kendileri de ödeyeceklerdir.

İki yıldan beri yürüttüğümüz devrimci savaş ve devrimci mücadele, Partimize ve halkımıza karşı düşmanca bir saldırı içinde olan her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, reformist, sosyal-şoven ve tasfiyeci anlayış ve oluşuma, devrimin çizgisini ve pratiğini doğru bir biçimde göstererek öldürücü darbeler vurmuştur. Yaşanan devrimci gelişme karşısında, bu tür anlayış ve tutumların gerçek yüzü, anlamı açıkça ortaya çıkmış, halk kitleleri nezdinde iyice teşhir olmuş ve ciddi bir biçimde geriletilmiştir. Artık bu güçler, ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde, eskisi gibi engel olamayacaklardır ve artık faşist Türk sömürgeciliği bu güçlerden eskisi gibi yararlanamayacaktır.

Düşmana vurulan böylesi ağır darbelerle birlikte, iki yıldır yürüttüğümüz devrimci savaş ve devrimci mücadele, ulusal kurtuluş hareketimizin ve mücadelemizin önemli politik ve pratik gelişmeler sağlamasına yol açmıştır. Her şeyden önce Kürdistan sathına bir devrimci savaş oturtulmuş, Kürdistan bir devrimci savaş cephesi haline getirilmiştir. Kürdistan halkının silahlı kurtuluş kuvvetlerinin-HRK birliklerinin örgütlenmesine başlanmış ve bu güçler gerçekleştirdikleri binlerce devrimci eylemle düşmana ağır darbeler vurup halk kitlelerinin desteğini kazanmıştır. İki yıldan beri Kürdistan'ın her yerinde faşist Türk ordusuna ve her türlü gericiliğe karşı açık ve kesintisiz bir savaş yürütmekte ve halk kitlelerini eyleme çekerek devrimci savaşı sürekli genişletip geliştirmektedirler. Yürüttüğümüz devrimci savaşın, halk kitleleri üzerindeki etkisi çok büyüktür. Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin ilanı bu etkiyi örgütlü ve eylemli kılmaktadır. En geniş kitleler ulusal kurtuluş mücadelemize katılmakta, desteklemekte ve sempati duymaktadır. Benzer etki Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımız ve Türk halkı üzerinde de kendisini hissettirmiştir. Türk burjuva şovenizminin kitleler üzerindeki etkisi önemli ölçüde kırılmış, Türkiye emekçilerine kurtuluş yolu gösterilmiştir. İşbirlikçi-teslimiyetçi gericiliğin halkımız üzerindeki etkisi parçalanmış, halkımız gerçek kurtuluş çizgisi ve pratiği içine sokulmuştur.

Bütün bunlar çok önemli gelişmeler ve kazanımlardır. Partimizin devrimci ulusal kurtuluş siyaseti ve devrimci savaş çizgisi, pratikte bir kez daha doğrulanmış ve en geniş kitleleri etkilemiştir. Bugün Partimiz, halk kitleleri üzerinde en çok etkiye sahip olan bir partidir. Ulusal kurtuluş güçleri, Kürdistan sathında faşist orduya karşı dişe diş bir savaş yürütmekte ve bu savaşı kesintisiz olarak sürdürüp geliştirmektedirler. Bu durum, açık bir biçimde sömürgeci-faşist egemenliğin parçalanması ve bugün nüve biçiminde de olsa ulusal kurtuluş hareketinin pratik egemenliğinin, yönetiminin oluşmaya başlaması demektir. Böyle bir gelişme halkımızın ulusal birliğinin ve mücadelesinin pratikte gerçekleştirilmesinin pratik koşullarını oluşturmakta ve bunları gerçekleştirmektedir. Böyle bir gelişme Türk ve Kürt halklarının ortak mücadele çizgilerini pratikte göstermekte ve Türkiye devriminin gelişme yolunu açmaktadır. Böyle bir gelişme, devrimci savaşı Kürdistan'da en onurlu ve olanaklı bir yaşam haline getirmiş ve halkımızı böyle bir yaşam içine sokmuştur.

Kürdistan'ın bir devrimci savaş alanı haline getirilmesi, saldırgan Türk faşizmine böyle ağır darbelerin vurulması, Ortadoğu halklarının, emperyalizme ve bölge gericiliğine karşı yürüttükleri mücadele açısından büyük öneme ve bu mücadele içinde etkin bir yere sahiptir. Emperyalizme ve işbirlikçi gericiliğe karşı mücadelede Kürdistan bugün, Ortadoğu'nun en sıcak savaş cephesidir. Yürüttüğümüz mücadeleyledir ki, NATO'nun Ortadoğu jandarması olan ve bölgeye karşı açık saldırgan emeller besleyen Türk faşizmi durdurulmuş ve bu tehditler önemli ölçüde engellenmiştir. Yine böyle bir mücadele ile Kürdistan, dünya devrimci ve demokratik güçlerinin emperyalizme karşı yürüttükleri mücadelenin bir alanı, bir cephesi haline getirilmiştir. Partimiz ve halkımız, yürüttüğü bu mücadele ile, bölge ve dünya işçi sınıfının ve halklarının emperyalizme ve gericiliğe karşı verdikleri mücadelede görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununu bölge ve dünya halklarına ve devrimci-demokratik kamuoyuna tanıtmakta, bu konudaki tahribatları gidermekte, müttefik olabilecek güçlerle ilişki ve dayanışma geliştirmekte ve halkımızı dünya halkları içinde onurlu bir yere oturtmaktadır. Bütün bu çalışmalarda bugün önemli bir gelişme noktasına ulaşılmıştır.

İşte Ağustos 1986'da Kürdistan'da yaşanan ve tüm dünyayı etkileyen, ilgisini toplayan olaylar böyle bir mücadelenin ve gelişmenin üzerinde yükselmektedir. Bütün bu gelişmeleri pratik de açıkça belgelemekte ve mücadelenin ulaştığı yeni seviyeyi göstermektedir. Olayların kendileri bile bu durumu anlatmakta yeterlidir. Kürdistan'ın her alanında faşist Türk ordu birliklerine ve ajan-milis gericiliğine ağır darbeler vuran devrimci silahlı eylemler yükselmektedir. Buna karşılık, faşist-sömürgeci rejim tanklarıyla, toplarıyla, uçaklarıyla köyleri bombalamakta, yaşlısı, kadını, çocuğuyla sivil halkı katletmekte ve emperyalist efendileriyle el ele Avrupalarda komplolar tezgahlayarak, halkımıza baskı yapmaktadır. Bu olaylar çok açık bir biçimde faşist sömürgecilik ile Partimiz önderliğindeki halkımız arasında süren mücadelenin ve savaşın kazandığı boyutu göstermektedir. Artık Kürdistan'da her şeyi savaş çözmektedir. Bu savaşta faşist Türk sömürgeciliği acz içindedir, çaresizdir, köyleri bombalayacak, sivil halkı katledecek, sınırları dışına saldıracak, sağı-solu tehdit edecek ve dünyanın çeşitli yerlerinde komplolar tezgahlayacak kadar siyasal zavallıdır. Partimiz ve halkımız yüksek bir onurla devrimci politikalarını hayata geçirmekte, savaşı alanında ve kurallarıyla yürütmekte ve dünya halkları arasında saygınlık kazanmaktadır. Faşist orduya vurulan darbeler, şimdiye kadar olandan çok büyüktür. Bu durum mücadelemizin gelişim düzeyini ve yeni dönemini göstermektedir. Kürdistan devrimci savaşı ve ulusal kurtuluş mücadelesi, gerilla eylemleri ve halk ayaklanmalarıyla yeni gelişme dönemini yaşayacaktır. Faşist ordu, Kürdistan devrimci savaşı karşısında kendisini yeniden örgütlemektedir. Amerikan subayları, savaşın fiili yönetimini üstlenmeye başlamış ve tanktan, toptan sonra şimdi de uçaklar kullanılarak faşist Türk ordusu, taktikte olduğu gibi teknikte ve araç kullanımında da son sınıra varmıştır. Artık gidebileceği bir gelişme noktası kalmamıştır. Kürdistan devrimci savaşı, daha şimdiden Türk ordusunu dağarcığında olan her şeyi ortaya dökmek zorunda bırakmıştır. Artık Kürdistan'da savaş böyle bir düzeyde sürecek ve küçük silahlı birimlerimiz karşısında dayanamayan faşist sömürgecilik, gelişen devrimci savaşımız ve ordulaşmamız karşısında yıkılıp gidecektir.

DÜNYANIN VE BÖLGENİN DEVRİMCİ, İLERİCİ VE DEMOKRATİK GÜÇLERİ!

Türk faşizmi sadece Partimize ve halkımıza değil, gerçekte o, hepimize, ilerici insanlığa da düşmandır. Her fırsatta sözle ve eylemle bu düşmanlığını göstermektedir. En barbar ve baskıcı bir tarihi mirasa dayanmakta ve bugün dünya halklarının kasabının en güvenilir müttefiği durumunda bulunmaktadır. O, sadece içte değil, dışta da komplo ve saldırganlık yapmaktadır. Doğuşunu Papa suikastı ile yaptı ve bunu O. Palme olayına kadar vardırdı. 15 Ağustos 1984'te devrimci atılımımıza karşı, Avrupalarda yalan listeler üretti. 15 Ağustos 1986'da da aynısını yapan o, bölge halklarına karşı sürekli bir şantaj ve tehdit gücü olarak yaşıyor ve bunlar için saldırı emelini besliyor. 25 Mayıs 1983'te bu saldırılarını başlattı ve bugün de hava akını ile sürdürmeye çalışarak komşu ülkelere saldıracağını açıkca söylüyor. Böyle vahşi, barbar ve saldırgan bir güce karşı mücadele, sadece bizim değil hepimizin görevidir. Partimiz ve halkımız, yürüttüğü en demokratik ve haklı mücadelesiyle iki yılda bu güce ağır darbeler vurmuş ve ciddi bir biçimde geriletmiştir. Partimiz ve halkımız, bu mücadeleyi zafere kadar götürmekte kararlı olduğunu açıkça kanıtlamıştır. Türk faşizmi gibi vahşi ve barbar bir güce karşı çıkmak, ona karşı mücadele etmek ve bu mücadeleyi alanında yürüten Partimiz ve halkımızla, ulusal kurtuluş mücadelemizle dostluk, dayanışma ve yardımlaşma içinde olmak devrimci, ilerici ve demokrat insanlığın vazgeçilmez görevidir.

YURTSEVER HALKIMIZ!

Tarihimizin en önemli ve anlamlı bir döneminde bulunuyoruz. Ulusal kurtuluş mücadelemiz büyük zaferler kazanma düzeyine ulaşmıştır. Barbar ve vahşi düşmanımız umutsuzluk ve çaresizlik içinde yediği carbelerin can havliyle saldırmaktadır. Böyle bir düşmanın varlığını yerle bir etmenin ve tarihe gömmenin koşulları her zamankinden daha olgundur. Mücadelede doğru yolu gösteren ve kararlılıkla yürüyen Partimiz var, Cephemiz var, silahlı Kurtuluş Birliklerimiz var ve iki yıldır ülkemizin her alanına oturttuğumuz devrimci savaşımız var. O halde, barbar Türk faşistlerini ve uşaklarını yerle bir etmek, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi zafere götürmek ve insanca bir yaşama kavuşmak için kadın-erkek, genç-ihtiyar, her Kürdistan insanı, yurtsever ve onurlu her insanımız düşmana karşı savaşan yiğit bir savaşçı olmalıdır. ERNK saflarında birleşmeli ve ulusal kurtuluş savaşımıza aktif olarak katılmalı ve desteklemelidir. Birlik ve mücadele bizi zafere götürecek iki etkendir. O halde, PKK önderliğinde ve ERNK saflarında birleşelim ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı kahramanca savaşalım!

TÜM DEVRİMCİ MİLİTANLAR!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ve devrimci savaşımız yeni bir gelişme dönemine giriyor. Son olaylar bu yeni dönemin özelliklerini açıkça gösteriyor. Düşmanla her alanda kıyasıya bir savaş olarak sürecek olan içinde bulunduğumuz dönemde devrimci önderlik görevlerinin başarılması, zaferler yaratacak bir etken olacaktır. O halde, içine girdiğimiz dönemin özelliklerini ve görevlerini doğru ve tam kavrayalım. Her türlü hata ve yetmezliğimizi aşarak devrimci önderlik görevimizi başarıyla yerine getirelim. Ulusal kurtuluş mücadelemizde ve devrimci savaşımızda, halkımızı başarıyla örgütleyelim, yönetelim ve savaşa seferber edelim. Partimizin doğru devrimci çizgisinde, devrim uğruna düşenlerin yolunda faşist Türk sömürgeciliğine ve uşaklarına karşı cesaretle ve kararlılıkla savaşalım!

Kahrolsun Emperyalizm, Faşist Türk Sömürgeciliği ve Uşakları!
Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!
Yaşasın Kürdistan Devrimci Savaşı!
Yaşasın PKK-ERNK-HRK'de Somutlaşan Ulusal Önderliğimiz ve Birliğimiz!

PKK-MK
15 Ağustos 1986

Ulusal Direniş Mücadelemizde 15 Ağustos Devrimci Atılımı

Ortaya Çıkan Gerçekler ve Sağlanan Gelişmeler

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğümüz ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönemi ifade eden 15 Ağustos devrimci atılımı, ikinci yılını dolduruyor. İki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaşımız, üçüncü yılına yeni gelişmeler yaratma çalışmaları ile giriyor. Sağlanan devrimci kazanımlar ve yaşanan yoğun pratiğin öğretici dersleri temelinde üçüncü yılda daha gelişmiş bir savaş durumunun yaşanacağı şimdiden açıkça görülüyor.

15 Ağustos devrimci atılımının geçen iki yıllık döneminde, faşist Türk sömürgeciliği ve uşakları ile PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş güçleri arasında yoğun, şiddetli ve çok yönlü bir mücadele yaşandı. Mücadele yurt içinde ve dışında her alanda sürdü, hemen tüm dünya güçlerini etkiledi, ideolojik, politik ve askeri alanda şiddetli bir mücadele ortaya çıktı. Ağrı'dan Dersim'e, Bitlis'ten Adıyaman'a, Hakkari'den Mardin'e kadar tüm Kürdistan açık bir savaş cephesi haline geldi. Karşıt düşman güçler arasında sayısız silahlı çarpışma oldu, bu çarpışmalarda asker ve sivil binlerce düşman gücü öldürüldü ve yaralandı, devrimci güçler ve yurtsever halk kitleleri büyük zorluk, acı ve işkence yaşadılar, yüzlerce değerli evlatlarının kanını ve canını verdiler. Faşist Türk sömürgecileri, emperyalist efendilerine dayanarak ve her türlü uşağı kullanarak devrimci hareketi ezebilmek için tüm gücünü, bin bir yöntem uygulayarak mücadeleye sürdü, ama amaçlarına ulaşamadı, sonuç alamadı, tersine aldığı darbeler karşısında her bakımdan gerileyerek uzun süreli savaşı kabul etmek zorunda kaldı. Bütün acemilik ve yetersizlikleriyle bile olsa, Partimiz önderliğinde halkımız ulusal kurtuluş savaşı için ilk adımı attı, bu durum bile ulusal kurtuluş hareketinin gelişiminde önemli mevziler ortaya çıkardı, savaştaki acemilik ve yetersizlikler ise hareketin pratik gelişimini gereken hedeflere ulaşmada zayıf ve geri bir durumda bıraktı.

15 Ağustos devrimci atılımı ve atılımın kesintisiz olarak iki yıldır sürdürülmesi, siyasal ve askeri bakımdan birçok gerçeği açığa çıkardı, hem düşman cephesinde, hem kitlelerin yaşamında, hem de devrimci mücadelede önemli değişikliklere ve gelişmelere yol açtı. Sömürgeciliğin savaş hali durumunu açığa çıkarırken, devrimci savaşı mutlak ve vazgeçilmez bir yaşam biçimi olarak halk kitlelerinin gündemine soktu. Burada, böyle önemli değişiklikler ortaya çıkaran bir devrimci atılımın başlangıcının yıldönümü nedeniyle, mücadelenin pratik gelişimini ve iki yıllık uygulamanın siyasal ve askeri bakımdan ortaya çıkardığı gelişmeleri bazı yönleriyle izah etmeye çalışacağız.

Her şeyden önce, 15 Ağustos devrimci atılımı hangi koşullarda ortaya çıktı? Ya da başka bir deyişle, devrimci atılım nasıl bir gelişme üzerinde gerçekleşti?

Türkiye'de 1970'li yıllarda ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlarda yaşanan derin bunalım ortamında, Türkiye ve Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleler karşısında, emperyalizm ve Türk burjuvazisi çıkar sistemini korumak ve yaşatmak için 12 Eylül faşist-askeri darbesini tezgahladı. Böyle bir darbe ile tüm iktidarı ele geçiren faşist cunta, işbirlikçi-tekelci egemenlik düzenini yaşatabilmek amacıyla kendisinden başka herkese siyaset yapma yasağı koydu, yalın kılıç politikasıyla, en vahşi baskı ve zulüm uygulamalarıyla Türk ve Kürt halkları ve devrimci-demokratik güçler üzerine yürüdü, askeri-faşist bir rejim oturtmayı esas programı ve planı olarak ele aldı. Türkiye'de her alanda yaşanan derin bunalımı ortadan kaldırması ve böylece rejimin yaşam gücünü artırması mümkün değildi. Bu nedenle, rejimi bunalım içinde yaşatabilmenin yollarını bulmak gerekiyordu. Bu da halk muhalefetinin sindirilmesi, devrimci-demokratik hareketin ezilmesi ile mümkün olabilirdi. Ve bunu başarmayı kendisine esas aldı. Türkiye'de ve özellikle Kürdistan'da açık savaş durumu ilan etti, yüzlerce devrimci ve yurtseveri katletti, onbinlercesini toplayıp zindanlara doldurdu. Zindanlarda işkence ve zulmü en barbar biçimlerde uygulayarak, devrimcileri teslim almaya, pişmanlık göstertmeye, kendisine uşak ve ajan hale getirmeye çalıştı. Ardından tüm bu vahşi uygulamalarını yasalar haline getirerek, atama partiler kurdurtarak ve yine göstermelik seçimlerle atama memurlarını "milletvekili" seçtirerek kurumlaştırmaya çalıştığı askeri-faşist diktatörlüğe sivil maske geçirmeye çalıştı. Avrupa emperyalizmiyle işbirliği içinde, devrimci hareketlerin yurt dışında bulunan parçalarına açık bir teslim alma ve tasfiyeci eğilim dayattı. Bütün bunlarla devrimci örgütleri parçalamayı, dağıtmayı, tasfiye etmeyi amaçlıyor ve kendi rejimine muhalif olan tüm güçleri yok etmek istiyordu. Ve bu doğrultuda önemli başarılar da kazandı.

12 Eylül rejiminin tüm bu uygulamalarına karşı gerçek anlamda direnen tek güç PKK oldu. Zindanlardaki PKK kadro ve savaşçıları, faşist Türk sömürgecilerinin akıl almaz baskı ve işkencelerine, teslim alma çabalarına karşı kahramanca direnerek ideolojisi, politikası ve pratiğiyle Partiyi korudular. Dışarıda da Ortadoğu'nun sıcak mücadele alanlarına çekilen PKK güçleri yeni bir direniş hamlesi için yoğun bir hazırlık çalışması yürüttüler. Askeri-faşist diktatörlükle PKK arasındaki şiddetli mücadele, diğer güçlerin tasfiye olmasıyla en çok bu dönemde açığa ve öne çıkmaya başladı. PKK, 12 Eylül rejiminin sivil maske geçirmeye çalıştığı dönemde hazırlıklarını ülke içine aktarmaya yönelerek direniş mücadelesini pratik bir olay haline getirmenin adımlarını attı. PKK'nin bu yönelimine karşı, faşist-sömürgeci rejim, sıklaştırdığı askeri operasyonlarıyla birlikte içerden de tasfiyeci-provakatör bir eğilim dayattı. Bu dayatmaya, tasfiye olmuş tüm "sol" güçleri de kattı. Öyle ki, PKK'yi tasfiye edebilmek ve devrimci direnişten vazgeçirebilmek için Avrupa emperyalizmi, Türk faşizmi ve tasfiyeci sol'dan oluşan geniş bir karşı-devrim cephesi oluştu ve tüm bu güçlerin baş görevi PKK'ye karşı savaşmak oldu. Ve bu güçler, oluşturdukları kendi cephelerinin genişliğine bakarak bu sefer sonuç aldıklarına inanmaya başladılar. İşte böyle bir ortamda, PKK de, kendisine yönelen tüm saldırılara karşı 15 Ağustos Devrimci Atılımıyla karşılık verdi, devrimci atılım tüm bu saldırıları geri püskürterek düşman oyunlarını boşa çıkardı.

15 Ağustos devrimci atılımı, 12 Eylül faşist-askeri rejimine, geçen süre içerisinde devrimin en güçlü pratik karşı koyuşuydu. Bu bakımdan, Kürdistan'da olduğu kadar Türkiye'de de devrimin temsil edilmesiydi. PKK'nin o zamana kadarki mücadelesiyle yaratıp geliştirdiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin tarihinde yeni bir dönemin açılması oldu. Ülke içinde ve dışında tüm güçleri etkiledi, hem düşman cephesinde ve hem de devrim cephesinde önemli değişiklikler ve gelişmeler ortaya çıkardı. Devrimci atılımın iki yıldan beri kesintisiz olarak sürdürülmesi tüm bu gelişmeleri perçinledi ve ilerletti.

15 Ağutos devrimci çıkışı, faşist Türk sömürgeciliğine ağır bir darbe vurarak, onun gerçek niteliğini, bir özel savaş örgütlenmesi olma karakterini açığa çıkardı. Devrimci eylemler karşısında rejimin siyasi ve askeri tüm güçleri panik ve şaşkınlık içine düştü. Faşist sömürgecilik, bir ayaklanma durumuna karşı koyabilmek için, önce güçlerini topladı, daha sonra faşist ordunun yarıdan çoğunu Kürdistan'a sürerek bir yıldırım savaşı ile en kısa sürede sonuç almaya yöneldi. Peşpeşe "Güneş Harekatı"nı, "Huzur Harekatı"nı, "Son Darbe Operasyonu"nu planladı, devrimci güçlere beş günlük, üç günlük ömürler biçti. Dağı taşı asker doldurdu, köyleri ve stratejik alanları kuşattı, her türlü savaş silahını kullandı. Ama planladığı sürede sonuç alamadı. Bundan da öteye devrimci güçlere ciddi bir darbe bile vuramadı, tersine gerçekleştirilen devrimci eylemler karşısında önemli darbeler yedi ve geniş ordu güçlerini epeyce yıprattı. Savaşın ilk üç aylık dönemi böyle geçti. Ortaya çıkan sonuçlar karşısında faşist-sömürgeci düşman taktik değiştirmek, yıldırım savaşının yenilgiye uğradığını, savaşın uzun süre devam edeceğini kabul ve itiraf etmek zorunda kaldı. Ve 1984 sonundan itibaren özel savaş yöntemlerini bir bir uygulamaya yöneldi.

Faşist sömürgecilik, yıldırım savaşının başarısız kalmasından sonra savaşı daha kapsamlı ve uzun süreli planlarla ele almak zorunda kaldı. Ekonomik, politik ve askeri açıdan çok çeşitli politikalara ve taktiklere yöneldi. Savaş güçlerini yeniden tanzim etti. Devrimci hareketi içten çökertmeyi amaçlayan ve 1980'den beri devrimci güçlere karşı uygulaması yapılan tasfiyeci eğilimi, "Pişmanlık Yasası" adı altında resmileştirdi. "Köy Korucuları" adı altında yerli gericiliği ve lümpen takımını ajan-milis çete olarak örgütlemeye ve böylece savaşı Kürdistanlılaştırmaya yöneldi. O çok övündüğü ordu gücüyle alamadığı sonucu ihanetten medet umarak ve Kürdistan'daki gericiliğe dayanarak almak istiyordu. Bu durum, faşist sömürgeciliğin ve faşist ordunun gelişen devrimci hareket karşısında içine düştüğü zavallılığı açıkça gösteriyordu.

Faşist Türk sömürgecileri, kış boyu yaptıkları bu hazırlıklarla, devrimci hareketi ezmek ve yok etmek amacıyla 1985 baharında yeniden geniş kapsamlı bir harekata girişti. Faşist ordunun üçte ikisi Kürdistan'a sürüldü, köyler, yollar, stratejik yerler tutulmaya çalışıldı, halk kitleleri üzerinde en vahşi baskı ve zulüm uygulandı, köyler yakıldı, yıkıldı, göçertildi. "Bitirdik, tükendiler, teslim oluyorlar" propagandası ayyuka çıkarıldı. Bütün bu faaliyetler, en yoğun bir biçimde aylarca sürdürüldü. Ama faşist ordu amaçlarına bir kez daha ulaşamadı. Çoğu devrimci güçlerin hata ve yetersizliklerinden kaynaklanan sınırlı bazı darbeler dışında devrimci hareketin ve mücadelenin gelişimini durduramadı. Tersine, yaşanan çok şiddetli savaş ortamında en ağır darbeleri kendisi yedi. PKK önderliğindeki HRK kuvvetleri azgın düşman saldırılarını püskürtebilmek için kahramanca direndiler, Kürdistan boydan boya bir savaş cephesi haline getirildi, kahramanca direniş ihaneti ve ihanet yasasını yerle bir etti, ajan-milis çete faaliyeti, faşist sömürgecilik için umduğunu vermedi, daha doğuşundan itibaren bu faaliyet ciddi biçimlerde darbelendi. Faşist ordunun bahar taarruzu da sonuçsuz kalmıştı. Bu durum, 15 Ağustos'un birinci yıldönümünde faşist ordu karargahı tarafından da kabul ve itiraf edilmek zorunda kaldı.

Devrimci atılımın ikinci yılında, başarısız kalan özel şavaş taktiklerine yenileri eklenmeye başlandı. Faşist ordunun geniş çaplı savaşa sürülmesi, yerini özel kontrgerilla timlerinin savaşına bıraktı. Harekat ve operasyon yöntemleri de buna göre değişikliğe uğradı. Bütün baskı ve zulme rağmen denetim altına alınamayan ve devrimci mücadeleyle ilişkileri kesilemeyen halk kitlelerinin "Stratejik Köyler"de toplanması ve bu biçimde denetlenmeye çalışılması yasal hale getirildi. Kürdistan'daki savaş, özel savaşın tüm bu yöntemlerinin birlikte uygulanması ve bunlara karşı mücadele halinde sürdü. Savaşa daha çok ısınan ve tecrübe kazanan devrimci kuvvetler ikinci yılda biraz daha usta ve etkin savaşmaya başladılar, çeşitli bakımlardan önemli gelişmeler katettiler. Bu durum, faşist sömürgeciliğin erken sonuç alma umutlarını iyice yıktı, faşist ordu tarafından savaş sürekli bir olgu olarak kabul edildi. Ve bu gelişmeler sonucunda, daha 15 Ağustos'un ikinci yılı dolmadan faşist ordunun savaşa göre yeniden örgütlenmesine, Genelkurmayın yetkilerinin daraltılmasına, ordu ve cephe komutanlıklarının savaşla yetkili kılınmasına geçilmek zorunda kalındı.

15 Ağustos devrimci çıkışından günümüze kadar geçen iki yıllık sürede, Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliği ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasında dişe diş bir savaş ve her alanda şiddetli bir mücadele yaşandı. Bugün bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin, faşist-sömürgeci rejime vurduğu darbeler birçok gerçeği açığa çıkarmış ve faşist sömürgeciliği yok olmanın eşiğine getirmiştir.

15 Ağustos Devrimci Atılımı ve iki yıldan beri sürdürülen devrimci savaş, faşist Türk ordusuna "cumhuriyet" tarihinin en büyük ve en ağır darbesini vurmuştur. Bu savaş içinde, Türk ordusunun bir kabadayı pozuyla içerde Türk ve Kürt halklarını, dışarıda ise bölge halklarını korkutma tılsımı yıkılmıştır. Artık herkes, yüzlerce subayını ve binlerce askerini ölü ve yaralı vermiş olan bu ordunun bugünkü durumunu görmekte ve buna göre kendi tutumunu belirlemektedir. Türk ordusunun gerçek niteliği, gücü, savaş kapasitesi ve savaş taktikleri iki yıllık savaş pratiği içinde açıkça ortaya çıkmış, gerçek savaşın tatbikatlardaki gibi kolay olmadığı görülmüştür. İki yıllık savaş orduyu ciddi bir biçimde yıpratmıştır, asker savaşamamaktadır, ordu savaşa dayanamamaktadır, subay savaşı yönetememektedir, özel savaş yöntemleri hedeflenen sonuçları vermemekte, bir bir boşa çıkmaktadır, faşist ordu çürümüş bir enkaz, halk kitleleri üzerinde bir korkuluk gibidir. Küçük partizan birliklerine karşı yürütülen savaşı bile NATO ve ABD generalleri ve CIA ajanları yönetmek durumunda kalmıştır. Bu durum, Türk generallerinin nasıl bir paravan olduklarını açıkça gösterir.

İki yıllık savaş pratiği, artık Kürdistan'da iki ordunun var olduğunu ve egemenliği bu iki gücün paylaştığını açıkça ortaya koymuştur. Bu durum, herkes tarafından, faşist ordu tarafından da kabul edilmektedir. Ve bu, son derece önemli bir durumdur. Türk ordusu, artık tamamen egemen bir ordu değildir, onun egemenlik sistemi delinmiştir, o, Kürdistan'da başka bir orduyla-devrimci kurtuluş kuvvetleriyle yanyana bulunmak, egemenliği paylaşmak ve yaşamını buna karşı savaşarak ve savaşabildiği oranda sürdürmek zorunda kalmıştır. Bu egemenlik paylaşımında, tamamen egemen olduğu halde bunu kaybeden, gerileyen güç Türk ordusu, yeni bir egemenlik gücü olarak gelişen devrimci kurtuluş kuvvetleridir. Bu durum, Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketinin egemenliğinin gelişmesi, bu hareketin, toplumun yaşamına girmesi ve faşist Türk sömürgeci egemenliğinin adım adım yıkılıyor olması demektir. Bugün Türk ordusu, varlığını ve egemenliğini böyle bir savaş içinde yaşatmaya çalışmaktadır. Başından beri rejimin birincil önemdeki yönetim gücü olan ve 12 Eylül darbesinden beri de tüm yönetimi açıkça elinde bulunduran ordunun bu durumu, askeri-faşist rejimin ve işbirlikçi-tekelci egemenliğin bugünkü durumunu ve geleceğinin nasıl olacağını, işbirlikçi burjuva düzeninin nasıl bir çöküş içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da yükseltilen devrimci savaş, Türkiye'deki devlet örgütlenmesinin nasıl bir özel savaş örgütlenmesi olduğunu, gerçekte devlet iktidarını en üst düzeyde elinde bulunduran gücün "Özel Harp Dairesi" olduğunu ve diğer tüm devlet yönetim kurumlarının bunun hizmetindeki birer paravan niteliği taşıdığını açığa çıkarmıştır. Bu durum, 12 Eylül öncesi hazırlanmış, 12 Eylül'de tüm yönetimi kayıtsız-şartsız ele almış, daha sonra ise askeri-faşist bir diktatörlük olarak kendisini örgütlemeye çalışmıştır. Artık Türkiye'deki devlet yapısının tanımlanmasında hiçbir çarpıtma yapılamayacaktır. Türkiye'de oluşturulacak her türlü kurumlaşma sonuçta bu gücün emrinde çalışan yapıları ortaya çıkaracak, bu durum ise devletin gerçek niteliğini değiştirmeyecektir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi, faşist Türk sömürgeciliğini ülke içinde ve dışında açıkça teşhir etmiş, faşist-sömürgeci politikaları önemli ölçüde işlemez kılmış, faşist-askeri kurumlaşmaya ciddi darbeler vurmuş ve

faşist sömürgeciliği sağlam politikalar üretemez hale getirmiştir. Öyle ki, 15 Ağustos Atılımından sonra faşist-sömürgeci rejim, iç ve dış politikalarını tamamen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı ve onu ezebilmek, tasfiye edebilmek amacına yönelik olarak oluşturmak durumunda kalmıştır. Ulusal kurtuluş hareketinin ve devrimci savaşın gelişimi karşısında, faşist-sömürgeci politikalar yeterince işlemez hale gelmiş, faşist sömürgecilik uzun vadeli ve köklü politikalar üretemeyerek günübirlik politikalarla günü kurtarmak ve bu biçimde ömrünü uzatmak durumuna düşmüştür.

Türkiye'de siyasal yapının 12 Eylül faşist-askeri darbesine varmasının en önemli bir etkenin de Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi ve bu gelişmenin önlenememesi olduğu bilinmektedir. Nitekim, faşist generaller, 1970'li yılların yöneticilerini en çok Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve PKK'nin gelişimini önleyememiş olmakla sorumlu tutmuşlardır. Ve Kürdistan devrimci hareketinin ezilmesi sorununu bir başarı ölçütü olarak ortaya koymuşlar, faşist-askeri diktatörlüğün kurumlaştırılması programını buna göre oluşturmuşlardır. İşte 15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da yükselen devrimci savaş, faşist sömürgeciliğin bu programına en ağır bir darbeyi vurmuş, herkesi suçlayan faşist generalleri de suçlu duruma düşürmüştür. Kürdistan'da ortaya çıkan böyle bir devrimci gelişme faşist politikaları büyük ölçüde işlemez kılarken, ordu yönetiminin ciddi bir biçimde aşınmasını ve sivil maske takma çabalarının hızlandırılmasını ortaya çıkarmıştır.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'dan dayatılan devrimci savaş karşısında faşist generallerin yalın kılıç politikaları iflas etmiş, generallerin atama partileri dağılmış ve faşist-askeri klik belli bir zayıflamaya ve gerilemeye uğramıştır. Katı askeri yönetimin yerini "ulusal birlik" çağrıları almaya, yeni partiler kurulmaya ve çeşitli burjuva kesimler üzerindeki "siyaset yasakları" kaldırılmaya başlamıştır. General Sunalp'ın MDP'sinin yerini iş adamı Yazar'ın HDP'si, Calp'ın HP'sinin yerini İnönü'nün SHP'si almış, Demireller, Ecevitler, Erbakanlar, Türkeşler yeniden politika sahnesine çıkmış, "Evren demokrasisi" böyle bazı değişikliklerle hayat bulmuştur. Böylece faşist ordunun uyguladığı yalın kılıç politikasının daha hızlı geliştirdiği halk muhalefetine SHP'li, DSP'li sosyal-demokrat politikalar dayatılarak gelişen muhalefetin devrime yönelmesi önlenmek ve yeniden faşist düzene kanalize edilmesi gerçekleştirilmek istenmiştir.

Türkiye'deki bu iç politik gelişmenin iki önemli özelliğine dikkat çekmek gerekir. Birincisi ve esası, gerçek devlet iktidarının "Özel Harp Dairesi"nin elinde olması ve bu biçimde şekillenen faşist diktatörlük içinde tüm kurumlaşmaların son tahlilde bu yönetim gücüne bağlı bulunmasıdır. Yönetimin bu niteliği, ortaya çıkan bir yığın siyasal oluşumun gerçekte ciddi bir güce sahip olmayan, çoğu paravan ve özellikle "sol" görünümlü olanların ise gerçekte gelişen halk muhalefetini düzene kanalize etmek ve devrimci-demokratik hareketi tasfiyeye uğratmak amacına yönelik ve bununla görevli olduklarını gösterir. Bu durum, devrimci hareketlere, yönetimin gerçek niteliğini iyi görme ve dayatılmak istenen tasfiyeciliğe karşı dikkatli ve yöntemli bir mücadele içinde olma görevlerini yükler. İkincisi; yönetimin yukarda belirlenen esas niteliğine rağmen, ortaya çıkan siyasal oluşumlarla Türkiye siyasal yapısı çok sesli bir hal almaktadır. Çok çeşitli siyasal güç kendi anlayışını kitlelere götürmeye çalışmakta, bu durumda kitlelerin siyasete ilgisi ve burjuva siyasal yapı içinde belli bir mücadele gelişmektedir. Asker ve sivil faşist klikler arasındaki çekişme artmakta, zayıf da olsa orta sınıflar siyaset yapma olanağı bulmaktadır. Böyle bir durum, alt düzeyde ve ikincil planda da olsa, devrimci mücadele açısından ciddi öneme sahiptir. Devrimci hareket, burjuva siyasal yapı içindeki bu çekişmelerden, değişik siyasal anlayışların kitlelere gitmesinden ve siyasal hareketlenmeden, ayrıca orta sınıfların politika yapmalarından belli ölçüde yararlanabilir. En doğru ve en tutarlı politik güç olarak devrimci hareket, böyle bir ortamda kitleselleşme faaliyetini daha hızlı bir biçimde geliştirebilir.

Dış politika alanında da faşist-sömürgeci rejimin durumu içerde olduğundan daha iyi değildir. Türk burjuvazisi, Türkiye'nin stratejik konumunu ve ciddi bir savaş yaşamamış olan ordusunun durumunu pazarlayarak emperyalist sistem içinde kendine bir yer bulmayı ve bölge üzerinde liderlik savaşı yürütmeyi değişmez bir özelliği haline getirmiştir. 12 Eylül faşizmi, emperyalizmden gördüğü yeşil ışıkla, devrimci-demokratik hareketi tasfiye etme amacını da dikkate alarak, Ortadoğu'da bir jandarmalık rolüne soyunmuş, buna göre bir diplomatik faaliyet yürütmeye girişmiştir. 15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, faşist-sömürgeciliğin bölgeye yönelik bu amaçlarına ve faaliyetlerine en ciddi bir darbeyi vurmuştur. Türk ordusunun Kürdistan'da yürüttüğü savaşta içine düştüğü çıkmaz bölge halkları ve devletleri tarafından yakın ilgiyle izlenmiş, ordu gücünü göstererek politika yapmayı esas edinmiş olan askeri-faşist diktatörlüğün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi karşısındaki çaresizliği bölge güçlerinin Türk faşist yönetimine karşı tutumlarını önemli ölçüde etkilemiştir. Öyle ki, liderliğe oynayan faşist yönetim, böyle bir gelişme karşısında giderek bölgesel politikada ciddi bir tecrit olma durumuna düşmüştür. Bugün faşist Türk sömürgeciliğinin, Ortadoğu politikalarının birçoğu işlemez durumdadır. Türk faşizminin dünyadaki durumu da bundan farklı değildir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi, askeri-faşist rejimin durumunu iyice açığa çıkarmış, devrimci ve demokratik kamuoyundan önemli oranda tecrit olmasını sağlamıştır. 15 Ağustos Atılımı karşısında faşist-sömürgeci rejimin durumu tüm dünya politik güçleri içinde ciddi bir biçimde tartışılmış, yeni politik yaklaşımlar belirlenmeye yönelinmiştir. Özellikle iki yıldır kesintisiz süren devrimci savaş karşısında Türk faşist yönetiminin içine düştüğü sonuçsuzluk ve zayıflık, emperyalist güçlerin bile faşist yönetime belli bir kuşkuyla bakmasına ve ihtiyatlı bir yaklaşım içine girmesine yol açmıştır. Bu durum, faşist-sömürgeci rejimin dış politikalarında önemli çatlaklıklar ve engeller ortaya çıkarmıştır.

Faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücü olan PKK'ye karşı mücadeleyi ve savaşı bugün böyle bir zorlanma ve gerileme içinde sürdürmekte, iç ve dış politikalarının oluşturulmasında Kürdistan devrimci hareketini ezebilme amacını başa almaktadır. Bu amacına ulaşabilmek veya en azından devrimci hareketin hızlı gelişimini önleyebilmek ve bu biçimde kendi ömrünü uzatabilmek için ekonomik, siyasi, askeri, kültürel her alanda uygun tedbirler, politikalar, taktikler geliştirmeye çalışmaktadır. Sosyalist ülkelere karşı yaklaşımında bu vardır, emperyalist sistemle ilişkilerinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sistem için yarattığı tehlikeyi dayatmaktadır, Ortadoğu'daki çeşitli güçlere sadece bu nedenden dolayı bir yığın taviz vermeyi göze alabilmektedir. İç politikada siyaset yapma serbestliği ve ulusal birlik yaratma çabaları bundan doğmaktadır, ordunun yeniden örgütlenmesi ve modernize edilmesi çabaları bunun bir gereği olmaktadır. Kürdistan'daki memur maaşlarının artırılmasından sınır ticaretinin yasallaştırılmasına, Kürdistan'ın en ücra köşelerine fabrika temelleri atmaya ve sonu gelmez bir biçimde eğitim seferberlikleri sürdürmeye kadar varan politikalar bunun içindir. Bu politikalar bugün peşpeşe sürdürülen GAP harekatına kadar vardırılmıştır, Türk burjuvazisi Kürdistan'dan kazandığı varlığını yine Kürdistan'dan kaybetmeye başladığı bir dönemde bunu yine Kürdistan'a ödettirmek istemektedir.

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin şimdiye kadarki gelişimi, egemen sömürgeci yapıda böyle önemli değişiklikler ortaya çıkardığı gibi, Kürdistan'da ve Kürdistan halkının politik, askeri, toplumsal, ideolojik yaşamında da tarihi önemde bir değişikliğe ve gelişmeye yol açmıştır. Kürdistan'da sömürgeci kölelik çağının yıkılışını, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm çağının açılışını başlatmıştır. 15 Ağustos devrimci atılımı dönemi, böylesi gelişmelerin perçinlendiği, yüzbinlerin ve milyonların yaşamı haline geldiği ve bu gelişmelerin durdurulamaz kılındığı bir dönem olmuştur.

15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldan beri kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, PKK'nin devrimci çizgisinin ve devrimci savaş taktiğinin bir kez daha pratikte doğrulanması ve bu tek doğru devrimci çizginin halkın derinliklerine kök salması ve en onurlu bir halk yaşamı haline gelmesi olmuştur. Bu çizgi, birçoklarının ciddiye bile almadığı bir ortamda güçlü bir devrimci gruplaşma yaratarak ideolojik ve politik doğuşunu başarıyla gerçekleştirmiştir. Yine bu çizgi, reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin "halkı katliama götürecekler", "çok tehlikelidir", "provakasyondur" vb. çığırtkanlıklarının ayyuka çıktığı bir ortamda, en basit biçimleriyle devrimci şiddet uygulamasını hayata geçirerek kendisini kısa sürede bir halk hareketi haline getirmiştir. Böylece devrimci savaşın ilk pratik uygulanması başlatılmış, yaratılan pratik gelişmelerle PKK çizgisinin doğruluğu pratikte kanıtlanmıştır. 12 Eylül rejiminin vahşi imhacı saldırıları karşısında ve daha doğuştan tasfiyeciliği yaşayan birçoklarının, "bittiler, dağıldılar, tutuklandılar, vuruldular, yok olup gittiler" dediği bir ortamda zindanlardan yurt dışına kadar her alanda gösterdiği kahramanca direnişlerle, bu çizgi, en ağır baskı dönemlerinde de devrimci gelişme yaratıcı özelliğini ortaya koymuş, başarılı bir devrimci sınav vermiştir. İşte 15 Ağustos devrimci atılımı böylesi devrimci gelişmeler temeli üzerinde yükselmiştir.

PKK, 15 Ağustos Atılımına yürürken, her taraftan birçok sesin çığırtkanlığı ortaya çıkmıştır; "silahlı direnişin zamanı gelmemiştir", "halkı katliama götürecekler", "PKK çizgisi provakasyondur ve PKK bu çizgiyi değiştirmelidir" vb. diye. Böylesi sözlerle ve en alçakça ayak oyunlarıyla PKK'ye tasfiyeciliği dayatmak, onu parçalamak ve devrimci direnişi engellemek istemişlerdir. Ama işte pratik sonuçlar gözler önündedir. İki yıldır PKK'nin Kürdistan'da yürüttüğü devrimci savaş her şeyi açıkça ortaya çıkarmıştır. Direnişin zamanı gelmemiş midir, yoksa geç mi kalınmıştır? Kürdistan'da silahlı direniş yaşayıp gelişir mi, yoksa bir gün bile yaşayamaz mı? Halk katliama mı gitmektedir, yoksa kurtuluş mücadelesine mi atılmaktadır? Devrimci eylem sömürgeciliğe hizmet mi etmektedir, yoksa sömürgeciliği yıkıma mı götürmektedir? 15 Ağustos Atılımı ve iki yıldır süren silahlı direniş tüm bu sorulara çarpıtılamayacak açıklıkta cevaplar vermiştir. O halde, provakasyon çizgisi ve sömürgeci uşaklığı hangisidir? PKK'nin pratiği apaçık ortadadır. İki yıldır sürdürülen silahlı direniş Kürdistan'ı bir savaş cephesi haline getirmiş, Kürdistan'a silahlı bir direniş hareketi oturtulmuştur. Kürdistan'ın her tarafında partizan birlikleri vardır ve her gün bir alandan partizan eyleminin sesi yükselmektedir. Faşist sömürgeciliğe ve uşaklarına karşı binlerce eylem gerçekleştirilmiş ve ağır darbeler vurulmuştur. Düşman bile PKK'ye karşı nasıl bir savaş içinde olduğunu açıkça dünyaya ilan etmekte ve günlük savaş bilançoları vermektedir. Bugün yüzbinler böyle bir eylemin içindedir ve milyonlar bunun yakın etkisi altındadır. Peki, PKK'ye ve silahlı direnişe karşı çıkanlar faşist-sömürgeci düşmana ne kadar darbe vurmuşlardır, kaç tane örgüt ya da savaş birliği kurmuşlar, kaç eylem gerçekleştirmişler, ne kadar kitleyi etkilemişlerdir? Açık ki, yaşanan pratik sonucunda bunlara verilecek cevap yoktur, PKK'ye ve silahlı direnişe karşı olmak, yaşanan devrimci pratiği yadsımak faşist sömürgeciliğe uşaklıktan başka bir şey değildir.

İki yıldır sürdürülen silahlı direniş, Kürdistan'ın her tarafını bir savaş alanı haline getirerek, bugün çok yetersiz de olsa, silahlı devrim hareketinin Kürdistan'a oturtulmasını gerçekleştirmiştir. Bu durum çok önemlidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve savaşının gelişiminde çok önemli ve tarihi bir noktayı ve aşamayı ifade eder. Ulusal kurtuluş hareketinin egemen bir güç haline gelmeye başlaması demektir. Aynı topraklar üzerinde iktidar ikiliğinin ortaya çıkmasının ve devrimci yönetimin yaratılmasının başlangıcıdır. Bir kez böyle bir durum yaratıldıktan sonra, egemen yapının pratik denetimi kırılarak devrimin pratik egemenliğinin yaratılmasının ilk adımı başarıyla atıldıktan sonra, eğer pratik mücadele başarıyla sürdürülürse hızla zafer yolunda ilerlemek mümkün olacaktır. Bu, bütün devrim pratiklerinin açıkça gösterdiği bir durumdur. Böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi önemli bir mevzi kazanmış ve çok anlamlı bir aşamaya ulaşmış demektir. Bugün böyle önemli bir noktada bulunulmakta ve yeni bir aşamaya geçişin çalışmaları sürdürülmektedir. Bu yeni aşama, gerilla ordusunun ve savaşının gelişmiş bir biçimde oturtulması ve halkın Cephe içindeki örgütlülüğünün ve birliğinin geliştirilmesi olacaktır. Bu alanlarda ilk adımlar atılmış, gereken açılımlar yapılmıştır. Şimdi sorun, pratik çalışma ile bu alanlardaki gelişmeleri ilerletmek ve büyütmektir.

İki yıldır sürdürülen silahlı direniş, devrimci kuvvetleri savaş sanatı konusunda eğitmiş, savaş taktiklerinde önemli bir gelişme ortaya çıkarmıştır. Bu da, çok önemli bir husustur. Hiç savaş yaşamadan örgütlü bir savaş gücünün karşısına çıkmak ve onunla kıyasıya bir çarpışma sürdürebilmek hiç de küçümsenmeyecek bir durumdur. Elbette başlangıçta bunun önemli zorlukları, acemilikleri ve yetersizlikleri olmuştur, ama artık bu açıdan da önemli bir gelişme ve sağlamlaşma ortaya çıkmıştır. Devrimci güçler daha usta savaşçılık yapabilecekleri bir gelişmeye ulaşmışlar, Kürdistan'ın kurtuluşu için savaşmak olağan ve en onurlu bir yaşam haline gelmiştir. Bu gerçek hiç kimsenin çarpıtamayacağı bir biçimde halkın yaşamına artık girmiştir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve iki yıldır sürdürülen devrimci savaş, halkımızın direnişçi dinamiğini harekete geçirmeye başlamış, toplum içindeki çeşitli kesimlerin gerçek niteliklerini ve tutumlarını açığa çıkarmıştır. Devrimci silahlı direniş halk kitlelerince büyük bir coşkuyla karşılanmış, halkın çok geniş sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Düşmanın en vahşi baskı, saldırı, işkence ve katliamları kitlelerin direniş mücadelesine katılımını ve desteğini azaltamamış, tersine kitlelerin daha çok mücadeleci sağlamlığa ulaşmasını geliştirmiştir. Bugün devrimci mücadele yok edilemez bir biçimde halk kitlelerinin günlük yaşamı haline gelmiştir. Ulusal kurtuluş hareketi yüzbinleri kucaklayarak ve milyonları etkileyerek geniş bir kitle hareketi, bir halk hareketi halini almıştır. Kitleler, ulusal kurtuluş için silahlı direnişte kendi varlıklarını ve geleceklerini görmekte, bu inançla kurtuluş mücadelesine sahip çıkmaktadır. Artık sahte anlayış ve politikalarla halkı aldatabilmenin olanağı yok-

tur, doğru devrimci çizgi kitlelere ulaşmış ve kitlelerin kurtuluş yolu haline gelmiştir. Silahlı direniş içinde en geniş kitleleri çeşitli biçimlerde örgütlemenin ve eyleme geçirmenin koşulları, olanakları şimdi her zamankinden çok daha elverişli bir durum arzetmektedir.

15 Ağustos Atılımı ve kesintisiz sürdürülen devrimci savaş, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımız içinde de büyük yankı bulmuş, geniş kitlelerin sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Böylece devrimci ulusal kurtuluş çizgisi bütün parçalardaki halkımızın yaşamına girmiş olmaktadır. Şimdi Kürdistan'ın tüm potansiyelini doğru devrimci bir çizgide kurtuluş mücadelesine kanalize etmenin, ulusal hareketin devrimci birliğini yaratmanın koşulları ve olanakları her zamankinden daha elverişlidir. Aynı durum Türkiye proletaryası ve halkı için de sözkonusudur. Kürdistan'da geliştirilen devrimci hareket aynı zamanda Türkiye devriminin de gelişmesi olmuş, Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci savaşın askeri-faşist diktatörlüğe vurduğu ciddi darbeler Türkiye halkının kurtuluş mücadelesine önemli kazanımlar sunmuştur. Kürdistan'da yaratılan bu gelişmeler Türkiye emekçilerini yakından etkileyerek onlarda mücadele azmini ve bilincini geliştirmiştir. Aynı zamanda Kürdistan'da pratik bir olgu haline getirilen devrimci savaş, Türkiye devriminin taktik çizgisini de açıkça ortaya koymuş, Türk ve Kürt halklarının askeri-faşist diktatörlüğe karşı ortak mücadelelerinin pratik biçimini göstermiştir. Şimdi böyle bir ortak mücadele içine girilebilmesinin ve Türkiye devrimi ile Kürdistan devriminin sağlam ittifak ve dayanışmasının yaratılmasının koşulları her zamankinden daha elverişlidir. 15 Ağustos devrimci atılımı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorununun dış kamuoyuna doğru bir çizgide yansımasını geliştirmiş, bu alanda yaratılmış olan tahribatları belli ölçüde gidermiş ve sorunun tüm dünyada yaygın olarak tartışılmasına yol açmıştır. Silahlı direniş temelinde ulusal kurtuluş hareketinin gelişimi, bölge ve dünyanın politik güçlerini Kürdistan'a ilişkin politikalarını gözden geçirmek ve yeni politikalar oluşturmak zorunda bırakmıştır. İki yıldır kesintisiz olarak sürdürülen silahlı direniş, yarattığı etkin sempatiyle uluslararası alanda ulusal kurtuluş hareketinin ilişki ve ittifaklarının geliştirilmesi için sağlam bir zemin olmuştur. Bu temelde yürütülecek çalışmalarla ulusal kurtuluş hareketinin bölge ve dünyadaki müttefikleriyle, sosyalist, devrimci, ilerici güçlerle ittifak ve dayanışmasını geliştirmek şimdi daha çok olanaklıdır.

15 Ağustos devrimci atılımı ve kesintisiz olarak sürdürülen devrimci savaş, ulusal kurtuluşun tek doğru devrimci çizgisini pratikte göstererek, küçük-burjuva siyasetçiliğinin, sosyal-şovenizmin, reformist ve ilkel milliyetçiliğin, bunların hepsinin faşist sömürgeciliğin nasıl bir uzantısı olduğunu, bunların düzeni "sol"dan tamamladığını herkesin görebileceği bir biçimde açığa çıkarmıştır. Bu güçler, daha önceden zaten teslim olmuşlar, devrimi ve devrimci hareketi tasfiye etmeyi kendilerine baş görev edinmişlerdir. 15 Ağustos Atılımının kendilerine vurduğu darbeyi en erkenden görerek, faşist sömürgecilikten daha önce, adeta düşmana yol, yöntem gösterircesine devrimci atılıma karşı saldırıya geçtiler. Askeri-faşist diktatörlüğe karşı küçük bir birlik bile oluşturamazlarken, PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı Avrupa'yı, Ortadoğu'yu ve Kürdistan'ı içine alan en geniş birlikler oluşturdular. Düşmana karşı en ufak bir eleştiri ve eylem yöneltemezlerken, devrimci harekete karşı hep bir ağızdan en aşağılık küfürler ettiler ve birçok silahlı saldırıda bulundular. Bütün bu saldırılara karşı devrimci hareket amansız bir direniş yürüttü, ideolojik, politik, askeri her alanda çok yönlü bir mücadele verdi. Denilebilir ki, dönemin en çetin mücadelelerinden biri bu alanda verildi. Devrimci savaşın kesintisiz sürmesi ve süreklilik kazanması, silahlı devrim hareketinin Kürdistan sathına oturtulması bu güçlere yaşam hakkı tanımayarak, yenilgilerini kesinleştirdi. Devrimci hareket, 15 Ağustos Atılımının yaratılmasında, usta taktiklerle bu güçlerin bazılarından ve aralarındaki çelişkilerden mücadeleyi yararlandırmayı bildi. Bugün, bu güçlerin önemli bir kesimi çürüyüp, dağılıp, tükenip gitmiştir, bazıları ise geçmişte yaşadıkları çok olumsuz durumu farketmeye başlayarak, devrimci harekete karşı açık düşmanlıklarını azaltmaya, devrimci gelişme karşısında yenik düşerek ve bu gerçeği kabul ederek devrimci hareketle olumlu ilişkiler arama çabasına yönelmişlerdir. Bu, devrimci hareketin, çok olumsuz konumda bulunanları halka ve mücadeleye kısmen hizmet edecek konuma getirebilme başarısını göstermesi demektir.

15 Ağustos devrimci atılımı ve bu temelde yürütülen silahlı direniş, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçi ve uşak niteliklerini açıkça kitlelere göstermiş, bu güçlere önemli darbeler vurmuştur. Kürt egemen sınıfları yüzyıllardan beri sömürgeciliğe uşaklığı ve ajanlığı zaten en önemli özellikleri haline getirmişlerdi. Ancak bu güçlerin bazıları bu özelliklerini sahte milliyetçi maskeler altında gizlemeye, halk kitlelerini bu biçimde aldatmaya çalışıyorlardı. 15 Ağustos devrimci atılımı, Kürdistan'a silahlı bir devrim hareketini oturtarak, Kürdistan'ı bir savaş cephesi haline getirerek, yurtseverliğin ve devrimci milliyetçiliğin sınırlarını açıkça belirleyerek, bu güçlerin maskelerini düşürdü. Bunların halk içindeki teşhirini ve tecritini geliştirdi. Gelişen devrimci mücadele karşısında bu güçler, faşist-sömürgeci düşmana daha çok yaklaştılar ve ajan-milis çete olarak örgütlenip ulusal kurtuluş hareketinin karşısına silahlı bir güç olarak geçtiler. Böylece faşist sömürgeciliğin ve yerli gericiliğin karşı-devrimci cephesi ile halkın ulusal kurtuluşçu cephesi pratikte bir açıklık ve keskin bir mücadelelik kazandı.

15 Ağustos devrimci atılımı ve Kürdistan'da oturtulan devrimci silahlı direniş, devrimci çizgiyi ve gerçek devrimciliği pratikte açıkça ortaya koyarak, her türlü reformizme, işbirlikçiliğe, teslimiyete ve ihanete öldürücü bir darbe vurdu. Partiye ve mücadeleye dayatılmaya çalışılan tasfiyeci-provakasyon çizgisinin faşist sömürgeciliğin bir uzantısı olduğunu göstererek etkisiz kıldı. Gelişen pratik mücadele temelinde ayrım çizgileri daha net olarak çizildi, teslimiyetle direniş, oportünizmle devrimcilik birbirinden iyice ayrıldı. Devrimci hareket içinde bu temelde açık bir ayrışma ve arınma yaşandı. Devrimci savaş çizgisi ezici bir zafer kazanarak ulusal kurtuluş devriminin tek doğru devrimci çizgisi olduğunu kanıtladı, Parti bu çizgide birliğini çelikleştirdi, halk bu çizgiye sahip olan Parti etrafında birleşti. Tasfiyeci-provakasyon eğilimi tasfiye edildi, dıştaki ve içteki düşmana karşı yürütülen yoğun ve çok yönlü mücadele militan devrimciliği eğitip geliştirdi, Partinin militan yapısı daha çok gelişme kaydetti. Artık Kürdistan devriminde hangi taktik çizginin doğruluğu sorunu değil, devrimci savas taktiğinin uygulanma durumu devrimci tartışmanın esası haline geldi. Bütün bunlar, üzerinde spekülasyon yapılamayacak ve tartışılamayacak kadar açık gelişmeler oldu. 15 Ağustos Atılımı dönemi bu gerçekleri açıkça belirledi.

Buraya kadar, yürütülen devrimci mücadelenin ortaya çıkardığı gerçeklerin ve yarattığı gelişmelerin bazılarını kısaca ifade etmeye çalıştık. Devrimci mücadelenin egemen-sömürgeci yapıda yol açtığı değişiklikleri ve ulusal kurtuluşta sağladığı gelişmeleri kısaca gösterdik. Hep gelişmelerden ve başarılardan söz ettik, ancak bu demek değildir ki devrimci mücadele sürecinde hiç hata, yetersizlik ve başarısızlık olmadı, tersine ulusal kurtuluş mücadelemizin her döneminde bir yığın hata ve yetersizlik ortaya çıktı. Fakat esas olarak doğru devrimci bir çizgide cesaretli, fedakar ve kararlı bir mücadele yürütüldü, mücadelenin bu yönü sağlanan devrimci gelişmelerin yaratıcısı oldu ve her dönemde esas olarak devrimci hedeflere ulaşıldı. Hata ve eksiklikler ise devrimci mücadeleyi ve her dönemdeki hedeflere ulaşmayı etkiledi, kısmen zayıf bıraktı, bu biçimde mücadeleye zarar verdi. Bu durum, 15 Ağustos devrimci atılımı döneminde de birçok alanda açıkça görüldü.

12 Eylül askeri-faşist rejimine karşı, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan mücadelesizlik ve teslimiyet ortamında PKK'nin zindanlardan dağlara ve yurt dışına kadar her alanda faşist sömürgeciliğe karşı gösterdiği devrimci direniş ve yürüttüğü devrimci mücadele büyük, tarihi, görkemli ve siyasal gelişmeleri belirleyici oldu. Ve bu mücadele içinde 15 Ağustos silahlı direnişi ve Kürdistan'a oturtulan devrimci savaş, yarattığı pratik mücadele ortamıyla hem çeşitli alanlardaki çalışmaların birleştiricisi, hem de çeşitli alanlardaki çalışmalar için iyi bir zemin görevini gördü. Başta faşist ordu olmak üzere, faşist sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı iki yıldan beri Kürdistan sathında silahlı bir savaş yürütüldü ve yürütülüyor. Ve bu savaş, siyasal gelişmeleri belirliyor. 15 Ağustos silahlı direnişi böyle önemli gelişmeler ortaya çıkardı, fakat biz savaşan güçler, usta ve yeterli bir savaş yürütemedik, devrimci savaş sürecinde bir yığın hata ve eksiklik ortaya çıktı, devrimci savaşta bir yığın acemilik ve yetersizlik gösterdik. Kürdistan somutunda yürütülen savaş, çok ileri ve önemli bir olaydı, bu nedenle önemli gelişmelere yol açtı, ama dünya halklarının devrimci savaş pratiği ve halk savaşı çizgisi ölçülerinde yürütülen savaş son derece acemi, ilkel ve yetersiz bir savaş oldu. Ve bu durum, pratik gelişme açısından varılması gereken hedeflere ulaşmayı zayıf bıraktı, yetersiz kıldı.

15 Ağustos devrimci atılımı döneminde devrimci mücadelenin çeşitli alanlarında ortaya çıkan hata ve eksikliklerin başlıcaları nelerdir? Her şeyden önce, Parti taktiğinin doğru ve yeterli bir uygulanması gerçekleştirilememiş, yetersiz ve çoğunca sağ bir uygulama içinde olunmuş, çalışma tarzında yetkinliğe ulaşılamamıştır. Çalışma tarzında kendiliğindencilik, plansızlık, kuralsızlık, darlık, düzlük, çoğunlukla pratik çalışmaya egemen olmuştur. Devrimci savaşta, düşmana sürekli saldırı taktiği ve hücum ruhu yerine çoğunlukla pasif, edilgen, savunmacı ve en azla yetinici bir yapı içinde kalınmıştır. Silahlı eylemde taktiği geliştirme, çok yönlü ve çeşitli eylem biçimi uygulama, eylem tekniğini sürekli geliştirerek hayata geçirme vb. hususlarda zayıf ve yetersiz bir uygulama içinde olunmuştur. Böyle bir eylem kapasitesi ile gelişen kitle eylemliliği örgütlendirilememiş, yönetilememiş, ilerletilememiş ve devrimci savaş birliklerinin örgütlendirilmesi olması gereken düzeyde gerçekleştirilememiştir. Aynı şeyler propaganda ve örgüt çalışması için de geçerlidir. Devrimci faaliyetin gelişimine ve sorunlarına göre propagandayı içerik bakımından değiştirip geliştirmede, yöntem bakımından çeşitli ve kitleleri en çok etkileyici kılmada önemli yetersizlikle ortaya çıkmış, çoğunlukla sohbet düzeyini aşmayan hazırlıksız, örgütlemenin güçlü bir aracı haline gelemeyen bir propaganda faaliyeti yürütülmüştür. Halk kitlelerine, çeşitli kesimlere, egemen sınıfa ve değişik politik güçlere yaklaşımda, onlara karşı devrimci politikanın uygulanmasında hatalı, yetersiz, somut hedef gösteren planlamadan yoksun, çoğunlukla acemi ve çocukça bir politikacılık yapılmıştır. Örgüt çalışmasında dar, yüzeysel, çoğunlukla şematik bir çalışma ile gereken gelişmeler sağlanamamış, Parti güçlerinin ve savaş birliklerinin hem nicelik, hem de nitelik olarak örgütlenmesinde, yönetiminde, görevlendirilmesinde, ülke çapında dağılım ve hareket ettirilmelerinde bir yığın hata ve yetersizlik ortaya çıkmıştır. Disiplinli, kurallı, Parti içi işleyişi eksiksiz uygulayan, sımsıkı kenetlenmiş bir örgüt yapısının geliştirilip işletilmesinde önemli yetersizlikler görülmüştür. Aynı şeyler kitlelerin örgütlenmesi için de sözkonusudur. Bu nedenle, halkın ordulaştırılmasında olması gerekenin çok gerisinde kalınmış, bu konuda kitlelerin mücadele etme istekliliği bile yeterince değerlendirilememiştir.

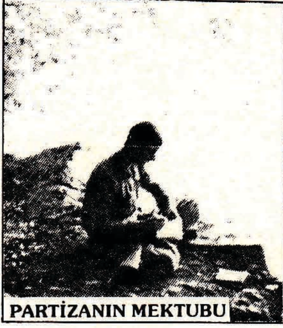
Bunlar gibi pratik çalışmanın birçok hatalı ve yetersiz yönünden söz edilebilir. Ve bunların hepsi esasta, yönetim yetersizlikleri ve yönetim zayıflığıdır. Bu da her düzeyde yönetimi oluşturan Parti kadrolarının durumuyla ilgilidir. Yönetim yapısında, devrimci kadrolaşmada önemli zayıflıklar vardır. Mücadelenin gelişimine ve sorunlarına kendini yeterince vermeme, sürekli bir araştırma ve değerlendirme içinde olmama, sorunların çözümünü pratikte arayıp bulmama, devrimci pratiğin ve gelişme sorunlarının üzerine büyük bir güç ve dirayetle yürümeme, zafer kazanmada kesin kararlı ve iddialı olmama, dar sorumluluk, devrimci mücadelenin bütün sorunlarını çözmede kendini sorumlu ve yetkili görmeme, sorunları görme ve fakat bunları çözmede adeta kendini görevsiz sayma, dar pratikçilik, en azla yetinme, adeta kendini görevsiz, işlevsiz ve atıl bırakma, mücadelenin ortasında yaşama ve fakat bu yaşamını pratik uygulama ile dopdolu kılmama, uygulama zayıflığı, karar ve uygulamada güçlü ve yoğun olamama, görevleri doğru ve yeterli bir biçimde belirleme ve fakat yerine getirilmeleri için pratik uygulamaya yürümeme, bu görevlerin dışarıdan, başka güçler tarafından yapılmasını isteme, bekleme biçiminde idealize olma gibi durumlar çoğunlukla devrimci kadroların yaşadığı durumlar olmaktadır. Böyle olunca da Parti çizgisini özümseme ve uygulama değil, çoğunlukla kendini uygulama, kendi bildiğini yapma ortaya çıkmaktadır. Bütün bunlar, proleter devrimcileşmedeki zayıflıklardır, proletarya dışı ögelerin, yabancı sınıfların ruh, anlayış ve pratiğini ifade etmektedir. Sorun proleter dönüşüm sorunudur, proleter devrimcilikte gelişme ve sağlamlaşma olayıdır. Bu durum, Parti yapısı içinde bugün de yaşanmaktadır. Çoğunlukla yaşanan durum şudur: Parti grupları ve birlikleri ve bunların yöneticileri bulundukları alanlardaki sorunları, çözüm yollarını ve devrimci görevleri doğru ve tam olarak belirlemekte ve bunları Partiye rapor etmektedirler ve fakat bunların pratik uygulanmasını ya gerçekleştirmemekte, ya da çok azını gerçekleştirmektedirler, ters bir biçimde dönüp pratik uygulamayı Partiden, Partinin başka güçlerinden istemekte veya beklemektedirler. Bu bir yanılgıdır. Belirlenen şeyler, Parti tarafından çok önceden zaten belirlenmiş ve kararlar haline getirilmiştir. Pratik çalışma konusunda Parti çizgisi son derece net ve emredicidir. Sorunlar ve görevler pratik çalışma alanında ortaya çıkmakta ve orada çözümü gerektirmektedir, çözüm ve uygulama için yeterli güç ve araç vardır, düşman karşımızdadır ve kitleler içinde bulunulmaktadır, ve zaten Parti de kadroları, grupları ve birlikleri bu görevleri yerine getirmeleri için görevlendirmiş, sorumlu ve yetkili kılmıştır. O halde, pratik çalışma alanında görevleri belirleyip de, sorunları görüp de bunların gerçekleştirilmesi için pratik çalışmaya büyük bir güç ve cesaretle girmemek ya da az girmek devrimcilerin kendilerini kötü bir biçimde aldatmasından başka bir şey değildir. Böyle bir pratikçilik çok kötü ve geleceği olmayan bir pratikçiliktir. Devrimcilerin sorumluluklarına sahip çıkmamaları, görevlerini yerine getirmemeleri demektir. Bütün bu anlayış ve tutumları en erkenden yıkmak gerekir. Sorumlu her devrimcinin, yüksek bir sorumluluk ve görev anlayışıyla pratik çalışma üzerine yürümesi, sorunların çözümünü ve görevlerin başarılmasını yerine getirmesi, onun devrimciliğinin bir gereğidir. Sorunlar ve görevler üzerine Parti çizgisine daha sıkı sarılarak yürünmelidir. Pratikte hata yapılacağından çekinilmemelidir, en kötü olanın hiçbir şey yapmamak olduğu açıktır. Kaldı ki, devrimci görevler yerine getirilmediği koşullarda devrimci yaşam da olanaksızdır.

Ulusal kurtuluş hareketimiz, bugün önemli bir gelişme dönemecinde, yeni bir döneme geçiş sürecinde bulunmaktadır. Bu, çeşitli mücadele biçimlerinin uygulandığı gerilla ordulaşması temelinde halkımızın örgütlenmesi ve savaşması dönemidir. Böyle bir gelişmeyi yaşayabilmek için koşullar çeşitli bakımlardan son derece elverişlidir. Yürütülen mücadele ve savaşla faşist-sömürgeci rejime önemli darbeler vurulmuş, geriletilmiştir. Geniş halk kitlelerinin mücadeleye sempatisi, desteği ve katılımı yaratılmıştır. Kesintisiz süren bir silahlı direniş hareketi, Kürdistan sathında belli ölçüde oturtulmuş, devrimci mücadele ve savaş halk kitlelerinin bir yaşamı haline getirilmiştir. Yeni bir dönemin yaratılmasında geçmişte olduğundan daha çok devrimci militanlara ve devrimci yöneticiliğe görev düşmektedir. Dönemin yaratılması önündeki en ciddi sorun bu konudaki yetersizlikler ve zayıflıklardır. Hareketin ve mücadelenin gelişimi bu tür zayıflıkları artık kabul etmemekte, sağlam bir proleter devrimcilik ve devrimci yöneticilik istemektedir. Devrimci olmak da zaten bunu başarmak demektir. O halde, tüm devrimci militanlar, Partimizin ve şehitlerimizin bize çağrıları doğrultusunda, geçmiş pratiğimizi yetkin bir eleştiri süzgecinden geçirerek, hata ve eksikliklerimizden yeterli dersler çıkararak, Parti çizgisini tam olarak özümseyen, yüksek bir sorumluluk duygusuyla bu çizgiyi pratikte başarıyla uygulayan ve yeni dönemi güçlü bir biçimde yaratan devrimciler olmayı başarabilmelidirler.

–Yaşasın Parti ve Direniş Ruhu!
–Yaşasın 15 Ağustos Devrimci Saldırı Ruhu!

HAKKARİ'DE YÜKSELEN DEVRİMCİ DİRENİŞ VE MASKESİ DÜŞEN GÜÇLER

II. BÖLÜM

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

DEVRİMCİ DİRENİŞ MÜCADELEMİZİN HAKKARİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ VE HAKKARİ'DE DİRENİŞ SAVAŞININ GELİŞMESİ

1982 yılı Ağustos'unda yapılan PKK II. Kongresi'nin hemen ardından, Kongre kararları doğrultusunda, Partinin yurt dışına çıkarılan kadro ve savaşçı gövdesinin yeniden Kuzey-Batı Kürdistan'a aktarılması gerekiyordu. Kürdistan Devriminin geleceği açısından, bu son derece önemli bir tarihsel adım niteliğini taşımaktaydı. Başarıyla sonuçlandırılması durumunda, 1944 yılında Çin'den Vietnam'a dönen Giap'ın komutasındaki 34 kişilik meşhur Tran Hung Dao takımının Vietnam'da ve 1956 yılında Granma adındaki eski bir yatla Küba topraklarına ayak basan, ancak kukla Batista rejiminin askerleriyle girdiği çatışmada ağır kayıplara uğrayarak Sierra Maestra Dağlarına ulaşan Fidel Castro liderliğindeki 12 kişilik küçük bir devrimci birliğin, Küba'da yol açtığı görkemli gelişme, değişik bir zeminde ve farklı koşullar altında Kürdistan'da tekrarlanacaktı. Devrimin geleceğini tehlikeye düşürmemek ve daha üst düzeyde bir devrimci savaşımı yeniden yükseltebilmek için bu adım sağlam olarak atılmalı, Kürdistan topraklarına sağlamca ayak basılmalıydı. "Ülkeye yeniden dönüş hareketi"nin başarıyla tamamlanması, aynı zamanda ülkemizi yüzyılların yabancı egemenliğinden kurtaracak olan uzun süreli halk savaşının geliştirilmesinin de temel bir koşulunu hazırlayacaktı. Kısacası güçler aktarılırken çok dikkatli olunmalı, somut koşulların somut tahlilinden hareket edilmeli, güçlerin konumlandırılacağı yeni alanların seçiminde isabetli davranılmalıydı.

Ancak, "ülkeye yeniden dönüş hareketi"nin anlamı yalnızca bununla da bitmiyordu. Halkımızı yabancı egemenlere karşı ayağa kaldıranlar, Kürdistan tarihinde ilk defa celladın kemendinden kurtuluyor ve kesintiye uğratmaksızın direniş savaşımını sürdürme kararlılığını gösteriyorlardı. Halbuki daha önce parça parça gelişen direnişler döneminde saldırıya geçen yabancı egemenler bu hareketleri yenilgiye uğratmışlar, halkı korkunç katliamlardan geçirmişler ve hareketin önderlerini darağaçlarına göndererek Kürdistan'da suskun bir ortamı yeniden tesis etmişlerdi. Ama bu uğursuz gelenek, 1980'lerin Kürdistan'ında artık bozulmuşa benziyordu. Her şeyden önce, yeni dönemin devrimci ulusal direnişi çok daha geniş boyutluydu, gerçek anlamda bir ulusal hareket niteliğini kazanmış ve bütün ülke düzeyine yayılmıştı. İkincisi, bütünselliği içinde bu tarihimizin en uzun süreli direniş hareketi durumundaydı. Oysa geçmiş direnişlerin her biri kısa sürmüş, bir iki yıla kalmadan acımasızca bastırılmışlardı. Üçüncüsü, geçmişte Kürdistan'da ortaya çıkan bütün direniş hareketlerinde kendiliğindencilik unsuru egemen durumdayken, yeni tarihsel koşullarda bu aşılmıştı. İster kitlelerin bilinçlenmesi yönünden olsun, ister halk yığınlarının örgütlülüğü açısından olsun niteliksel bir değişiklik sözkonusuydu. Yeni dönemin direniş hareketi, ona yön veren bir Partinin önderliğinde gelişiyordu. Dördüncüsü, Kürdistan tarihinde ilk defa toplumun ezilen sınıf ve tabakaları gelişen direniş hareketine damgasını vuruyor, direniş proletaryanın devrimci öncüsünün önderliğinde yükseliyordu. Oysa geçmişte toplumun egemen sınıfları, halk hareketlerinin başına geçmişler ve bu durum yenilgilerde önemli bir rol oynamıştı. Şimdi devrimin ulusal yanının ezilen sınıfların sınıfsal çıkarlarıyla bütünleşmesi harekete muazzam bir ilerici nitelik kazandırıyor, halk kitlelerinin engin devrimci enerjisini direniş savaşımının hizmetine sunuyordu. Zafer kazanmanın en temel unsurlarını bir araya getiren böyle bir hareketi zafere kadar götürmek için gereken her şey yapılmalıydı.

Güçler ülkeye aktarılırken, hemen Kürdistan'ın çeşitli bölgelerine uygun birimler biçiminde dağıtılabilir miydi? Hayır, bu doğru olmazdı. Çünkü, 12 Eylül rejimi tüm kudurganlığı ile kitlelerin üzerine yürümüş, yoğun kitlesel tutuklamalara girişmiş, ilişkilerimize büyük zararlar verdirmişti. Eski ilişkilerimizin akibeti fazla belli değildi. Pek çok alanda Parti örgütlerimiz düşman tarafından dağıtılmıştı. Birçok bölgede mevcut durum yeterince bilinmiyordu. Düşman güçlerin konumlanması hakkında elde yeterli bilgi yoktu. Bütün bunlar bir anda güçlerin uygun bileşimlerle çeşitli bölgelere dağılımını olumsuz yönden etkileyen faktörlerdi. Böylesi bir yönelime girmeden önce, bütün güçlerimizi konumlandırabileceğimiz ve oradan tüm ülke sathına yayabileceğimiz, üslenmek için elverişli alanlara ihtiyacımız vardı. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında ülkenin en elverişli alanları sınır bölgeleriydi. Daha önce de belirtildiği gibi, İran-Irak savaşı sınır boylarındaki sömürgeci denetimi epeyce zayıflatmıştı. Devrimci güçler bu alanda konumlandırılabilir, hazırlıklar burada tamamlanabilir, çalışmalar buradan yönlendirilebilirdi. Kürdistan Devrimi açısından sınır bölgelerinin önemi öyle geçici de değildi. Buralar, ülke topraklarımızın bir parçasıydı ve ülkemizin derinliklerini meydana getiriyordu. Bunun için, Partimiz bu alanlara geçici bir değer biçmiyor, ülkemizdeki devrimci savaşın geliştirilmesinde stratejik bir rol atfediyordu. Yalnız bu alanlarda KDP'lerin denetimi sözkonusuydu. Güçlerimizi konumlandırırken, taktik düzeyde bu güçlerle ve özellikle I-KDP ile dostluk ilişkileri geliştirmek mücadelemizin yararınaydı. Bunun sonucu olarak, I-KDP ile Partimiz arasında bir ittifak belgesi imzalandı ve ilerici kamuoyuna açıklandı.

PKK ile taktik düzeyde bir ittifak içine girmek I-KDP'nin çıkarlarına da denk düşüyordu. Çünkü bu örgüt, özellikle geçmişte ABD emperyalizmi ve İran Şahlığı ile girdiği ilişkiler nedeniyle, dünya ve bölge devrimci-ilerici güçlerinden iyice tecrit olmuştu. İçinde bulunduğu bu tecrit edilmişlik ortamından kurtulabilmek için devrimci-ilerici güçlerle ilişkiler kurması gerekiyordu. Ortadoğu devrimci-ilerici güçleriyle kurduğu sağlıklı ilişkiler nedeniyle PKK, I-KDP için mevcut konumundan yararlanılabilecek bir güçtü. Öte yandan, Güney Kürdistan'ın bir diğer örgütü olan KYB ile yine güçlerini bu alanda konumlandırmış olan IKP'nin, Kuzey Kürdistan'daki küçük-burjuva grup ve örgütlerle ilişkileri vardı. I-KDP'nin geçmişte sıkı ilişkiler içinde olduğu KUK parçalanmış ve IKP'nin güdümüne girmişti. Öteki küçük-burjuva reformist gruplar ise KYB'nin yanaşmaları olup çıkmışlardı. Dolayısıyla I-KDP'nin başta Hakkari olmak üzere, Kuzey Kürdistan'ın bazı alanlarında gerici ağalar ve aşiret reisleriyle sıkı ilişkileri bulunsa bile, bunlar yetmiyordu. Öteki güçlerle durumu dengelemek için, o da bir örgütle ilişki içinde olmalıydı. Bu noktada taktik ittifakı kendisiyle ilişki kurmak isteyen PKK ile geliştirdi. Hemen belirtmek gerekir ki, I-KDP, PKK'yi fazla tanımıyordu. Eğer PKK'nin ilerde kendisi için "başbelası" bir güç haline gelebileceğini düşünseydi, böyle bir ilişkiye kolay kolay yanaşmazdı. O, Kürdistan'daki diğer güçler gibi PKK'yi de belli bir süre kullanmayı ve çeşitli yollarla etkisizleştirerek kendisine bağlamayı düşünüyor, hesaplarını bunun üzerine kuruyordu. Bu süreçte durumu birazcık farkeden ve ittifakın gereklerini yerine getiremeyeceklerini anlayan I-KDP içindeki sözde sosyalist unsurlar, ittifak belgesine imza atmamışlardı. I-KDP yetkililerinden HRK'nin Kuruluş Bildirisini radyolarında okumaları ve kuruluşu radyoyla halka duyurmaları istendiği zaman olumsuz tepki gösteriyorlardı. Ama I-KDP'nin sözde sosyalist bir yetkilisi, "İttifak belgesine şimdi imzamı atacağım ve bu bildirinin okunmasını istiyorum" diye bağırıyor, PKK ile böyle bir belge imzalamakla örgütlerini zor duruma düşürdükleri için diğer yöneticileri azarlıyordu.

I-KDP, PKK'yi yutulabilir bir lokma olarak gördü. Ancak küçümsenmek, hafife alınmak ve yutulabilir bir lokma olarak değerlendirilmek bütün devrimci güçlerin kaderinde vardı. Devrimci güçler için bu hem bir talihsizlik, hem de şanslı bir durumdu. Bunun en belirgin örneği Bolşeviklerin durumudur. Rusya'da Çarlık polisi başlangıçta en büyük tehlikenin Lenin'den ve leninistlerden değil, Narodniklerden geleceğine inandı. Hatta Narodnizme yöneltilen bütün eleştirileri bile sevinçle karşıladı. Bunun sonucunda bütün hışmıyla Narodniklerin üzerine yürürken, kısa bir süre için de olsa leninistleri gözardı edebildi. Devrimci sosyal-demokratların (leninistlerin) böyle bir ortamda legal marksistlerle taktik düzeyde yaptıkları ittifak Marksizmin geniş işçi yığınları ve aydınlar arasında hızla yayılmasına hizmet etti. Aynı küçümseme Ekim Devrimi sırasında da vardı. Savaşta yorgun düşmüş emperyalist devletler, Bolşevikler, Kerenski iktidarını yıktıkları zaman bunu gelip geçici bir macera olarak değerlendirdiler; Bolşeviklerin uzun süre iktidarı ellerinde tutabileceklerine inanmadılar. Küçümsenmeleri, Bolşeviklerin kendilerini toparlamalarına ve olası bir emperyalist müdahaleyi boşa çıkarabilir bir düzeye gelmelerine yetecek kadar bir zaman bahşetti. Kuşkusuz, bütün bunlar Partimiz için de geçerlidir. KDP ile taktik ittifak, bize güçlerimizi Kuzey Kürdistan'a taşırmamız için zaman kazandırdı. Partimizi peşmerge yapısına tanıtarak, ilerde I-KDP'den Partimize yöneltilebilecek saldırı ve komploların içinde, bu güçlerin bilinçsizce yer almalarının olanaklarını azalttı. Geniş bir çevreye, Kuzey Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin anlamını ve bütün Kürdistanlı yurtseverlerin bu mücadele karşısında nasıl bir tutum takınmaları gerektiğini kavrattı. Özellikle Güney ve Doğu Kürdistan'da sürüp gelen iç çatışmaların halkımıza nasıl korkunç zararlar verdiğini, bu çatışmaları kışkırtan ve bizzat içinde yer alan güçlerin ulusal sorunu çözmek yerine, nasıl sorunu ağırlaştıran güçler haline geldiklerini gösterdi. İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva önderliklerin çıkmazını görerek kurtuluştan umutlarını kesen kitleler, PKK'nin şahsında mücadelelerinde kendilerine rehberlik edecek öz örgütlerini tanıdılar; umutlarını Kuzey Kürdistan'daki mücadeleye bağlar hale geldiler. Öyle ki, geniş bir savaşçı kitlesinin Kürdistan'ı terkederek faşist Saddam rejimine teslim olmalarını engelleyen biricik güç PKK ve onun Kuzey Kürdistan'da yükselttiği direniş oldu.

Güney Kürdistan üzerinden Hakkari'ye yönelik devrimci çalışmalarımız, 1982'nin sonu ve ağırlıklı olarak 1983 yılının baharıyla birlikte başladı. Daha önce değindiğimiz jeo-politik ve stratejik konumu ile Kuzey Kürdistan'daki mücadelemiz için temel bir üs alanı özellikleri sunmasına karşılık, alanın somut durumu hakkındaki bilgilerimiz çok sınırlıydı. Geçmişte Hakkari'yi yeterince tanıyabilen arkadaşlarımız hemen hemen hiç yoktu. Tüm olumlu özelliklerine rağmen, Hakkari bölgesi, geçmişte gelişen mücadeleden en az etkilenen alan durumundaydı. Devrimci çalışmalarımızın içeriği dikkate alındığında, Partimizin kuruluşundan önceki dönem için bu son derece olağan bir şeydi. Daha sonraları başvurulan sınırlı müdahaleler ise, hem ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformistlerinin engellemeleri, hem alandaki geri toplumsal yapının dar propaganda gruplarının çalışmaları için elverişli olmaması ve hem de sömürgeciler ve yerli uşaklarıyla savaşın başka bölgelerde yoğunlaşması yüzünden istenen sonucu vermemişti. Kısacası, bu alana esas olmak üzere yeni dönemin çalışmalarına "sıfırdan başlamak" gerekiyordu.

Bütün bu gecikmeli müdahalelerden doğan olumsuzluklara rağmen, alana giren ilk devrimci birimlerin yaptığı çalışmalar olumlu gelişmelere yol açtı. Uludere, Çukurca, Şemdinli ve Yüksekova'da kısa sürede hatırı sayılır yurtsever çevreler yaratıldı. Devrimci güçlerin alandaki çalışmalarından telaşa kapılan düşman, alana yoğun askeri güç yığmanın yanısıra, önceden oluşturduğu ajan-milis güçleri de harekete geçirdi. Devrimci birimlerin muazzam bir gizlilik içinde hareket ettikleri bir ortamda, en büyük tehlike devletin resmi askeri güçlerinden çok işbirlikçi-ajan çevrelerden gelebilirdi. Bunun için öncelikle bu tür unsurları açığa çıkarmak ve uygun yöntemlerle etkisizleştirmek başlıca görevlerden biri durumundaydı. Ama bazı yerlerde devrimci birimler, kitlelerin kendilerine gösterdiği büyük ilgi ve sempatiden güç alarak tedbirlerini gevşettiler. İşbirlikçi-ajan güçlerden gelebilecek saldırı tehlikesini küçümsediler. Doğal olarak, arkadaşlarımızın bu kendilerine aşırı güven duygusu acı sonuçlar doğurdu. Nitekim, Çukurca yöresinde iki devrimci savaşçı, ajanlarla girdikleri çatışmada yaralı olarak yakalanıp düşmana teslim edildi. Uludere'de üç savaşçı, ajanların ihbarı üzerine düşman birlikleriyle girdikleri çatışma sonucunda esir düştüler. Bunun üzerine silahlı birimler, ajan yapının üzerine en sert yöntemlerle yürümekte gecikmediler. Uludere'de Xeloyê Hacı adındaki işbirlikçi-ajan ölümle cezalandırıldı. Bu, aynı zamanda 12 Eylül sonrasında başvurduğumuz ilk silahlı eylemdi. Ardından Uludere'de devrimci savaşçıları ihbar eden hainler cezalandırıldı. Çukurca'da ajanlara karşı saldırı eylemleri gerçekleştirildi.

İçerde devrimci güçlere darbe vurarak, devrimci faaliyetleri durdurmayı başaramayan faşist sömürgeciler, büyük bir askeri kuvvetle esas olarak Uludere üzerinden Güney Kürdistan'a girdiler. Zaxo mıntıkasında üslendiklerini söyledikleri PKK militanlarını, bu alandan söküp atmaya yönelik böyle bir işgal harekatına girişmeleri bile, faşist Türk sömürgecilerinin alandaki sosyal dayanaklarının ne denli zayıf olduğunu kanıtlıyordu. Birkaç ajana karşı girişilen cezalandırma eylemleri geri kalanları sindirmiş, sömürgecilerin "kaçakçılar" çevresinde, ufak tefek çıkarlar sunarak oluşturduğu basit muhbir ilişkileri de kopmuştu. Sömürgecilik, birçok alanda salt askeri güçlerine dayanarak hükmünü icra edebiliyordu. Güney Kürdistan'ın belli bir kesimini kapsayan işgal harekatı, sömürgeciler açısından tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Ciddi hiçbir direnişle karşılaşmadığı ve devrimci güçlerle hiçbir çatışmaya girmediği halde, Türk ordusunun Kürdistan dağlarında tam bir bozgun ordusuna dönüşmesi ve bu yüzden işgale erkenden son verilmesi, halk yığınlarında devrimcilere olan güveni daha da artırdı. Yurtsever köylü kitleleri devrimcilerin etrafında kenetlendi. Kısacası işgal harekatı devrimi mayalamaktan öteye geçemedi.

Kuzey Kürdistan'daki ve öncelikle de Hakkari bölgesindeki devrimci gelişmeler karşısında tedirgin olan güçler yalnızca Türk sömürgecileri değildi. I-KDP ve IKP gibi güçler de bu gelişmelerden müthiş bir rahatsızlık duyuyorlar, devrimci faaliyetlerimizi durdurmaya çalışıyorlardı. Bu güçlerden gelen dayatmalar, kısa bir süre içinde pratikte kendisini göstermeye başladı: Sınır üzerinde hareket edilmeyecek, sınıra yakın alanlarda sömürgeci güçlere ve ajanlarına karşı eylemlere girişilmeyecek, sınır boylarında güç bulundurulmayacak, sınır gerisinde I-KDP ve IKP tarafından uygun görülen yerlerde kalınacak, sınırdan giriş ve çıkışlar, adı geçen güçlerin bilgileri dahilinde olacak vb. vb... Hiç kuşkusuz bunlar teslimiyetçi dayatmalardı; Kuzey Kürdistan'daki mücadelenin durdurulmasını ve faşist Türk sömürgecilerine karşı aktif direnmeye kalkmaktan vazgeçilmesini dayatan kabul edilemez cinsten istemlerdi. Buna rağmen, Partimiz, bu güçlere karşı son derece yapıcı ve esnek bir politika izledi. Zorunlu kalınmadıkça sınıra yakın alanlarda eylem yapılmayacağını kabul etti. Ama TC'nin Güney Kürdistan'a müdahale etmesini önlemenin, ona karşı direnmeyi iptal etmekle mümkün

olamayacağını, yayılmacı amaçlar peşinde koşan Türk faşist rejiminin yıkılmadığı müddetçe, Güney Kürdistan için sürekli bir tehdit olarak kalacağını, "canavarı kızdırmama"nın bir devrimci taktik olarak benimsenmemesi gerektiğini, gerçekte TC'den gelebilecek bir yeni saldırı tehdidi boşa çıkarılmak isteniyorsa, buna karşı mevcut güçlerin ortak bir direnişle karşı koymaya hazırlanmaları gerektiğini belirtti. Ne yazık ki, Partimizin, gerek Güneyden ve gerekse Kuzeyden gelebilecek bütün düşman saldırılarını birlikte göğüsleme ve her koşul altında direnişi temel alma biçimindeki mevcut duruma denk düşen somut önerileri bu güçler tarafından geri çevrildi.

Bu dönemde görünürde PKK'ye karşı gerici dayatmalarla ortaya çıkan güç IKP oldu. Kimi zaman Irak'taki yönetime ortak olup Kürdistan halkına karşı savaşan, yönetimdeki güçlerle çelişkileri çatışmaya dönüştüğünde ise, soluğu sömürgeci Irak yönetimine karşı direnen Güneyli halkımızın arasında alan IKP, Kürdistan halkından gördüğü iyilik ve yardımın karşılığını PKK'ye yönelen saldırılarda başa soyunarak ödüyordu. Böylesi bir saldırıdan tavır, onun halkımıza karşı işlediği affedilmez suçların bir devamıydı. Bu dönemde daha sinsi ve kurnazca davranan I-KDP, IKP'nin arkasına sığınmayı tercih etti ve dayatmaların esas olarak kendi cephe ortakları olan IKP'den kaynaklandığını savundu. Aynı IKP, alçakça bir tutumla, PKK'lilerin Güney Kürdistan'da bulunmalarının, TC'nin yeni bir işgal girişimi için ortam yarattığını iddia ederek, teslimiyetçi ve korku telkin edici propagandalarla Güneyli halkımızı PKK'ye karşı tavır almaya zorladı. Ancak, IKP'nin kötü şöhretini çok iyi bilen ve boyun eğmeci pratiğine yakından tanık olan Güney Kürdistan halkımız, onun çirkin demagojisine itibar etmedi. Tersine, gerici popagandalarıyla yığınlar nezdinde tümüyle teşhir ve tecrit olan IKP oldu. Öyle ki, IKP mensupları halk içinde dolaşamaz duruma düştü.

Elbette Partimiz, bu "yeni sınır muhafızları"nın gerici istemlerine boyun eğerek, Hakkari gibi ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından muazzam bir önemi bulunan bir alanda, devrimci savaş bayrağını yükseltmekten vazgeçemezdi. Kürdistan halkının çıkarlarının gereği gibi gösterilmek istense de, bu dayatmaların halkımızın temel çıkarlarıyla en ufak bir ilgisi yoktu. Güney Kürdistan ve Irak-Arap halklarının devrimci kurtuluş mücadelelerine en güçlü destek ve dayanışma, ancak direniş savaşının geliştirilmesiyle sağlanabilirdi. Güneyli halkımızın çıkarlarını, faşist Türk sömürgecilerinin göz yummasıyla Güney Kürdistan'a geçirilen birkaç çuval un ve birkaç torba şekerle özdeş tutmak, bu halka yapılabilecek en büyük hakaretti. Gerek komünizm adına IKP'nin, gerek milliyetçilik adına I-KDP'nin yaptığı şey buydu. Ve bu, özünde bir halkın kurtuluş davasını bir torba şekerle takas etmekten başka bir anlama gelmezdi. Kâr kaynaklarının kuruması tehlikesiyle karşı karşıya geldiğinde çılgına dönen ve dünyanın sonunun geldiğine inanan cimri taşra tüccarı mantığıyla mevcut olana dört elle sarılmak, mücadelenin gelişmesinin önünde duran engellerden biriydi. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı devrimci savaşın yükseltilmesi mutlak bir zorunluluk olarak kabul ediliyorsa, bu engellerin de aşılması gerekiyordu. Hayatın kendisi, devrimcilerin doğru devrimci çizgiyi hayata geçirmede sonuna kadar kararlı olduklarını gösterdi. 1984, devrimci kararlılık yılı oldu.

Evet, 1984 yılı tüm Hakkari bölgesi için, görkemli bir devrimci direniş mücadelesinin sergilendiği yıl oldu. Geçmişte doğru dürüst bir ilişkimizin bile sözü edilemezken, bir buçuk yıllık bir devrimci çalışmanın sonucunda yüce dağlarında tutuşturulan isyan ateşiyle, 1984 yılında Hakkari düşmanlarımızın olduğu kadar, halkımızın dostlarının da ilgiyle izledikleri bir alan haline geldi. "Halk Olarak Varolma ve Yurt Tutma" mücadelesinde halkımızın sırtını dayadığı Hakkari, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük için atıldığı halk savaşında da aynı rolü oynayacağını herkese kabul ettirdi. Yeni dönemin başında, devrimciler, bölgeyi epeyce tanımış, geniş ilişki çevreleri yaratmış, düşmanın alandaki konumlanması hakkında istenilen bilgiyi edinmiş olarak Hakkari'ye girdiler. Ajan kişi ve kurumlara karşı yıldırıcı nitelikteki eylemlere devam edildi, birçok hain cezalandırıldı. Kırsal alanlarda yaygınlaştırılan propaganda çalışmaları yurtsever köylülüğü daha da hareketlendirdi. Daha güçlü bir devrimci eylemlilik ortamına geçmek için koşullar hızla olgunlaştı. Böylelikle kitlelerin yoğun desteği ve ortaya çıkarılan elverişli siyasal temel üzerinde yükselen 15 Ağustos Devrimci Atılımı günlerine gelindi. 15 Ağustos Devrimci Atılımını yaratan büyük tarihsel öneme sahip iki devrimci eylemden biri de bu bölgede gerçekleştirildi. Silahlı Kurtuluş Kuvvetlerimizin düzenledikleri bir baskınla Şemdinli ilçesi, 15 Ağustos 1984 günü geçici bir süre için ele geçirildi.

Yakınlığı itibarıyla Güney ve Doğu Kürdistan'da büyük yankılar yaratan Şemdinli baskını, bütün Hakkari halkını büyük bir coşkuya boğdu. Birçok yerde eylemin duyulması ile birlikte silahlanan köylüler dağlara çıktılar. Alandaki devrimci güçlerden habersiz bir biçimde aylarca dağlarda kalan köylüler bile oldu. Birçok yerde kendiliğinden kitle ayaklanmalarına benzer bir durum doğdu. Ama, Şemdinli eyleminden hemen sonra düşmanın alanda yoğun bir askeri yığınak yaparak, geniş çaplı operasyonlara girişmesi, eylemin yol açacağı sonuçların devrimciler tarafından önceden yeterince hesaplanmaması ve ortaya çıkan duruma zamanında müdahale edilmemesi yüzünden faşist sömürgeciliğe karşı fiilen devrimci savaşın içine çekilebilecek bu insanlar, devrimci kurtuluş kuvvetlerine katılmadılar. Ardı arkası kesilmeyen düşman operasyonları ve ailelerine yönelen baskılar karşısında, bu insanlarımız yeniden köylerine dönmek zorunda kaldılar. Doğal olarak, bu, devrimciler açısından ciddi bir yetersizlikti. Eğer Şemdinli baskını eyleminin, Hakkari çapında ortaya çıkardığı sonuçlar zamanında tam ve doğru olarak değerlendirilebilseydi, devrimci gelişmenin bu alanda ulaşabileceği boyutlar hiç kuşkusuz bugünkünden çok daha ilerde olacaktı.

Ağırlıklı yönüyle alanda devrimci faaliyet yürüten arkadaşlarımızdan kaynaklanan bu tür yetersizliğe rağmen, 15 Ağustos eylemlerinin hemen sonrasında Kuzey Kürdistan'da meydana gelen devrimci gelişmeler en güçlü bir biçimde Hakkari'de yaşandı. Devrimci eylemliliğe süreklilik kazandırılması en belirgin biçimiyle Hakkari'de gerçekleşti. Devrimciler insiyatifi sürekli ellerinde tuttular, devrimin hücum ruhundan yola çıkarak daima düşmana saldıran taraf olma konumlarını sürdürdüler. Faşist Türk ordusunun hemen her saldırısına güçlü misillemelerle karşılık verildi. Bunun en güzel ve çarpıcı örneği, sömürgeci-faşist generaller çetesinin başı Kenan Evren'in Şemdinli çıkartmasına verilen karşılık oldu: Evren, *"Şemdinli'yi basan eşkiyaya hakettiği ders verilecek, eşkiyanın kafası en kısa zamanda ezilecektir"* diye bağırarak zorla toplatılan halka tafra sattığı an en büyük dersi kendisi alıyor, yanıbaşında faşist ordunun üç mensubunun kafası eziliyordu. Faşist çetebaşı henüz Şemdinli'den ayrılmadan, kendi koruma görevlilerinin içinde olduğu söylenen bir askeri araç, kurtuluş birliklerinin kurdukları pusuya düşüyor; bir yüzbaşı, bir astsubay ve bir asker ölümle cezalandırılıyor, üzerinde bulunan silah ve teçhizat kamulaştırılıyordu. Mücadelenin kurtuluşa kadar devam edeceğini haykıran eylemin dünya kamuoyundaki yankısı da büyük oluyor, dünyanın önde gelen basın-yayın kuruluşları kendi haber bültenlerinde bu olaya geniş yer veriyorlardı. Faşist sömürgeciler, kuyruk acısıyla saldırıya geçip Şemdinli halkının üzerine çullanırlarken, bu kez devrimci silah sesleri Çukurca'da duyuluyordu: Önce HRK'ye bağlı bir milis birliği, bir düşman askeri aracına saldırıyor, teslim ol çağrısına ateşle karşılık vermeleri üzerine, araçta bulunan 8 düşman askeri imha ediliyordu. Ardından aynı alanda kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir düşman devriye birliği teslim alınıyor, silah ve teçhizatına el konduktan sonra serbest bırakılıyordu. Panik ve şaşkınlığa düşen düşman kuvvetleri, savaşamaz duruma düşürülüyor, hareket edemez hale geliyorlardı. Düşman kuvvetlerinin verdiği ağır kayıplara ve darbelenen ajan-milis yapıya karşılık, tek bir devrimcinin burnu bile kanamıyordu. Köylülükten, kurtuluş kuvvetlerimize katılımlar oluyor, güçlerimiz nicelikçe gelişiyordu.

Eylemsel alandaki bu olumlu gelişmeye karşılık, mücadelenin diğer alanlarında aynı olumlu gelişme düzeyine ulaşıldığı söylenemez. En başta da örgütsel planda ciddi yetersizliklerin doğduğunu ve bunların aşılmadığını vurgulamak gerekir. Devrimci mücadelenin daha sonraki döneminde böyle bir yetersizliğin önemli sorunlar yarattığı ve düşmanın kitleleri pasifize etme çabalarında, bu boşluktan belli ölçüde yararlandığı ortadadır. Halbuki silahlı mücadele ve örgütlenme bir bütün olarak ele alınmak zorundadır. Çünkü silahlı mücadele kitleleri uyarır, bilinçlendirir ve harekete geçirirken, kitlelerin örgütlenmesi de silahlı mücadelenin daha üst biçimlerini gündeme getirecek, düşmanı her alanda geriletecek bir devrimci savaşı ortaya çıkaracaktır. Düşmana karşı savaşta zafer kazanmak için, dayanılacak en temel güç bilinçli kitlelerin yurtseverliğidir. Oysa kitleler, örgütlenmeden bir güç olamaz ve savaşta sonucu tayin edici bir duruma yükselemezler. Yığınlar, ancak örgüt silahına kavuştukları zaman engin devrimci enerjilerini ortaya dökebilir ve yeteneklerini konuşturabilirler. Hemen belirtmek gerekir ki, Hakkari'de bunun için uygun koşullar vardı. Kürdistan halkının silahlı bir halk olma özelliği en çok bu alanda somutlaşıyordu. Silahlı köylü kitleleri düşmana karşı savaşmaya yatkındı ve buna uygun olarak silahlı milis güçleri biçiminde örgütlenebilirdi. Düşman kuvvetlerine karşı geliştirilen operasyonlarda, bu güçlerden çok daha etkin bir biçimde yararlanılabilirdi. Daha çok insan kurtuluş birliklerine çekilebilirdi.

Ama olmadı. Olmamasında subjektif etkenin belirleyiciliğinin yanısıra, objektif etkenler de önemli bir rol oynadı. Hakkari'nin çetin doğa koşulları ve zaten çok zorlu geçen kış mevsimi 1985 yılında daha da cehennemi bir hal alınca, alanda faaliyet yürüten birimlerin hareket etme olanakları iyice kısıtlandı. Düşman bu durumdan da büyük ölçüde yararlandı, 1985 yılının uzun karakışı tamamıyla köşeye sıkıştırılmış olan Türk sömürgecilerinin imdadına yetişti. Üstün teknik donanımlarına dayanan faşist sömürgeciler, alandaki her yerleşim birimine çok yüksek sayılara ulaşan askeri güçlerini yerleştirdiler. Köylerin abluka altına alınmasını, belli başlı geçit yerlerinin tutulması ve stratejik noktalara askeri güçlerinin konumlandırılması izledi. Aşiret ve kabile ileri gelenlerinin bir çoğu ya zorla ya da satın alınarak milisleştirildi. Ardından köylüler üzerinde yoğun bir terör furyası uygulanarak, kurtuluş kuvvetlerine karşı silahlanmaya zorlandı. İlkel milliyetçilikten de yeşil ışık alan aşiret reisleri, çeteciliğe dört elle sarılmaya ve aşiretin bütün üyelerini silahlandırmaya çalıştılar. Tabii engellerin sayısı sadece içerde artmadı. İçerdeki düşman baskılarına paralel olarak ve onunla organik bağ içinde Güney'de de parti güçlerimize karşı tehlikeli komplolar düzenlendi. Bahar mevsimiyle birlikte Güney Kürdistan'dan faaliyet yürütmek üzere Hakkari'ye girmek isteyen birçok kadro ve savaşçımız I-KDP tarafından zorla alıkonularak uzun süre denetim altında tutuldu. Güçlerimizin Güney Kürdistan'da hareket etmeleri tümüyle engellenmek istendi. Niyet açıktı: Güçlerimizin Hakkari'ye girişinin engellenmesiyle düşmanın en son tedbirlerini alması için fırsat yaratılıyordu. Öte yandan IKP daha da alçakça bir tutum sergiliyor, koruyucu kanatları altına aldığı "Peşeng" ve "KUK-SE" gibi provakasyon çetelerini kışkırtarak sürekli bir çatışma ortamı yaratmak istiyordu. En sonu Nisan ayı içinde sekiz yoldaşımız IKP'nin tezgahladığı bir komploda katlediliyor, ülkeye girmek üzere bekleyen güçlerimiz bütünüyle çatışmanın içine çekilerek, Bahar Atılımı boşa çıkarılmaya çalışılıyordu.

Gerçi bu duruma bir sonraki bölümde daha geniş değineceğiz. Ama hemen belirtelim ki, Ortadoğu devrimci hareketlerinin başında trafik polisi rolüne soyunan, devrim için atağa kalkmak isteyen güçleri kendi kurduğu hizadan ileriye geçirmeyen IKP'nin, Güney Kürdistan'da Parti güçlerimize karşı giriştiği komplolardan güttüğü amaç, sadece PKK'nin zayıf düşürülmesi değil, bitirilmesiydi. Sonuçta bu yeni filizlenen Kürdistan Devriminin imha edilmesi, tasfiyeye uğratılması demekti. Bu noktada denilebilir ki, IKP Türk faşist sömürgecileriyle objektif olarak aynı amaçlarda birleşti. Revizyonizm ve reformizm ulaştığı çürüme ve dağılma noktasında faşist bir yönetimle kendisini aynı çizgide buldu: Devrimi öldürmek! Ağır kış koşullarını yedeğine alan faşist Türk sömürgecilerinin bütün güçlerini sınır bölgelerine yığdıkları ve Parti güçlerimizin üzerine çullanarak birçok yoldaşımızı katlettikleri günlerde, IKP'nin de sınırın karşı yakasında sekiz yoldaşımızı şehit etmesi başka ne anlama gelebilir? Yine de ağır kayıplar pahasına olsa bile Partimiz bu tehlikeli oyunları boşa çıkarmasını bildi. Güçlerimiz ülkeye, görevlerinin başına döndüler.

1985 yılı baharıyla birlikte, önüne yoğun bir faaliyet programı koymuş olarak başlayan yeni dönem Hakkari çalışmalarımızın, aradan belli bir süre geçtikten sonra, eski temposundan bir şeyler yitirdiği açıkça belli oldu. Yeni dönemde çok daha ileri gelişmeler yaratabileceklери inancıyla bölgeye giren çalışma birimleri, faşist sömürgecilerin eskisine oranla kat kat artırdığı önlemler karşısında bir ölçüde şaşkınlık geçirdiler. Gelişme sağlayabileceklerine ilişkin inançlarını gelişme yaratma kararlılığına dönüştüremediler. Düşman tedbirlerini tümüyle savunma üzerine kurmuştu. Düşman karakollarının etrafı tel örgüler, hendekler, mayın tarlaları ve savunma mevzileriyle çevrilmiş, kuvvetlerin sayısı artırılmıştı. Geceleri hiçbir asker karakolda kalmıyor, gelebilecek bir saldırıyı karşılamak üzere mevzilere yerleşiyorlardı. Köylerin çevresi asker-milis karışımı ile kordon altına alınıyor, geceleri köylere giriş olanaksız hale getirilmek isteniyordu. Ancak gündüzleri seyredebilen düşman askeri araçları kalabalık konvoylar dışında hareket etmiyorlardı. Şemdinli gibi arazinin ancak belli yerlerde geçit verebilen noktaları tutuluyor, birimlerin hareket olanakları mümkün olduğu oranda kısıtlanmaya çalışılıyordu. Bölük düzeyindeki Kontr-gerilla timleri alanı tarıyorlar ve belirli yerlere pusular atıyorlardı. Geçmişte "tarafsız" kalmayı çıkarlarına daha uygun bulan bazı aşiret ve kabile reisleri, yoğun düşman tedbirlerinden aldıkları güvenle çeteciliğe soyunmuşlardı. İşte böyle bir ortamda, mevcut güçleriyle fazla bir şey yapamayacaklarına inanan bazı birimler, adeta halk kitlelerinin ruh halini sergileyerek bir bekle-gör tavrı içine girdiler. Bu durumun en somut örneği Şemdinli'de ortaya çıktı. Şemdinli'de başlangıçta Tahirê Kemê gibi ajan-milis çetebaşı bir unsurla Ferman adında önde gelen bir hainin cezalandırılması kitlelerde belli bir canlanmaya yol açtıysa da, arkası gelmediği için düşmanın yarattığı ortam yırtılamadı. 19 Haziran günü Şemdinli-Yüksekova karayolunda iki personel taşıyıcı düşman aracı bir kurtuluş birliğimizin kurduğu pusuya düştü. İçlerinde subayların da bulunduğu çok sayıda düşman askeri imha edildi. Aynı eylemde birlik komutanı olan Mehmet AĞASLAN (Nasır) yoldaşın şehit düşmesine rağmen, saldırı ve direniş ruhunu öne çıkaran ve kitleler üzerinde muazzam bir etkide bulunan bu eylemin sonuçları da yeterince toparlanamadı.

29 Haziran günü bölge askeri güçlerine bağlı bir birliğimiz, Çukurca-Hakkari yolunu keserek yoldan geçen bütün arabaları durdurdu. Çukurca'da ajan-milis yapının elebaşlarından olan Kadir Kaçmaz ve Kasım Karataş adındaki hainler silahlarıyla birlikte ele geçirildiler. Her iki unsur olay yerinde idam edildi. Ardından 13 ile 17 Temmuz tarihleri arasında bölge askeri güçlerimizle sömürgeci ordu birlikleri arasında yoğun çarpışmalar meydana geldi. Düşman birliklerine ve ajan-milis çetelere ağır kayıpların verdirildiği bu çatışmalarda Yaşar KAHRAMAN (Cuma), Bozan OKTAY (Tekin), Abdülmecit YILMAZ (Rubar), ve Celal adlarındaki değerli kadro ve savaşçılarımız şehit düştüler. Uzun bir süreden beri kitleler arasında çalışan ve yığınların önderleri olarak içtenlikle benimsedikleri bu yoldaşlarımızın kaybı da halkı alabildiğine sarstı. Kitlelerdeki bekleyiş bazı alanlarda umutsuzluğa dönüştü. Özellikle Şemdinli ve Oramar mıntıkasında ajan-milis çeteler daha pervasızca hareket etmeye başladılar. Şemdinli'de Partimizin önder kadrolarından Hamit AVCI (Hasan) yoldaş, Gerdi aşiretinin Berox kabilesi reislerinden ve I-KDP ile ilişkileri olan Mehmet Sait adındaki bir hain tarafından katledildi ve cesedi Gırana karakoluna teslim edildi. Daha sonra I-KDP'nin bu olaydaki rolü çok daha net bir biçimde açığa çıktı. Adı geçen hain, TC'nin izniyle Güney Kürdistan'a geçmişti ve I-KDP güçlerinin yanında kalıyordu. Ancak bu durumun gizlenebilmesi için önce tutuklanmış, serbest bırakıldığında Güney'e kaçtı süsü verilmişti. Türk sömürgecilerine karşı savaşmak istediğini belirtmesi ve görüşme talebinde

Hakkari'de Yükselen Devrimci Direniş...

bulunması üzerine Hamit yoldaş kendisiyle görüşmüştü. Bu görüşmeden sonra, Hamit yoldaşla birlikte sınır üzerinde bulunan ve tümüyle I-KDP güçlerinin barındığı Zêtê köyüne kadar gelen Mehmet Sait, burada I-KDP güçleriyle işbirliği içinde kendisine bağlı çetelerle önceden planlanmış komployu tezgahlayarak Hamit yoldaşı etkisizleştirmiş; sadık bir uşak olduğunun kanıtı olarak, yoldaşımızın kanlı cesedini faşist Türk sömürgecilerine sunmuştu. Faşist Türk sömürgecilerinin hesabına halen milislik yapan bu aşağılık hain, aynı zamanda Şemdinli'nin karşı yakasında Hayatê adı verilen mıntıkada bugün I-KDP'ye "peşmerge"lik yapmaktadır.

Şemdinli yöresindeki ajan-milis çetelerin hemen hemen tamamının I-KDP ile sıkı ilişki içinde olması ve Kurtuluş Kuvvetlerinden gelebilecek tehditler karşısında güvenceyi esas olarak bu güçte görmesi, alanda faaliyet yürüten birliklerimizin bu yapıya devrimci bir tarzda yönelememelerinde temel bir rol oynamıştır. Süreç içinde bazı arkadaşlarımızda, alanda I-KDP etkinliğinin aşılamayacağı anlayışı gelişmeye başlamıştır. Soruna böylesi bir sağ yaklaşım, sessiz boykot tarzında kendini ortaya koymuş, ajan-milis yapıya karşı mücadele ertelenmiştir. Ajan-milis yapıya karşı savaşma ve bu yapıyı dağıtmaya çalışmanın, özünde I-KDP'ye karşı savaşmak demek olduğunu çok iyi farkeden bazı arkadaşlarımız, Güney Kürdistan kapısının kapanmasını istemedikleri için, böyle bir mücadeleyi yükseltecek cesaret ve kararlılığı gösterememişlerdir. Bu bir gerçektir ve bilinçli bir yönelim olmasa da ortaya çıkan sonuç budur. İçerde düşmanın azgın baskı ve saldırılarına dayanamayan, alanda çalışan arkadaşlarımızın çoğunlukla sınırın Güney kesiminde kalmaları ve alana girmekte ciddi bir isteksizlik göstermeleri olgusu da bunu doğrular niteliktedir.

Açık ki, "iki ateş arasında kalmak istememe" gibi ilginç bir yaklaşım sergileyerek, faşist sömürgecilere ve yerli uşaklarına karşı devrimci savaşı yavaşlatan sağcılık eğilimi, bu alandaki mücadelemize küçümsenmeyecek zararlar vermiştir. Herşeyden önce eylemsizlik ortamından güç alan sömürgeciler, halk yığınları üzerindeki terörü daha da şiddetlendirmişler, halkı mücadeleden uzaklaştırmaya ve kurtuluş umutlarını kırmaya çalışmışlardır. Sırf yakınları kurtuluş birliklerinin saflarında yer aldıkları için, Ahmet ve Cihangir SAKİN adlı Partimiz taraftarı iki kardeşin ajan-milis çeteler tarafından hunharca katledilmeleri bunun açık bir örneğidir. Faşist sömürgeciler, bu katliamla halka gözdağı vererek Kurtuluş Kuvvetlerimize yeni katılımları önlemek istemişlerdir. Özellikle Şemdinli gibi Hakkari'nin kalbi olarak adlandırılabilecek olan bir alanda, 1984 yılındaki gelişmeleri dikkate alarak, 1985 yılında tutunmak için mucize arayan sömürgeciler, sonuçta duruma egemen olmayı başarabilmişlerdir. Kürdistan halkı kendiliğinden düşmana karşı en az mücadeleye katılmaya yatkınlık gösteren bir halktır. Buna bir de savaş alanında halk kitlelerinin çoğu zaman düşmanla başbaşa bırakılması, içeriye girdiğinde, biriminin çok dar bir sınır şeridi üzerinde hareket etmesi, ender görülen içerilere kadar uzanma durumunda bile alelacele sınır gerisine çıkmayı düşünmesi gibi olumsuzluklar da eklenince kitleler sindirilmiş, ajan-milis çeteler ise iyice azmıştır. İşin ilginç yanı bu son derece geri hareket tarzı I-KDP tarafından da teşvik edilmiş; başka alanlarda devrimci birliklerin bazen Güney'e geçmeleri sert bir tepkiyle karşılanırken, Şemdinli için hiç ses çıkarılmamıştır. Güney kapısı Şemdinli'de çalışan birimimize hemen her zaman açık tutulmuştur, bu kapı "umut kapısı" olarak gösterilmek istenmiştir. Elbette bunda şaşılacak bir şey olamaz. Gerek faşist Türk sömürgecileri, gerekse ilkel milliyetçi güçler, varlıklarıyla her zaman bir tehdit unsuru olarak kalsalar bile, devrimci kuvvetlerin eylemsizliğini ehven-i şer bir durum olarak benimsemişlerdir.

Devrimci güçlerin sayısal bileşimi ne kadar yetersiz olursa olsun, düşman alana ne denli büyük askeri yığınaklar yaparsa yapsın, bu alanda devrimci çalışma yapmak her koşul altında olanaklıdır. Kaldı ki böyle bir durumda bile düşmanın ne denli büyük bir acizlik ve korku içinde olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yoktur. Duruma en çok egemen göründüğü anda dahi düşman korkunç bir zavallılığı sergilemiştir. Kurtuluş Kuvvetlerimizden gelebilecek muhtemel saldırılara karşı kendi askeri güçlerini sürekli alarm halinde tutmuş, geceleri tüm gücünü karakollardan çıkarıp mevzilere yerleştirmiş, tek bir askerin bile uyumasına izin vermemiştir. Hastalık derecesine ulaşan bir korkuyla hep savunma durumunda kalmayı tercih eden, sürekli dışardan gelebilecek bir saldırıya göre kendisini ayarlayan bir düşman gerçekte zavallıdan başka bir şey değildir. Geniş bir alanı tümüyle denetim altına almak için güçlerini dağıtan bir düşman, bu noktada çok şeyler yitirmiştir. Parçalara bölünmüş kollarının her birinin devrimci kuvvetlerin ani saldırılarıyla imha edilmesi her an olanak dahilindedir. Düşman 1985'te Hakkari'de bu durumu yaşadı. Ama doğru devrimci çalışma tarzını yeterince hayata geçiremeyen birimlerimiz, düşmanı geriletecek bir devrimci savaşı geliştiremediler.

Yeni dönem Hakkari direnişimiz eskinin küçümsenmeyecek kazanımları ve geçmiş pratiğimizin hata ve yetersizliklerinin devrimci eleştirisinden zengin dersler çıkarılması temeli üzerinde yükseliyor. Yetersizliklerimiz yeterliliğe, güçsüzlüklerimiz güçlenmeye dönüştürülerek mücadele alanına giriliyor. Yeni dönemde vatan hainlerini cezalandırma harekatı başarıyla sürdürülüyor. Çeteler yoğun bir biçimde silahsızlandırılıyor. Düşmanın ilkel milliyetçilik ile işbirliği içinde devrimci mücadeleyi durdurmak için büyük umutlar bağladığı çetecilik bozguna uğratılıyor. Hainler acımaksızın cezalandırılıyor. Ve namlular dinmeyen bir öfkeyle faşist Türk sömürgecilerine çevriliyor. Kurtuluş Kuvvetlerimiz düşman askeri güçlerinin burnunun dibinde hainleri tepeliyor; ama korku içindeki düşman taburları, müdahalede bulunmak bir yana, bir tek mermi sıkabilecek gücü bile kendilerinde bulamıyorlar. Düşmanın uğradığı kayıplara karşılık bir tek savaşçının burnu bile kanamıyor. Bu büyük bir başarıdır, ancak bunun yetmeyeceğini ve mücadelemizin ilk adımı olduğunu iyi biliyoruz. Gerçek başarının kurtarılmış bir Hakkari'ye ulaşmaktan geçtiğinin bilincindeyiz.

Düşman tamamen hareketsizliğe mahkum edilmiş görünmektedir. Bu onun dışardan görünen durumudur. Ama içerden sinsi oyunlar ve planlar üretmeye ve uygulamaya çalıştığına kuşku yoktur. Faşist ordunun kurmayları devrimci kuvvetlerin konumlanabilecekleri alanları önceden tespit etmeye çalışmakta, ardından aynı anda tespit edilen noktalara büyük askeri kuvvetler seferber ederek saldırmaya hazırlanmaktadır. Düşmanın bu planlarını boşa çıkaracak önlemlerin alınması zorunludur. Düşman kuvvetlerini adım adım yıpratıp yok ederken, kendi kuvvetlerimizi koruyup geliştirmemiz şarttır. Kuvvetlerimizi korumak ve geliştirmek ise, devrimci savaşın yükseltilmesiyle olanaklıdır. Bu kurtuluş güçlerimizin önemle dikkat etmeleri gereken bir noktadır.

– Ulusal Direniş Savaşımız Hakkari'de Mutlaka Zafer Kazanacaktır!

DEVAM EDECEK

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNDE

Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçiler, 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümünü ve HRK'nin kuruluşunu, büyük bir coşku ve azimle düzenledikleri gece eylemi ve çeşitli toplantılarla kutladılar.

9 Ağustos'ta Almanya'nın Hannover kentinde düzenlenen **"15 Ağustos'la Dayanışma Gecesi"**ne 5000 dolayında bir kitle katılımı gerçekleşti. Salonun tıklım tıklım dolduğu gecede, Kürdistanlı emekçilerin yaşadığı coşku tarif edilemez boyutlara ulaştı. 15 Ağustos Atılımının karanlığı delen ışığı, geceye de tümüyle aydınlığı getirdi. Kürdistanlı emekçiler aydınlık günlere duydukları özlemi gecede yeniden dile getirme olanağını buldular. Gecede yaşananları anlatmak ve anlatılanları tam olarak kavramak için, o anı yaşamak, görmek gerekir. Şunu açıkça belirtmek gerekir ki, burada dile getirdiklerimiz yaşananların sadece bir bölümüdür.

Faşist Türk sömürgeciliği ve uşaklarının tüm saldırı ve komplolarına rağmen, kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelemize duydukları sempati ve ilgi günden güne artmaktadır. Tüm engellere rağmen kitleler adeta bir sel gibi ulusal kurtuluş saflarına akın etmektedirler. Bu durum, kendisini en açık olarak gece, yürüyüş vb. eylemlere katılımda göstermektedir. Tasfiyeci sol ve efendileri, Türk devletinin temsilcileri, tüm saldırı ve provakasyonlarına karşın, ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı derin etkiyi kıramamaktadır.

Kürdistan halkının silahlı gücü HRK iki yaşında. Yani halkımız kendi öz silahlı birliklerine kavuşalı iki yıl oldu. Bu iki yıl zarfında HRK önemli mesafeler aldı. Hem nicel ve hem de nitel olarak büyüdü. Faşist düşmana ağır darbeler vurarak, çöküşünü daha da hızlandırdı. Tüm bu gelişmeler, HRK'nin ilanının 3. yılına girdiğimiz bir dönemde artış gösterdi.

İşte Kürdistan halkı, hangi alanda olursa olsun silahlı birliklerine kavuştuğu bugünün derin coşkusunu yaşamaktadır. Kilometrelerce uzakta, ülke hasretiyle yanıp tutuşsalar da böylesi mutlu bir günü kutlamadan edememektedirler. Yine bazı çevrelerin, çeşitli söylentiler geliştirerek bu yıl da gece eylemine yönelik türlü engellemeler ortaya çıkarmak istediler. Ama bu söylentiler, sahiplerinin çirkin yüzünü açığa koymaktan başka bir işe yaramadı. Kürdistanlı emekçiler, modern tarihlerinin unutulmaz efsanevi günü olan 15 Ağustos'u kararlı bir şekilde, tüm gericiliğe meydan okuyarak kutladılar.

Binlerce emekçinin doldurduğu salon bir isyan gününü yaşadı. Ulusal giysiler içinde salonu dolduran emekçiler, zafere dair inançlarını pekiştirdiler. HRK'nin 3. kuruluş yılına girmesi ve güçlü eylemlerle bunu gerçekleştirmesi bu inancı güçlendirmektedir.

Şehitlerin şehidi, HRK'nin değerli komutanı Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın anısına düzenlenen özel bir program büyük bir ilgi görürken, beğeni de kazandı. Mahsum KORKMAZ yoldaşın kişiliğinin, konuşma, şiir ve türkülerle dile getirildiği program, halkımızın değerli komutanı, ulusal kahramanımız Agit yoldaşın, çeşitli dönemlerde çekilmiş resimlerinin slaytlarla gösterilmesi eşliğinde sunuldu. **"Agitler Ölmez"**, **"Yaşasın HRK"** solganlarının sık sık atıldığı programda, emekçiler böylesi değerli bir önderi yitirmenin büyük acısını bir kez daha yüreklerinin derinliklerinde duyarken, tüm şehitlere olduğu gibi, Agit yoldaşa karşı da görevlerini yerine getirmedeki kararlılıklarını ortaya koydular.

7'den 70'e her yaştan ve her yöreden emekçiler, gece eyleminin başından sonuna kadar bitmek tükenmek bilmeyen bir nefesle ortak sloganlarını haykırdılar. Yaşlı bir yurtseverin gecenin sonuna kadar büyük Komutan Agit yoldaşın posterini kucağında taşıması, yurtsever bir kadının ise kucağında iki çocuğu ile ayakta, **"Bijî Serok APO"** sloganını haykırması vb. birçok örnek, halkımızın ordulaşmaya ve ulusal kurtuluşa duyduğu derin özlemi dile getirmekteydi.

Gecenin anlam ve önemini, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeyi, buna karşı saldırıları ve yerine getirilmesi gereken görevleri ortaya koyan konuşmanın ardından, Diyarbakır zindanlarında uzun bir dönem kalmış olan bir savaş esirinin anılarını anlatması kitlelerde coşkuyu ve savaş azmini doruğuna çıkardı.

Bu yıl gecenin ayrı bir anlamı daha vardı. HRK, 2 yıldır savaş yürütmektedir ve bu savaş faşist sömürgeciliği büyük bir çıkmaz içerisine sokmuş bulunmaktadır. Bu süreç içerisinde savaşımızın giderek artan kitlesel karakteri bu eyleme de yansıdı. Gerek salonda ve gerekse programın sunuluşunda 7'den 70'e birçok emekçinin görev alması da bunun bir kanıtıdır.

Kürdistanlı emekçiler, ülkelerinden uzakta, ama her an ülkeyi yaşayan bir duygu, bir düşünce ve bir inançla geleceğin dev ordusunun 2. yaşını doldurmasını büyük bir eylemle kutladılar.

Halk ordumuzun yeni yıldönümlerini zafere daha yakınlaşmış olarak kutlayacağımız gibi, zaferi kazanarak sancağımızı düşman kalesine dikerek de bağımsız ve özgür bir temelde büyük törenler düzenleyeceğiz. Bu bir hayal değil, aksine geleceğin tamamlanması gereken yarım kalmış yönüdür.

15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünü, bu inancımızı daha da pekiştirmiş olarak ve daha ileri mevzilere ilerleyerek kutluyoruz.

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50.00 bfr.		

Ağrı'da Direniş Sürüyor

AĞRI KAHRAMANLARINI SELAMLIYORUZ!

Kuzey-Batı Kürdistan'ın doğu yamaçlarında zirvesi bulutlarla kucak kucağa bir dağ var; Ağrı Dağı. Bu dağın heybeti, sadece doğanın muhteşem bir görüntüsünü sergilemesinden ötürü değil. Orada Kürdistan'ın dünü ve bugünü yazılı.

Katledilen isyancıların kemikleri üzerinde, ABD ve NATO'nun dinleme tesisleri, radarları, askeri yığınaklarının bulunduğu Ağrı Dağı... Katledilen atalarının intikam haykırışını mücadele bayrağı haline getiren, yaşayan Kürdistan'ı yaratanların silahlarında efsaneleşen Ağrı Dağı... Yani ilk bakışta bir tane gibi görünse de iki gerçeği yaşayan, geçmişle bugünü en devrimci tarzda birleştiren bir efsane, bir tarih...

Bu yazı, çağdaş Ağrı Dağı efsanesinin bir kesitini anlatmaya çalışacak.

Sömürgeci-faşist basın, son aylarda Ağrı Dağı ve çevresindeki gelişmeleri daha sık gündeme getirir oldu. Ağrı'dan gelen haberlerde, sömürgeci-faşist ordunun Ağrı eteklerine olağanüstü güç yığdığını, sürekli operasyonların yapıldığını, son yıllarda yapımı hızlandırılan yollar sayesinde sömürgeci ordunun askeri araçlarını zirveye kadar çıkarmaya çalıştığını öğreniyoruz. Sömürgeci-faşist basına bakılırsa, Ağrı Dağı ve çevresinde izinsiz-habersiz bir kuş bile uçamazmış!

O halde bu telaş niye?

Çünkü Türk faşist sömürgecileri Ağrı'da tarihin en keskin hesaplaşması içerisinde dünya insanlığının gözleri önünde yargılandılar. Ağrı, onların ölüme mahkum oluşlarının bir kez daha açığa çıktığı alan oldu. Bir halkın, bedenleri katledilse de öldürülemeyen ruhunun isyanı, teslim alınamayan direnişiyle karşılaştılar. Kürdistan'ı "gömdük" dedikleri yerde, sayıca çok az da olsalar büyük temsil güçleriyle PKK partizanlarının şahsında yaşayan, direnen Kürdistan'ı bütün canlılığı, kini ve durdurulmaz mücadele kararlılığıyla karşılarında buldular.

20 Ağustos 1985 günü, Ağrı Dağı'nın zirvelerinde yaşanan gerçek bu idi. Sayıları çok az olan partizan grubu, günlerdir süren hazırlıklarla ve savaş helikopterleriyle üzerlerine yürüyen bir düşman kuvvetiyle karşı karşıya idiler. Karşılarındaki düşman en son teknikle donatılmış bir ordu ile üzerlerine giderken, partizanlar sadece ferdi silahlara sahiptiler. Ama, her birisi yüreklerinde yaşadıkları tüm Kürdistan halkıyla birlikte savaştılar. Mermileri azaldı... sayısız kurşun yarası aldılar... birbirlerine siper oldular... ama, sayıları binleri bulan düşman kuvveti karşısında halk ordusuna komuta ettiler, Kürdistan'ı isyana çağırdılar ve son nefeslerinde bile zaferi yaşadılar.

Daha düne kadar bir halkı, bir davayı ezdiği iddiasını yürüttüğü Ağrı'ya, düşman şimdi korkuyla bakıyor. Ağrı Dağı'na turistik amaçla çıkmak ve hatta çobanların kaval sesinin duyulması bile yasak. Sömürgeci-faşist düşman, Ağrı'nın en küçük kaya parçalarını bile binlerce askerin kuşatması altında tutmaya çalışıyor. Görülüyor ki, sorun burada Ağrı Dağı'nda, HRK birliğinin olup olmaması da değil. Orada direnen halk tarihimizle bugünün PKK önderliğinde direnen ve savaşan Kürdistan'ın birleşmesi ve buradan tüm dünyaya iletilen mesaj bu korku için yetiyor.

Kürdistan halkı, modern Ağrı Dağı efsanesi yazılırken, birliğinin başında direniş emrini veren bir komutanı tanıdı. O'nun komutasındaki Ağrı Dağı direnişçilerini bağrına bastı.

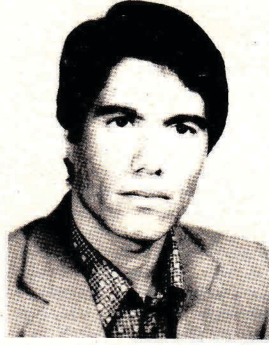
20 Ağustos 1985 günü kuşatıldıklarında Mehmet ERTÜRK ve yoldaşları son kurşuna kadar savaşmaya hazırdılar. *"Faşist Türk sömürgeci güçleri, gerici ve çağdışı bir zorla ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel olarak hala halkımızı ve değerleri tahrip etmeye yönelik faaliyetini devam ettiriyorsa, halkımıza karşı baskıların dozajı katliamlar düzeyine varmışsa, bu gerici zora karşı binlerce insan başkaldırmış, bu uğurda yüzlercesi şehit düşmüş ve binlerce kadro, yurtsever hala tutukluysa bunun bir anlamı olmalıdır. Bu mücadeleyi sonuna kadar götürmemek ve bu alanda herhangi bir hazırlık ve çaba içerisine girmemek bizi üzmeli ve olumsuz yönde etkilemelidir. O zaman şunu düşünürüz; 'bu mücadelede o kadar insanın canı yandı, ne gereği vardı' diyebiliriz. Ve aynı zamanda ihanet damgasını da hak etmiş oluruz. Ama diğer grup ve akımlar gibi böyle bir ihaneti kabullenmedik ve gelecekte tarihi rolümüzü oynamak için bu hazırlık içerisindeyiz. Şunu da belirteyim ki, mücadelede gösterdiğimiz çaba ve fedakarlıklar, katlandığımız zorluklar ne olursa olsun kendimizi halka karşı, Partiye, şehit ve tutuklu yoldaşlara ve bir bütün olarak da tarihe karşı sorumlu hissetmeliyiz..."* 1 Ocak 1982 tarihli raporunda yukarıdaki sözleri yazan M. ERTÜRK, son 3 yıllık mücadele pratiğinin her dakikasında bu sorumluluğu temsil ettiği gibi, yaşamını aynı sorumlulukla noktalamasını da bildi. Birliğine verdiği emir, halka, Partiye, şehit ve tutuklu yoldaşlara ve tarihe karşı duyulan sorumluluğu temsil etme, PKK'nin ve özel olarak da şehitlerinin mücadelesinde dile gelen bağımsızlık tutkusuyla tüm bir halk adına ruhun isyana kalkışı, Ağrı isyancılarının dile getirilişi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Bayrağının zaferi müjdeleyen kızıllığıyla Ağrı'nın doruklarına dikilişi idi.

20 Ağustos 1985 günü, Ağrı Dağı'nın zirvelerindeki çatışma saatler sürdü. Halkımızın kahraman savaşçıları sayıca çok azdılar, ama cesurdular, merttiler, milyonları temsil ettiklerinin, bir halkın dile gelişi olduklarının bilincindeydiler. Karşılarındaki düşman ise sayıca çok fazlaydı, en modern teknikle donanmıştı, ama korkaktı, kalleşti, suçluluğun bütün zayıflığını üzerinde taşıyordu, çünkü karşılarında daha dün katlettikleri binlerce Kürt insanının dirilişini, hesap sorduğunu görüyor, kulaklarında onların intikam haykırışlarını duyuyorlardı.

Saatler süren çatışmada Mehmet ERTÜRK ve Fuat ASLAN şehit düştüler. Ama yenilgiyi kabul etmediler, yenilmediler, ulusal kurtuluşta boyun eğdirilemeyen bir isyan, bir çağrı olarak Ağrı'nın zirvelerinde bayraklaştılar.

Sömürgeci-faşist düşman bunu bir kez de kendisi itiraf etti. Şehit yoldaşların bedenleri sıkılan kurşunlar, kasatura ve dipçiklerle tanınmaz bir hale getirildi. Düşman, şehit yoldaşlarımıza yenilginin hırsıyla saldırdı, ölümde yaşamayı yaratan bu çağdaş efsane kahramanlarının ölü bedenlerinden bile nasıl bir korku duyduğunu acizlik içinde sergiledi. Ve ulusal kurtuluşun bayrağı o günden itibaren Ağrı'nın zirvelerinde, halkımızı daha gür sesle isyana çağırırken, düşman için ise korku kaynağı olarak gururla dalgalandı.

Ağrı direnişinin ölümsüz komutanı Mehmet ERTÜRK, 1960 yılında Halfeti'nin Zehpir (Gülaçan) köyünde emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. O'nun

hayatı, bu bakımdan da Kürdistan dağlarıyla kırlarının isyanda birliğini anlatmaktadır. Mehmet ERTÜRK, ulusal kurtuluşçu düşüncelerle lise yıllarındayken tanıştı. Gençti, enerjikti, yüreği umutla doluydu. Ve bu genç, ama büyük yüreğiyle halk için yaşamanın-halk için savaşıp ölmenin ağır sorumluluğunu omuzlama yüceliğinden geri durmadı. Nizip lisesine devam ettiği yıllarda faşistlere karşı mücadelesinden ötürü, önce okul idaresi tarafından ve daha sonra da gözaltına alınarak çeşitli cezalara çarptırıldı. Mehmet ERTÜRK, okul masraflarını işçilik yaparak kazanmak zorundaydı. Bir öğrenci olmasına rağmen, proletaryayı yaşayarak öğrendi. Profesyonel devrimciliğe atılışına kadar da yaşamını böyle sürdürdü. Son işyerinden ayrılırken biriktirdiği parasıyla küçük bir silah almıştı. Ağustos 1978'de Mehmet ECE (Tosun) yoldaşın Türk sömürgecilerinin kiralık uşakları olan faşistler tarafından katledilmesi ardından, her şeyiyle silahlanmış olarak, bütün benliği ile kendisini davaya verdi.

İlk resmi faaliyeti öğrenci-gençlik içerisinde propaganda ve eğitim çalışmaları oldu. Daha sonra Nizip'teki eylemsel-askeri faaliyetin sorumluluğuna getirildi. Faşistlere, devletin askeri ve diğer resmi görevlilerine, ajan yapıya karşı birçok eylemin planlayıcısı ve bizzat uygulayıcısı oldu. 1979 Şubat'ında Nizip MHP I. İlçe Başkanının öldürülmesi olayına katıldığı iddiasıyla gözaltına alındı. 18 gün süren vahşi işkenceye maruz kaldı. Ancak gösterdiği direnişle suçlamaları kabul etmemesi sonucu hiçbir gerekçe oluşturamayan sömürgeciler, O'nu serbest bırakmak zorunda kaldılar. İkinci kez tutuklanması ise 6 Mayıs 1979 tarihinde, Nizip MHP II. İlçe Başkanının öldürülmesi olayına karışma iddiasıyla idi. Bu O'nun için uzun bir tutuklanma dönemini başlattı. Tutukluluk yaşamı 16 ay sürdü. Bu davada, mahkemeye bile çıkarılmadan bütün savunma hakları gaspedilerek idam cezasına çarptırıldı. Ancak Mehmet ERTÜRK yoldaş, Partinin özgürlük ve güç veren kollarını cezaevinde de yanında buldu. Parti tarafından cezaevinden kaçırıldı. Cezaevinden kaçırılışı sonrası faaliyet alanı Pazarcık oldu. En zor koşullarda, bir yığın örgütlenme sorunlarıyla mücadele içerisinde geçen bu süreç, Parti tarafından yurt dışına çağrıldığı 1980 yılına kadar devam etti.

Yurt dışında sürdürülen yeni sürece, hazırlık ve kadro eğitim faaliyetlerine en özlü yaklaşan militanlardan biriydi. O, Partinin bu zor yıllarında daima Partinin yükünü hafifletmeye ve bunun için de en başta kendisini gerekli devrimci ölçülere ulaştırmaya çalıştı. Kişisel nedenlerden kaynaklanan sorunların, ikirciklik ve samimiyetsizliğin düşmanı oldu. Bu yıllarda yazdığı bir raporda şunları söylüyordu: *"Hareketimiz bu aşamada zor bir durumdadır. Bunun bilincindeyiz. Parti bu yıllarda bizden daha çok yardım ve fedakarlık beklemektedir. Bu mevcut durumda Hareketi zor durumda bırakmaya, sorunları çoğaltmamaya dikkat etmeliyiz. Örnek olarak, bazı insanlar sorun çıkarmaya çalışıyor. Bu tür insanlara buraya gelip de sorun çıkarmalarına izin verilmemesi gerekmektedir. Bu insanlar bilmelidirler ki, Kürdistan'da savaşan, Harekete bağlı sayısız insan vardır. Bu hak gerçekte onların hakkıdır. Eğer onlar bizim sahip olduğumuz bu olanaklara ulaşmış olsaydılar, şüphesiz ki Partimiz çok daha güçlenecekti. Şimdi bu olanakların içinde bulunup da onları kendi basit sorunlarıyla çiğnemeye kalkanlara kesinlikle izin vermeyeceğiz..."* Çok açıktır ki, mücadeleye böyle bir yaklaşım dava adamı olmanın en somut örneklerinden birisidir. Bu yıllarda Partimiz çok soysuz çıkışlara da tanık olmuştur. Partinin bin bir zorlukla karşı karşıya olduğu dönemi, mücadeleden kaçışın teorilerini hazırlayarak geçinenlerden, basit sorunlarla Partiyi uğraştırarak yükü ağırlaştıranlara, gelişmek ve geliştirmek için tek bir adım atmak bir yanı, ruhi ve bedenen çürümüşlüğü yaşayarak hastalıklı varlıklar olarak ortalıkta dolaşanlara, beden ve sayıca az da olsa mücadele kaçkınlığının en iğrenç şekillenmeleriyle bu yıllarda karşılaşılmıştır. Mehmet ERTÜRK yoldaş ise, bunun karşıtı olan militan ruhun, Partiye ve halka bağlılığın, dava adamı olmanın örneğidir. O, mücadeleyi bütünselliği içinde kucaklayan, her adımı bile görev bilinciyle atan, mücadeleye kendisinden katamayacağı hiçbir şeyi olmayan örnek bir militandı. Nitekim bunu kendisi de bir soruya verdiği cevapta bir yönüyle de olsa şöyle anlatıyor: *"Son olarak sorulan, hangi alanda çalışmak istiyorsunuz? sorusuna gelince: Bence bir militan her alanda çalışmak istemelidir, tüm yeteneklerini öne sermeli, halkı ve Partisi için bunu yapmalıdır. Hele hele Kürdistan gibi bir ülkede devrimin uzun vadede devam edeceği ve zor koşullarda gelişeceği dikkate alınırsa, bir kadronun kendisini şu veya bu görev de sınırlı görmesi gerçekçi değildir. O, ülkesi, halkı ve Partisine yararlı olmak için ne gerekiyorsa onu yapmalıdır..."*

Mehmet ERTÜRK yoldaş, Parti II. Kongresi ardından ülke pratiğine bu ruh ve bilinçle yürüdü. Bir müddet katıldığı Güney Kürdistan'daki hazırlık çalışmaları ardından 1983 yılında, Van-Başkale-Çatak alanlarında doğrudan ülke pratiğinin içinde yer aldı. Bu yıllar mücadelemiz açısından son derece önem taşımaktaydı. Birçok gücün ömrümüze zaman biçtiği ve kesin imha olacaklar gözüyle baktığı bu süreçte, Parti taktiğinin başarıyla hayata geçirilmesi bir dava adamı olarak Mehmet yoldaşın, en büyük arzusu ve çabası oldu. Gerçekten ağır sorunlarla karşılaştılar. Bir dönemde de olsa kopan veya zayıflayan kitle ilişkilerini yeni temellerde güçlendirmek ve silahlı propagandaya geçişi sağlamak için keşif, istihbarat vb. çalışmalar yürütmek, sayıları bir elin parmağı kadar bile olmayan küçük birimler için müthiş bir devrimci irade ve çabayı gerektiriyordu. Nitekim bu yücelmeye ulaşamayanlar da çıktı. Zorluklar karşısında daralıp küçülenler, dağlarda adım atma gücünü bile kendilerinde bulamaz hale geldiler, bunlardan bazıları alçakça bir kaçışı da tercih etti. Ancak davanın gerçek temsilcisi olan her PKK militanı gibi Mehmet yoldaş da, devrimci inanç, bilinç ve iradenin yaratıcı büyüklüğünü yaşamasını bildi. Sorumluluğundaki bu küçük birlik ulusal kurtuluşçuluğun temsilcisi olarak, yaşanan ihanetlere rağmen, halkla kucaklaşmayı bir gerçek haline getirdi ve 1984 yazında, 18 Mayıs Silahlı Propaganda Birliği olarak mücadeledeki kimliğini kazandı. 15 Ağustos Şanlı Atılımının kitleler üzerinde yarattığı müthiş devrimci etkinin örgütlendirilmesi ve düşmana vurulan yeni darbelerle daha da güçlendirilmesi için artan bir şevkle çalışmasına devam etti. Mehmet ERTÜRK yoldaş, Kürdistan halkının elde silah savaşan şanlı bir gerillası olarak, silahlı direnişini 1985 baharından itibaren Akif Yılmaz Silahlı Propaganda Birliği içerisinde Ağrı ve Kars alanlarında sürdürmeye başladı. 1985 yazı, sorumluluğunda yürütülen devrimci silahlı mücadele ile Ağrı Dağı ve çevresi tanık olunmamış bir gelişmeyi, bir coşkuyu yaşadı. Sömürgeci-faşist burjuvazi ve ordusu burada gelişen mücadeleden müthiş bir korku ve telaşa kapıldı. Basın ve yayın organları, onların bu telaşını ele veren bir ilan tahtası gibiydi. Akif Yılmaz Silahlı Propaganda Birliği, sayısız eylemleriyle Ağrı Dağı'nın doruklarında modern ulusal kurtuluş hareketimizin bayrağını dalgalandırdı ve halkımızın sesini bu doruklardan tüm dünyaya duyurdu. Telaşa kapılan sömürgeciler, Ağrı Dağı'na bütün çıkışları yasakladılar. Bu sıkıyönetim bildirisiyle de duyuruldu. Dağ, günler süren operasyonla boşaltıldı.

Ve 20 Ağustos 1985 günü, Kürdistan halkının yüreği Ağrı'da isyana kalktı, Ağrı'nın doruklarında attı.

Mehmet ERTÜRK yoldaş, militanca noktaladığı devrimci yaşamında, biz yoldaşlarına çok şey öğretti. Bir militanın mücadele görevlerine, bir bütün olarak yaşama nasıl bakması gerektiğini kendi pratiğiyle gösterdi. O, doğruluğuna inandığını hayata geçirmesini bildi, ulusal kurtuluş mücadelemizin ölümsüz önderi, bir komutanı olarak silahlı mücadelenin geliştirilmesi sorunlarından kitlelerin örgütlendirilmesine, Parti içi eğitim ve kadrolaşma sorunlarına ve ittifaklar sorununa kadar mücadeleyi bütünüyle kavramanın, bunlar üzerinde kafa yormanın, üretici ve geliştirici olmanın kendi şahsında en güzel örneğini yarattı.

Partimiz böyle bir dava adamını yaratmakla ne kadar mutlu!
Yoldaşları ondan öğrendikleriyle şimdi ne kadar güçlü!
Halkımız böyle bir öndere, böyle bir evlada sahip olmakla ne kadar gurur dolu!

– Yaşasın Ağrı Direnişimiz!
– Yaşasın Ağrı Direnişçilerimiz!
– Yaşasın Ölümde Yaşamı Yaratanların Partisi PKK!